ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft
För andlig uppbyggelse
Meddelanden från fälten
15 Jan. 1948.
Rom. 6: 5-6
Årg. 15 Nr 1.

Det stormar.

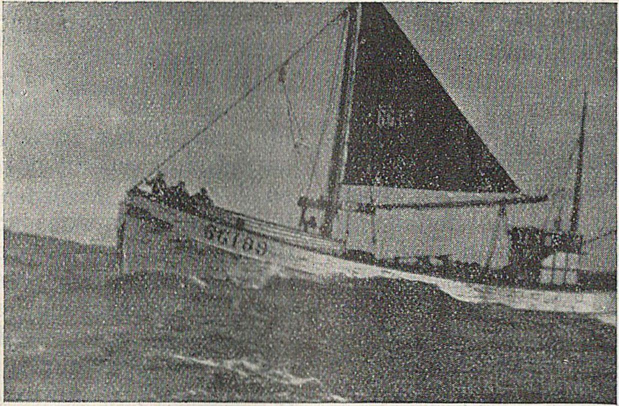

Vi bliva genom radion rätt ofta påminda om att stormvarning utfärdats för vissa kuststräckor och farvatten. För oss som vistas på land, betyda i regel dessa uppgifter föga. Däremot ha våra sjöfarande, som mycket trafikera de angivna områdena, stor nytta av dessa meddelanden, ty genom att på förhand få vetskap om faran kan man bättre rusta sig för att möta den, och det är oerhört många åtgärder, som behöver vidtagas, då det gäller för sjöfarande att trafikera ett av stormen upprört havsområde, för att inte både last och fartyg skola bli spoilerade.

Vid betraktande av den himmelska farleden, sådan den blivit kartlagd genom tiderna, finner man sannerligen många ting och förhållanden, vilka vittna om att olikartade stormar rasat inom, snart sagt, alla zoner och under alla tider. Inga tecken tyda heller på att lugnare tider äro att vänta, så länge den nuvarande världsordningen existerar. Tvärtom finna vi, att synnerligen svåra stormaäro att vänta, då människor t.o.m. skola »uppgiva andan av förskräckelse vid havets och vågornas dån.» I Dan. 7:2-8 och Sak. 6: 1-8 talas om himmelens fyra väder,» och vad dessa kunna ha med sig, varav framgår att jordkretsen då kommer att förete en förtvivlad anblick.

I Upp. 7: 1-3 angives en tidsperiod. vilken kan betecknas som »lugnet före stormen,» då resultatet av Guds verksamhet bland mänskligheten når sin fullbordan. »Glädjebudskapet om riket» når då sin avslutning, och »folkslagens fullhet har inkommit.» Då synas ock »hindren» enligt 2 Tess. 2: 7 vara undanröjda. De »fyra änglarna, som stå vid jordens fyra hörn, hållande jordens fyra vindar,» tillika med dem, »som äro bundna vid de stora floden Eufrat, vilka äro beredda till timmen och dagen och månaden och året», lösas (Upp. 9: 14 15). Sannolikt inbryter då den tiden, varom det heter, att det skall vara ett betryck, vars like ej varit från världens begynnelse och ej heller mer skall bliva (Matt. 24: 21-25), då »om möjligt även de utvalda skola bliva förförda».

Huruvida detta är »möjligt», kan dock sättas ifråga, jämf. Upp. 13: 8, ty vartill skulle det då gagna att höra Jesu ord och göra dem och därigenom bliva lik en förståndig man, som byggde sitt hus på klippan? När slagregnet föll och floderna kommo och vindarna blåste och anföllo det huset, föll det dock icke, emedan det var grundat på klippan (Matt. 7; 24-25). Jesu ord komma nämligen att överleva den stora katastrof, då både himlar och jord skola gå bort. Detta ord är det enda säkra räddningsmedlet för seglaren på tidens hav, då var och en som mottager detsamma och förbliver däri har utsikter att komma lyckligt igenom alla stormar och omsider nå den fridsälla hamnen.

Många äro de, som lidit skeppsbrott i tron, och många grupper och sammanslutningar ha upplösts och förintats av tidens stormar. Den största av dem alla kommer att med hast gå sin undergång till mötes. Endast röken av densamma kommer att bli synlig i kommande tidsåldrar. Se Upp. 19: 3! »Men den som gör Guds vilja, han förbliver i tidsåldern.» 1 Joh. 2: 17.

“Uppl. Vän.“

* *

O du som ser, o du som vet
Vart stackars väsens hemlighet,
Som också vet långt mer än jag
Mitt väsens natt och dag!
Tag allt jag äger i din hand,
Bränn slagget med din renhets brand
Och låt mig leva i ditt land,
Min Fader och min Gud!

Jeanna Oterdahl.

Guds röst i stormen.

Stormen hade rasat i flera dagar och den var så häftig, att man knappast vågade sticka ut näsan utanför dörren, ty man riskerade att få kläderna avslitna från kroppen. När stormen äntligen bedarrat gick jag ut för att se något av dess verkningar. I den stora parken, där jag brukade promenera såg det övermåttan bedrövligt ut. Runt omkring de gamla träden lågo massor av grenar och kvistar kringströdda och träden sågo så nakna och plundrade ut. Jag undrade, om de i framtiden skulle kunna ge någon skugga under sommarens heta, soliga dagar.

Jag tog upp några grenar och kvistar och konstaterade till min förvåning att de alla voro *torra* och livlösa och hur jag än sökte fann jag *ej en enda frisk, avbruten gren!* Alla de fällda grenarna voro torra, och kunde ej hålla sig kvar vid stammen, när stormen satte dem i rörelse. Men de grenar, som haft livsgemenskap med trädet, som voro mjuka och böjliga därför att stammens sav pulserade genom dem, de sutto alla kvar i trädet, stormen förmådde ej rubba dem.

Jesu ord om vinträdet och grenarna började predika för mig, och jag förstod dem bättre än förr. »Om någon icke förbliver i mig, så kastas han ut såsom en avbruten gren och förtorkas.» »Jag är vinträdet, I ären grenarna. Om någon förbliver i mig, och jag i honom, så bär han mycken frukt.» Villkoret för, att bära andens frukter är, att leva i livsgemenskap med Jesus, ty utan honom förmå vi intet utan bli torra grenar.

De torra grenarna vittnade om, att stormvädren i Guds församling också kan hava sin betydelse, ty Gud talar i stormen och gör vindarna till sina sändebud, och i stormen prövas vår kristendom. Torra, döda grenar slitas bort från trädet och falla av. Och när de rensats ut så utvecklar sig de levande grenarna så mycket mer under vårens livgivande strålar.

O, måtte Gud i sin frälsande nåd rensa bort alla torra grenar från mitt livsträd, skära bort alla frodiga, odugliga vattskott även om hjärtat blöder därvid, så att jag kan bära god frukt åt Gud, sådan frukt som förbliver!

Stormen ödelägger varken skogar eller planteringar, den bara avskiljer det odugliga, och så kan även en storm, som till synes förödande går fram över en kristen församling inte bara nedbryta och rensa utan ock förnya så att den församlingen blir livsdugligare, än förut, när stormen bedarrat, ty träden rotas fastare i stormen. Och stormen prövar, om vi hava ett säkert ankarfäste.

Så vill allt, storm och solsken genom Guds nåd bidraga till att fostra, helga och rena oss så, att Kristus en dag skall kunna ställa oss fram inför sin Fader utan fläck eller skrynka Och vi säga med tänkaren:

»Välsignad vare den kärlek som drager mig, eller den storm som driver mig närmare Kristus.»

Glimtar från de gamlas värld.

De gamlas värld! Det är en värld, som är främmande för de unga, och som för dem tycks ligga i ett mycket avlägset fjärran. Den är i mångt och mycket olikt barnens värld — även om det i viss mån kan sägas om de gamla, att »de bli som barn på nytt igen.»

I de gamlas värld är det lugnt och stilla. Vårens jublande lärka har för länge sedan tystnat. Livets sommar med dess möda, arbete och jäktande brådska har förbytts i höst. För mången gammal vän är den hösten både kulen och grå, ja, kanske för de flesta. Men för andra är det bara stilla frid och sinnesro! Det vilar helgdagsfrid över dessa åldringars fårade drag. En stilla bidan lyser fram ur blicken, en längtan efter att bli förlossad från en bräcklig tälthydda.

Ja, det blir tyst i »de gamlas värld.» »Dörrarna åt gatan» slutas till, och bullret därutanför stör dem ej så mycket. Man orkar ej arbeta som förr. Vilans tid har kommit. Men hur man än vilar, känner man sig ändå trött. Nedbrytningsprocessen i tälthuset är förvisso ej något inspirerande för de gamlas mentalitet. Men hur ofta äro inte just de gamla — en inspiration! Huru ofta ha vi ej mött dessa på vår vandring, vilka levat ett överflödande liv i Gud och varit källor till välsignelse för andra.

Vi vilja försöka fånga några sådana glimtar. Kanske skola de lysa omkring sig lika varmt och gott, som höstsolen lyser en klar och stilla septemberdag.

Någon berättade om ett par gamla makar, som bodde någonstädes i samhället. En dag fick jag se dem vandra arm i arm på vägen. Det var så vackert att se — och så beslöt jag mig för att vid tillfälle besöka dem i deras hem.

Några dagar senare stod jag utanför deras dörr och knackade. Då ingen svarade, steg jag på. Till min stora förvåning kom jag in i — en skomakareverkstad. Vid arbetsbordet satt den mycket gamle mannen, som såg upp, då jag jag trädde in. »Dörrarna åt gatan» voro rätt så tillslutna. Det var därför han ej hade besvarat knackningen.

»Goddag, farbror,»

Han räckte ut sin hand mot mig. Jag läste en stilla undran i hans ögon. Vem var väl jag och vilket mitt ärende?

»Jag har bott granne med farbror några da'r och har kommit hit för att sjunga en sång för farbror.»

»O, det var snällt! Det var led-

Forts. å sid. 6.

Än ett år tilländа –

Svenska missionärer på besök i Palestina.

Missionsparet Edith och Bengt Jönsson, vilka i början av april månad reste ut till Indien som Örebro Missionsförenings missionärer, gjorde under resan en tids uppehåll i Alexandria, under vilken tid de besökte Palestina och berättar:

Under många år har jag närt en stilla önskan i mitt inre, att, då jag skulle resa ut till Indien, det skulle givas mig möjlighet, att få besöka Palestina. Jag har aldrig vågat tro, att det skulle bli möjligt, men vid något tillfälle har jag i min ensamhet bett Gud om det.

Det var därför med stor glädje, som jag och min hustru, fredagen den 10 maj, embarkerade »Palestina-expressen» på Cairo station, för att under vår väntan på båtlägenhet från Suezkanalen till Bombay, göra några veckors besök i Palestina.

När vi efter allt skakandet på denna mindre bekväma »express» tittade ut ur kupéfönstret på lördagsmorgonen, stodo vi på Gaza järnvägsstation. Vi voro alltså redan inne i Palestina, i den del som för årtusenden sedan beboddes av filistéerna och på den plats, där Simson tog stadens portar och bar dem upp på berget utanför staden.

Efter ett kortare uppehåll ångade tåget så vidare. Och nu foro vi fram genom bördiga trakter. Stora apelsinplantager, med en underbar grönska och härliga mogna frukter, gav åt landskapet ett måleriskt utseende. Här hade tidigare öknen härskat, och man kunde se på vissa ställen, hur öknen ännu stack fram med sina gula spetsar. Många av dessa bördiga plantager drivas av de judiska invandrarna, och över allt i landet finner man dessa typiska s. k. »Jewish settlement,» där judarna visat prov på en enastående arbetsförmåga att förvandla ökentrakter, sump- och malariaområden till bördiga marker, där nu apelsiner, mandariner, grapefruts etc. årligen skördas i stora mängder.

Efter tågombyte i Lydda reste vi den sista biten upp mot Jerusalem. Det gick i sanning uppåt, ty här klättrade järnvägen fram i hundratals vindlingar och djärva serpentinkurvor tills vi slutligen hörde ropet: JERUSALEM! Med ett ryck stannade tåget och snart omsvärmades resenärerna av alla dessa tjänstvilliga men också bachiälskande araber, som man möter överallt i Orienten.

Under vår vistelse i Palestina grepo vi naturligtvis alla möjligheter till att göra den så rik och allsidig som möjligt.

En rundvandring i Jerusalem är en upplevelse. Inte minst då man första gången träder inom »gamla stadens murar» och vandrar fram genom de trånga trappstegsgatorna och stöter på än här och än där någon kyrka eller annat minnesmärke från en händelse i vår Bibel. Den nuvarande muren kring gamla staden, som

Forts. å sid. 6.

Giv o Jesu fröjd och lycka

Än ett år – Kanhända?

Julfridens Betlehem en ofridens boning.

I den stad där den första julen förkunnades med orden »frid på jorden och åt människorna en god vilja» var det illa beställt med både friden och den goda viljan julen 1947.

Det var på ett litet fält omgivet av oliv- och fikonträd som några herdar för första gången hörde den första julsångens ord: »Ty i dag har en Frälsare blivit född åt Eder i Davids stad.»

Nära tvåtusen år efteråt är det inte frid utan fruktan och hat som härskar i Davids stad och bland kullarna kring herdarnas fält. Men trots krigsryktena, och trots att arabledare från Jerusalem värvade rekryter för kriget mot judarna bland Betlehems arabiska befolkning strömmade också till julen, som nu har gått, tusentals pilgrimer till den heliga staden även om många kommo med fruktan i sina hjärtan. Betlehem var trots allt även sista julaftonen kristenhetens huvudstad.

Kristna av alla trosriktningar hade smyckat sina tempel för julhögtiden. Franciskanermunkarna hade som andra jular fyllt ny olja i lamporna över den silverstjärna, som utmärker platsen för Jesu födelse och över marmoraltaret på den plats där krubban stått. Och protestanterna firade julen som vanligt med psalmsång på taket av Födelsekyrkan i Betlehem. Och predikan hölls av en till kristendomen övergått arabpräst.

På julaftonen vandrade såväl protestanter som katoliker ut till herdarnas fält, där för 1700 år sedan en kyrka, byggdes av den bysantinska drottningen Helena.

Betlehems befolkning består av 9000 kristna och 2000 muhammedaner, alla araber, av vilka många antas vara avkomlingar till korsfararna.

Stadens borgmästare är en blond kristen arab vid namn Issa Effendi Bandak, som i ett tidningsuttalande säger:

— Från det av oroligheter hemsökta heliga landet vädjar Betlehems kristna om fred. Kunde vi endast följa det sanna oförvanskade ljuset från Betlehem skulle världen vara en annan, mer harmonisk och mindre söndersliten är nu.

Är inte det som händer i Palestina i våra dagar en fas i profetsiornas fullbordan. Och det som sker där och som kommer att ske är inte endast av politiskt intresse utan ock av specifikt kristet. Och för oss som får leva i generationernas intressantaste tidsskede skulle det betyda ett andligt uppvaknande som aldrig förr, ty vi lever i *tidernas fullbordan.*

»Det som har skett i Betlehem» i Palestina, det som har inträffat i Palestina genom judarnas återvändande till löfteslandet och den judiska statens proklamerande är händelser av stora mått även för Jesu Kristi anhängare.

»Men när detta begynner att ske då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty då nalkas eder förlossning.» Luk. 21: 28.

under detta nya år!

samt, att inte mor är hemma. Hon har gått efter mjölken,» svarade han.

»Hur gammal är farbror?»

»Jag är nittitre år», svarade han till min häpnad.

»Och ändå kan farbror sula skor!»

Jag betraktade den grova arbetskängan, som han höll på att sula, drog min luta ur fodralet och satte mig bredvid honom på en stol. Stilla kom hans mössa av och lades på bordet, och sakta knäppte han sina händer. Då sången begynte, tog han sångboken, och till min förvåning kunde han läsa utan glasögon.

“Tack, min Gud och Fader kär,
Att du omsorg om mig bär
Och med nåd så rikelig
Varje morgon möter mig . . .“

Det blev duett i stället för solo, och vi fortsatte med:

“Lova Herren du Guds hela barnaskara.
Ty hans nåd är väldig över dig . . .“

Vi tackade Gud tillsammans för att han förlåtit oss alla våra synder. Och han tackade mig — den gamle — varför förstod jag ej. Det var i stället jag, som fått något att tacka för.

Medan lutan åter kom ner i sitt fodral, sattes mössan tillrätta på hans åldriga kala huvud. De verksamma händerna fortsatte arbetet på kängan, som ännu låg kvar i hans knä.

Det hade kommit kraft över den gamle, och i hans blick kom det ett fjärrskådande uttryck.

Vi sade farväl. Med värme tryckte han min hand och bad mig vara välkommen åter.

Utanför grinden mötte jag henne, som 93-åringen kallat för mor. Hon bar en kopparkruka i handen och nickade vänligt åt främlingen, som ej hade tid att stanna längre utan satte sig på cykeln och fortsatte sin färd.

D-s.

* * *

Svenska missionärer. . . Forts. fr. sid. 5.

naturligtvis inte är densamma som den salomonska muren, har 8 portar, av vilka en, den Gyllene porten är igenmurad, och säges enl. traditionen ha stängts, när Jesus på sin vandring från Getsemane till Golgata gick in i staden genom denna port, och likaså, säger traditionen, skall den inte öppnas förrän Han kommer igen som Konung. Vi har vandrat genom de flesta av de övriga 7 portarna, av vilka Jaffaporten och Damascusporten äro de mest trafikerade. Liksom folkmassorna här trängas på de olika bazargatorna, så trängas innanför murarna de olika kyrkornas minnesmärken, skolor etc. i en oräknelig mängd. Över allt möter man någon skylt, som apellerar till någon händelse i bibeln. Här vandra vi fram genom en labirynt av gator och gränder, som den oinvigde absolut inte kan klara sig ur ensam, den väg, som Jesus gick, då Han bar sitt kors, den så beryktade »Via Dolorosa.» Här finna vi »Klagomuren,» där judarna än i dag, som i gamla tider, komma på fredagskvällarna och lördagarna speciellt i sina pittoreska vida hattar och klaga sin nöd och läsa sina böner, kyssa muren, som säges vara den enda delen som återstår av den gamla muren runt Jerusalem. Naturligtvis gjorde vi ett besök i den så omtalade »Kristi gravkyrka.« Dock måste jag säga, att »Gordons Golgata» och »Gardens Tomb» gjorde mycket större intryck på mig, än denna egendomliga sammangyttring av mörka gångar, sirligt formade lampor, krusifix, vaxljus, rökelse etc., som man fann i riklig mängd på den förra platsen. Därute i »Gardens Tomb,» som ligger strax utanför stadsmuren vid Damaskusporten, upplevde man den stillhet, som man önskade finna på alla dessa heliga platser men som tyvärr var långt fjärran därifrån.

Tillfällen, som sent skall gå oss ur

minnet, var våra trenne besök på Oljeberget. Första gången voro vi uppe i det ryska tornet, varifrån man hade en bedårande utsikt över Kidronsdalen och Jerusalem samt åt motsatta hållet över Judéens vilda bergsmassiv och Döda Havet, som tonade i fjärran inramat av Transjordaniens bergskedjor, av vilkas toppar man kunde urskilja Nebo, varifrån Moses en gång såg löfteslandet. Vandringen från Oljebergets topp ner till Getsemane örtagård, med den vackra vyn över den heliga staden, framkallade många bibliska motiv för ens inre, och när vi stodo i den park eller trädgård av uråldriga olivträd, som säges vara stället, där Jesus kämpade sin Getsemanekamp för oss, då grepos våra hjärtan av tacksamhet till Honom, som lidit och kämpat intill änden. Man kände behov av att i en sådan stund lämna sig mera helt åt Honom, så att Hans stora livsprogram, Guds rike uppenbarat i världen, kunde förverkligas i högre grad genom våra liv.

Andra gången vi besökte Oljeberget var det i syfte att närmare beskåda tvenne av sionismens ståtligaste, monumentala verk, Ebreiska Universitetet och Hadassahsjukhuset. Att vandra igenom såväl de äldre byggnaderna, som de nyare, biblioteket och humanistiska fakulteten, som utgöra universitetet av i dag, var en upplevelse, och då vi sågo en stor modell i en av studenternas magnifika klubbsalar, som föreställde alla de byggnader, som kommer att uppföras ytterligare, innan verket är fullbordat, så förstod man den oerhörda framåtanda och den nationella glöd, som lågade i sionismens stora tanke: Palestina åt judarna. Att denna rörelse, om man skall kalla den så, är en makt att räkna med i dagens Palestina, är utan varje tvivel.

Tredje gången, som vi besökte Oljeberget, var Kristi Himmelfärdsdag. Den serie av blandade upplevelser, som vi då gjorde t. ex. att i den tidiga morgonstunden blicka ut över Kidronsdalen, Getsemane och den heliga staden, Jerusalem medan solens strålar kastade sina första ljuskaskader över det hela och vi några svenska och danska missionärer från det vackra belägna »Svenskbo» sjöngo: »Till härlighetens land igen. . .» och tillsammans prisade vår uppståndne och himlafarne Frälsare som skall komma igen på samma sätt som han uppfarit.

Här vore mycket att nämna i samband med våra resor till Genesarets sjö, Betlehem, Haifa, Tel-Aviv Joppe m. fl. platser, men det sagda må vara nog.

Det finns en otalig mängd av olika missionssällskap, som bedriva såväl jude- som arabmission i Palestina, speciellt i Jerusalem. Somliga av dem försöka att ha verksamhet bland dessa både folkgrupper, men andra åter föredraga att antingen verka bland judar eller araber. Så långt jag kunde förstå av besök och samtal med både skandinaviska, engelska och amerikanska missionärer, är nog det senare sättet bättre och giver mera positivt resultat. Mycket av all denna missionsverksamhet i Jerusalem måste inrubriceras under rubriken eller termen: Social mission. Hur behjärtansvärd än denna missionsverksamhet är, så tror jag, att jag kan säga, utan att felbedöma läget, att det som särskilt behövs i dessa sista dagar i detta land, är den rena evangeliska missionen, som genom Andens kraft från ovan får möjlighet att giva dessa människor en vägledning till Kristus, som helt omskapar deras hjärtan, leder dem in på bibelns vägar och uppfyller dem med den helige Ande. Om sedan en social verksamhet kan gagna detta syfte och giva positiva resultat, så må vi gärna bruka oss av den. Blott inte den sociala verksamheten blir huvudsaken och den evangeliska verksamheten en bisak.

Det var med tacksamhet och glädje i våra hjärtan, över allt vad vi upplevat och sett i Palestina, som vi den 7/6 reste från Jerusalem till Port-Said i Egypten, för att fortsätta vår resa till Indien, till Himalajas bergsfolk, där Gud vill giva oss en teg att arbeta på, bland folkslag, som ännu inte känna Herren. Och med en djupare insikt i arbetet bland judarna i deras eget hemland, med kännedom och inblick i en del av alla de svårigheter och problem, som möter i detta arbete, äro vi mer än någonsin av Herren uppfordrade att deltaga i förbön för detta arbete.

(Israels vän.)

* * *

Gott Nytt År

Gott Nytt År!
Herren är trofast, hans godhet består
Han är densamme i dag som i går.

Gott Nytt År!
Är vägen törnig, är vandringen svår?
Herren det känner, han hjälpa förmår.

Gott Nytt År!
Målet är nära, ty hemåt det går.
Villigt vi följa i Mästarens spår.

Jubelår
Bliver det då, när för tronen du står
Segrarens krona av Herren undfår.

Allt blir nytt.
Allt som besvärat för evigt har flytt.
Allt är i jublande lovsång förbytt.

»Andliga Fläktar» 1:20 pr år, lösn. 10 öre.
Tryckeri och utgivningsort: Råå
Ansvarig utgivare och redaktör:
Helge Israelsson, Erik Dahlbergsgatan 8 A,
HUSKVARNA. Tel. 231. Postg. 325883.
Distributör:
Gunnar Eriksson, Rååvägen 14, RÅÅ
Tel. 902 55.

Mer han har . . .

Har du fått Guds Ande god?
Mer han har att giva.
Har han vederkvickt ditt mod?
Mer han har att giva.
Andens kraft, hur rik den är!
Mer han har att giva.
Fritt sin kraft han dig beskär,
mer han har att giva.
Mer finns kvar, mer han har;
rik är nådens källa;
och dess bölja djup och klar,
skall för evigt svälla.

P. P. Bliss.

* * *

Andliga Fläktar 1948.

”Andliga Fläktar” står vid porten till sin 15:e årgång. Upplagan började med 1.200 ex. och närmar sig nu 2.500 ex. Om Gud vill kommer den lilla missionstidningen att utgivas även under detta kommande år med tolv nummer. Priset förblir detsamma: 1:20 pr helår och 10 öre lösnumret. Platsombuden tar emot nya prenumeranter och finns intet platsombud så tillskriv undertecknad.

Tidningen kommer alltfort att stödja Afrikamissionen men klappar hjärtat lika varmt för all missionsverksamhet. Allt arbetet med redigering och distribution utföres frivilligt varför nettot går till missionen.

Till alla trogna medarbetare och ”Fläktspridare” uttalar jag ett varmt tack och min förhoppning är att vi gemensamt skall få verka även under tid som kommer.

Så tillönskar jag Eder alla *Ett nådens år från Herren.*

Eder
Helge Israelsson.

En våg av andlig förnyelse sveper över metodistförsamlingen i Huskvarna där riksevangelisterna Gösta Rosenquist och Torsten Wedar leder väckelsemöten.

Björks Boktryckeri — Råå

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse
Meddelanden från fälten
Rom. 6: 5-6

15 Febr. 1948.
Årg. 15 Nr 2.

Noa's ark funnen?

Märkligt skepp, som svarar till beskrivningen av Noa's ark, har dykt fram ur ismassorna i Armenienbergen.

De engelska tidningarna har återgivit följande berättelse om ett märkligt fynd i de armenska bergen. Skildringen har sitt stora intresse och återges den här nedan efter »Kristelig Tidende,» och låter vi den stå för vad den är.

Fem tusen år efter det Noa's duva svävade över arken som strandat på Ararats berg, och som gav goda nyheter om flodens uttorkande i form av ett olivblad som den hade med sig, gled en rysk flygare vid namn Vladimir Roskovsky ned längs sluttningen av detta historiska berg i Armenien. - Plötsligt hör han en kollega ropa: Titta ner där! Och när han följde kamratens pekfinger såg han något märkvärdigt. Det var en stor båt med däck över det hela. Den låg strandad vid stranden av en insjö som uppkommit genom islossningen. Flygaren cirklade runt skeppet så nära som möjligt och antecknade alla detaljer som voro synliga från luften: den avbrutna masten och det buktade däcket som var format såsom om konstruktören hade väntat att böljorna skulle skyla över det.

Då flygaren kom tillbaka berättade han vad han hade sett. Allesamman, med undantag av kaptenen, mötte hans historia med ett hånskratt. Men kaptenen menade att han ville ta en tur för att se. Då flygmaskinen cirklat runt skeppet på bergsidan och sedan landat, sade kaptenen: Jag tror att det vi sett är Noa's ark.

Så snart förhållandena tillåter det, skall en expedition bestående av experter, sändas ut till platsen för att slutligen fastslå den ryske flygarens berättelse, den berättelse som tre andra flygare som undersökt förhållandet bekräftar.

Det första världskriget inbröt just vid den tid då arken först uppdagades och då hade ryssarna andra ting att hålla på med än urhistorian. Med anledning av detta spred sig inte denna berättelse så fort. Men då den nådde Moskva utsändes två specialutbildade militäravdelningar. Efter klättring över höga och branta klippor och ismarker kommo de slutligen fram till arken. De mätte den och ritade av den samt fotograferade den både invändigt och utvändigt.

Några få dagar efter det rapporten sänts till Ryssland, utbröt revolutionen, och så förstördes alla dokument och fotografier, antagligen av personer som försökte att utrota tron på allt som hörde bibeln till.

Under den sedan följande världsröran blev upptäckten av arken glömd. Några turkiska ämbetsmän som fått tag i en del olika ting från den ryska expeditionen några år innan, bestämde sig för att sända en kommision till platsen, som efter många besvärligheter nådde fram till arken och fann den i gott stånd, men större delen infrusen. I denna kommision fanns det en engelsk expert som konstaterade att det virke som arken var byggd av, var Skriftens goferträd som hör till cypresserna. Måtten passade med uppgiften Herren hade givit Noa: längden skall vara 300 alnar, bredden 50 alnar, och höjden 30 alnar. - Denna aln är i allmänhet tänkt vara något längre än en fot.

De halvvilda bergborna i den tunt befolkade trakten där arken låg, voro mycket försiktiga att tala om det gamla skeppet och ändå mer ovilliga att komma i närheten av det. Det sades att onda andar hade synts till i fönsterna och man skulle akta sig för att komma för nära det. Det var dock möjligt för invånarna i bygden att svara på en fråga som hade varit en gåta till och med för de av expeditionens medlemmar som var mest villiga att tro att skeppet på bergssidan i verkligheten var Noas ark, skeppet som hade räddat representanterna för hela skapelsen. Herren hade ju, som vi kommer ihåg, på grund av synden sänt den s. k. syndafloden. Men problemet var: På vilket sätt var det möjligt för en båt att stå emot tidens tand i 5000 år? även om den var byggd av det mest hållbara träslaget och bestruken med beck både in- och utvändigt?

Man kände till att t. ex. dörrar som voro tillverkade av goferträd eller cypresser hade kunnat hålla stånd i 1000 år men inte i 5000. Och trots det att arken på sin nuvarande plats var gömd under ett täcke av is tio månader om året, så skulle likväl snösmältningen och för övrigt vädrets makter de återstående två månaderna för länge sedan tillintetgjort skeppet.

Bland de äldste inbyggarna kunde man få veta att år 1883 hade väldiga isblock lossnat från själva Araratstoppen i samband med våldsam jordbävning. Och från ett av dessa block hade förvånade bergbor sett detta båtskrov komma fram i dagen en sommar då den korta »sommaren» kom. Med andra ord: tills för 60 år sedan hade arken antagligen aldrig varit i beröring med luften, utan hade varit begraven djupt under den eviga isen. Vid detta sista vittnesbörd blev medlemmarna av expeditionen överbevisade om att det verkligen var arken som hade blivit funnen.

En annan märkvärdig bekräftelse kom senare från ärkediakonen Mauri av Jerusalem och Babylon - en känd och berest man. Han kom, efter en forskningsresa längs Eufrat, till Araratsberget, och tillsammans med sin förare och kolleger klättrade han upp till platsen där arken låg. När han grundligt hade undersökt skeppet utbrast han: Jag är säker på att detta är Noa's ark.

“Kristelig Tidende.“

Metodistkyrkans tidning i Norge.

Missionsnyheter. . .

Forts från sid. 15.

digt som förut. Blodet tar skada av en sådan sjukdom. Vår dotter är dock hälsan själv. F. n. har hon dock en liten inflammation i armen efter ett brännsår som tydligen kommit i beröring med Indiens giftiga jord. Min hustru och jag mår prima. Vi är tacksamma för Guds uppehållande nåd. Och tacksamma för alla förböner. Må ni fortsätta utan att förtröttas att nämna våra namn inför levande Gud. Ni kan inte föreställa Er hur en hednisk omgivning pressar musten ur själen. Vi förstår nu bättre än förr hur mycket det ligger i Mästarens ord: »Vaken!»

De allra bästa hälsningar till Dig Helge och till alla missionens vänner och blivande vänner!

Eder utsände broder

Sten Nilsson.

* *

Afrika.

SYSTER RUTH HANSSON

skriver, att resan till Afrika med ”Ansgar” gått bra, men tillägger: ”jag vet inte om jag skulle vilja göra en så lång flygresa igen. Det tar mer än man anar. Det blir ingen ro, och så är höjden och stötarna mycket tröttsamma, i all synnerhet i Tropikerna. Vi voro faktiskt alldeles slutkörda. Men det är ju som väl är av övergående art. Vi hade all anledning att vara glada över våra svenska flygare. De gjorde sin sak bra.”

I brev till Degerman, Jönköping skriver syster Ruth den 15 jan.:

”Jag antar, att ni vid detta laget har det kallt och vintrigt under det att vi i Rhodesia inte vet hur vi skall orka med värmen.

Mutambara ligger 12 sv. mil från min gamla station Old Umtali åt öknen till. Det är ett folkrikt distrikt, men också mörk hedendom. Man har en känsla av att man kommit långt bort från civilisationen.

Just nu ha vi över oss en smittkoppsepidemi, och bland djuren något som liknar mul- och klövsjuka, så att massor av djur dör och det förpestar rymden nu i hettan. Det har redan vaccinerats över 4000 mot smittkoppor, så ni förstår att vi inte är utan arbete. Jag håller på att vaccinera mot tyfoid och difteri, vilka sjukdomar också är mycket allmänna här. Vårt arbete kan tyckas som en droppe i havet av allt man väntar, men Gud har redan välsignat oss så, att många blivit friska och fått gå hem, och ute i byarna har man fått nytt hopp.

Här ha vi endast en liten klinik, men så snart regntiden är över, skola vi börja bygga. Jag behöver mycken kärlek och mycken förbön från vännerna hemma, för att lyckas, ty älskar vi inte detta arma smutsiga folk, kan vi inte heller vinna dem.

Jag har varit frisk sedan jag kom ut, och det fyller hjärtat av glädje, att dag för dag få gå till uppgiften. När man ser hur andra har det, skäms man över att vi har det så bra. Vad har den vita rasen gjort i förhållande till den svarta, eftersom vi ha det så bra? Vi har ett stort ansvar och en stor skuld att betala till dem, men också till Gud för hans stora Nåd mot oss.

Varen varmt hälsade!

Eder vän i Afrika

Ruth.”

* *

Sverige.

HUSKVARNA, SVERIGE.

”Han är mäktig att bevara dig, Han är mäktig att bevara dig”, har sjungits in i de troendes hjärtan under väckelsemötena i Metodistkyrkan, Huskvarna. Riksevangelisterna eller de moderna kolportörerna Gösta Rosenqvist och Torsten Wedar — ibland kallade Moody och Sankey, ibland annat — har fått bliva till rik välsignelse bland oss. En förnyelsens ande är uppenbar och den har resulterat i själar vid korset.

Man förvånar sig inte över vad Gud gör, ty han är mäktig, men man förvånar sig över att det är så få bland Guds folk, som ändå kommer tillsammans för att jubla.

Men — änden är snart inne — och en skall upptagas och en skall lämnas kvar. Därför gör en del sig i ordning för att gå ut att möta brudgummen, de tar med sig olja, för att i det sista stora mörkret kunna vara vakande.

”Den som vill, han komme och tage Livets vatten för intet”.

H. I.

Malacka.

Till pastor A. V. Norman har följande brev kommit från missionär Ragnar Alm, Malaya. Pastor Norman har ställt det till "Andliga Fläktars" förfogande.

Methodist Mission,
Teluk Anson, Malaya
den 3 november 1947.

Kära vänner!

Det var riktig högtid att återigen få ett brev från A. V. Norman! Du har alltid varit en renhårig karl, som svarat på brev man skriver till Dig. En del av de unga ha visst så mycket att göra att de inte ha tid för en missionär som sitter så här långt borta i fjärran. Då jag säger detta bör jag kanske göra några undantag: min bror skriver ju ganska flitigt. Hurtig i Malmö och Vanquist äro också bra. Av allt detta kan Du alldeles riktigt dra den slutsatsen att Ditt brev av d. 12/10 uppskattades 100%.

Sedan jag sist skrev ha vi reparerat Missionärsbostaden. Det kostade mycket pengar, men som väl är hade våra styrande i U. S. A. förutsett den saken, och »Herrens boningar» härute hör nu till de »snyggare» byggnaderna. Detta gäller då särskilt vår kyrkas egendom. Vi ha också möblerat bostaden, ty då japanerna foro härifrån fanns det naturligtvis inte ett uns kvar av de möbler som förr hörde egendomen till. Nu ser det riktigt hyggligt ut hos oss, och vi skulle inte alls ha någonting emot en visit av Anna och Aug. V. Norman. Du skulle få dricka så mycket kaffe du vill och ris kunde vi nog bereda i alla de former. Och så skulle vi låta Dig predika! Ja, det var en tid då jag drömde om att Du skulle kunna komma till Sumatra. Det skulle verkligen ha varit roligt. Nu är det väl en liten smula för oroligt i världen för en sådan resa, men det finns nog en och annan som är ute och far även nu.

Vi se med ganska stort intresse fram emot stundande generalkonferens. Vi utgöra, som Du vet, en Provisional Central Conference, och ha som sådan ingen rätt att välja Biskop. Vår nuvarande Biskop, som tjänat som sådan sedan 1928, ämnar draga sig tillbaka från detta fält efter general konferensen. Han anser att han tjänat härute länge nog och längtar efter en smula ro och frid i U. S. A. Nu undrar vi vad som kommer att göras åt oss här. Kommer man att »jurisdictionalt» i Amerika välja en biskop åt oss, som man gjorde för Afrika, Liberia och Syd-Europa (Garber) eller kommer man att välja en av de våra som biskop för detta område? Skulle så ske ville vi bra gärna ha Dr. Archer, som nu är vår sekreterare i New York. (Han har Europa också f. n.). Det finns nog en del som skulle vilja komma ifråga, men vi äro inte så pigga på dom, särskilt som de själva springa omkring och agitera för saken. Det är också möjligt att en tredje utväg kommer att sökas. Man kommer kanske att göra med oss som man gjorde med våra skandinaviska konferenser förr i världen: sända ut någon besökande biskop nu och då. Det vore kanske det allra bästa, ty så kunde kyrkans hemma-

Missions
Malackah
Afrika

biskopar lära sig känna borta-fältet. Ja, vi få väl se hur det kommer att gå.

Ingenting är ännu avgjort med avseende på vår överflyttning till Sumatra. Biskopen, och flera med honom, skulle gärna vilja se oss förbliva här, ty arbetarna äro i sanning få. Biskopen har f. ö. gjort mig ett mycket lockande anbud på annan plats där jag skulle bli någon sorts Missions-superintendent, men vi ha ännu inte beslutat oss för att nappa på den kroken heller, ty vi känna att vi höra hemma i Sumatra, och vi hoppas att den dagen skall komma då vi kunna verka och tjäna däröver igen. Men, man bör ju lyda både Kyrkans och Herrens maning, så vi få väl se hur det kommer att gå. För närvarande verka vi för full maskin här och hoppas kunna uträtta något av värde under dessa få dagar eller månader vi äro här.

eter från
ön, Indien
Sverige.

Jag återvänder till vår Biskop. Man har redan börjat hålla avskedsmöten för honom. Förra veckan hölls en stor middag i Ipoh, då denna del av Malackahalvön uttalade sitt tack för gångna års ledareskap. Det var så mycket beröm, så att man tyckte att hälften kunde ha varit nog. Men Lee tycker om sånt och han mådde tydligen riktigt bra. Mötet var långtradigt, men ändå bra mycket bättre än avskedsmötet för Wades i Trefaldighet, för det var då ett av de värsta möten jag någonsin varit med om.

Vår konferens kommer att hållas i början på året; den första veckan i januari. Innan dess måste vi vara på det klara med vår utnämning. Jag är inte så säker på att vi ännu borde återvända till Sumatra. Inte därför att vi äro oroliga för vår säkerhet, men därför att vi inte vilja associera oss med den holländska polis-aktionen. En del av vårt område ligger nu inom det s. k. »befriade området, medan en annan del ännu hör republikerna till. Mellan dessa både områden är ett svalg befäst och det är nästan omöjligt att ha förbindelser med båda sidorna. Vi hoppas dock att en del av våra pastorer ska kunna komma över till Singapore till konferensen.

Så hälsa vi Dig och Din goda maka på det allra hjärtligaste! Framför våra hälsningar till vänner ute i landet, dem Du träffar på Dina resor, är Du snäll.

Lydia hälsar Er alla så gott!

Din broder,

Ragnar Alm

* *

Indien.

Till redaktionen har ingått följande brev från Missionär Sten Nilsson, Indien.

Sten Nilsson, Jidato,
Pakaur, S. P.
Bihar. India.

Den 7 januari 1948.

Jag måste skriva några rader till Dig. Om det också blir något som kan lämpa sig för Andliga Fläktar vet jag inte. Det går lättare att skriva om man inte har artikelkänslan.

Först vill jag tacka Dig hjärtligt för att Du sänt oss Andliga Fläktar. De var de första svenska tidningar vi fick efter att vi varit härute sex veckor. De lästes med större glädje än någon tidning förut blivit läst. Nu har vi inte sett till det lilla goda bladet på nära två månader, vad det kan bero på.

Säkerligen har Du och våra gemensamma vänner av Andliga Fläktar tagit del av våra brev som publicerats i Sändebudet. Jag behöver inte upprepa mig. Inte heller skall jag just nu beskriva vårt fält, dess nuvarande arbete och dess möjligheter för framtiden. Jag skall snart skriva därom för våra svenska metodister. Detta blir bara en hälsning. Vi har just firat jul i strålande sommarväder. Det nya året har ganska omärkligt avlöst det gamla. Och nu måste vi på allvar koncentrera oss på våra språkstudier. Det har varit ett långt avbräck i dessa. Alltsedan konferensen i början av november har det varit svårt att läsa med behållning. Vi var två perioder ute i camp. Det är ju svaltid nu, den tid man måste arbeta så mycket som möjligt ute i byarna. Vägarna är någorlunda farbara sedan vattenströmmarna torkat, hettan är uthärdlig, ormar och insekter mindre besvärliga. Vi tältade i en by som hetter Gondai. Byarnas storlek varierar mellan 40 och 200-300 människor. Denna lilla by var av mellanstorlek. Den hade dock vad andra byar saknar, en liten metodistkyrka. Vi har bara 10 små kyrkor på vårt stora santaldistrikt som inrymmer cirka 1300 byar. Dessa tio centra uppehåller förstås kontakten med de kringliggande byarna, men ack, hur mycket återstår inte att göra! Ty Du skall komma ihåg, att när jag säger »vårt santaldistrikt» så betyder det att ingen annan mission arbetar bland detta folk. Det innebär således att om våra tio församlingar kan hålla kontakt med tio byar var, återstår 1200 byar som inte får höra Guds Ord förkunnas, inte får medicinsk hjälp, inte får lära sig läsa och skriva. Det är visserligen sant att det här och var finnes små regeringsskoler, men det är inte många som har råd att besöka dem. Det finnes också en del statstjänande läkare, men de gitter inte att utan vidare besöka byarna. Vad skall det tjäna till att besvära sig för de sjuka, ska de dö så dör de ändå! Så där resonerar även bildade hinduer.

Det var välsignat och intressant att leva i camp. Hela bybefolkningen samlades kring våra ljusbilder om kvällarna och fingo på detta enkla sätt kännedom om Jesu liknelser. Bilderna var förstås indiska. Man såg hindusadhun gå förbi mannen som råkade ut för rörvare. Muhammedanprästen likaså! Men den kastlöse stannade och tog vård om den slagne!

Dagen efter bildförevisningen besökte vi alltid samma by och hade då medicinlådorna med oss samt undervisningsmaterial. Vilka hemska »fall» vi fick ta hand om! Men idag hörde jag att ett av de ruskigaste fallen, ett barns ansikte, som såg ut som ett enda hemskt sår, nu är alldeles återställt och bra. Pastorn från Gondai var här och berättade om hur tacksamma människorna är därute för hjälpen. Det är först på senaste tid man fått dem att taga emot medicin. De tror annars på andar och demoner. Ofta fick vi se små barn med stora brännsår vilka föräldrarna eller »offerprästen» (oftast byhövdingen) åstadkommit med glödheta järn i syfte att driva ut den onda anden. Min första upplysningspredikan» höll jag en dag för fadern. till ett sådant bränt barn. Här måste man använda stränga ord. Men om de denna gång gjorde nytta vet jag inte.

Jag sade något om undervisningsmaterial. Ja, när min kamrat delar ut medicin så bildar vi andra en grupp ett stycke därifrån och undervisar i läskonsten. Vi har bra plancher för ändamålet. De tycker det väldigt lustigt att lära sig läsa. Men somliga lär sig på en enda lektion. Det betyder ju en hel del för en by om de åtminstone har en enda som kan läsa. Även om det inte finnes någon santaltidning så kan de läsa bengali tidningar. Men främst av allt: de kan läsa Guds ord.

Just nu samlas skoleleverna för ny termin här i Jidato. Jidato är namnet på vår skola här. Det är vår enda santalskola utöver småskolorna ute i byarna. Här läser man upp till realexamen samt två år ytterligare. Det är en besvärlig dag för ledningen av skolan. Ty föräldrarna måste ju betala avgiften för sina barn, och det sker ej utan smärta och långa förhandlingar. De flesta vill ge endast en krona i månaden. Men för byfolket kostar det fyra. Pastorsbarn och andra tjänstemäns barn får betala 8 kronor. Man räknar med deras bättre ställning. Helt utomstående, alltså icke metodister, får betala 12 kronor. Dessa avgifter täcker förstås inte matkostnaderna, men ändå är det för dyrt för de flesta. I all synnerhet när man betänker att en santallön rör sig mellan 20 och 60 kronor i månaden. Har man då fem barn i skola, vad blir över? Men vi kan inte göra det billigare för dem dels därför att vi inte har medel och dels därför att det är skadligt för arbetet att hjälpa för mycket i ekonomiskt avseende.

Jag blev vid konferensen utnämnd att förestå vårt pojkinternat. Det är liten by för sig inom vårt område med något hundratal pojkar. Jag hoppas innerligt att få vara dem till välsignelse och hjälp. Det är en ansvarsfull och stor uppgift. Ty, som jag sade, det är vår enda skola varifrån vi skall få våra arbetare och pastorer. De tio infödda pastorer vi har behöver få förstärkning. Arbetet kunde vara hur framgångsrikt som helst, bara vi hade arbetare. Nu skall vi få två kvinnliga missionärer till för santalarbetet, så vi blir sammanlagt fem santalmissionärer. Men vi kommer inte långt utan santalpastorer och med endast denna institutionstation. Vi måste ut i byarna. Och det är nu min stora önskan att få bygga en ny station mitt ute i djungeln där de hundratals santalbyarna ligger isolerade från all kontakt med den övriga världen och dess välsignelser. En sådan station måste byggas enkel och med det material som finnes här: bambu, jord och lera Vi räknar med att 25 000 kronor skall räcka till både bostäder, sjukhus och skola. Biskop Rockey är mycket för saken. och vi väntar i detta avseende mycket av Sverige. Det var svenskamerikanare som startade vårt arbete härute. Det svenska namnet är hedrat. Intill vårt område är de nordiska Lutherkyrkornas santalmission. De har många stationer och ett stort arbete.

Ja, allt detta skulle jag ju inte skriva i detta brev utan i den större artikel jag nämnt om. Men kanske just detta brev kommer inför en sådan människas ögon som genom Guds nåd och många livets välsignelser känner sig manad att ge oss de 25.000 kr. som vi behöver för vår nya station! Ske så i Jesu namn!

Hur längtar vi inte att få våra tungors band lösta med santalgrammatikens hjälp. Men det går långsamt. Santali är ett rysligt svårt språk. Slå upp Kunskapens bok får Ni se! Där finnes något exempel. Men nästa är vid den här tiden måste vi kunna tala santali. Till dess får vi nöja oss med engelska. Från och med i morgon skall jag varje torsdagskväll hålla gudstjänst med mina santalpojkar. Det blir hälsosam träning i både engelska och santali. Vår infödde pastor tolkar.

Vad vår hälsa beträffar är allt ganska väl beställt f. n. Vår son har varit mycket sjuk i malaria. Han krydde på sig men har inte blivit fullstän-

Forts. å sid. 10.

TILL ANDLIGA FLÄKTARS OMBUD.

Tiden går oss fort ur händer. Detta gäller även en predikant. Jag skulle vara Eder mycket tacksamma, om jag fick be er räkna postens kvitto som mitt för insänd likvid för tidningen, i stället som hittills sända var och en ett personligt kvitto. Det skulle då också vara lättare att kunna skriva ett brev när det särskilt är behövligt. Församlingsarbetet här i Huskvarna kräver ju helt naturligt sin tid, och så önskade jag stå i livligare kontakt med missionsfälten. Man kan inte begära att få brev, om man inte själv skriver. Jag tackar för tillmötesgåendet. Insända *missionsbidrag* kommer sedan att varje månad redovisas i tidningen.

Det är med glädje och tacksamhet som jag läser uppmuntringarna och välgångsönskningarna från er alla. Och hur hade jag inte önskat att personligen fått skriva till er, men tag dessa rader som en hjärtlig hälsning och ett tack för er uppoffrande gärning. Många av mina ombud är kommen till hög ålder, andra är sjuka och svaga, och det är med verklig smärta en och annan skriver. att, hur gärna de än ville, så orkar de inte längre gå omkring med Fläktarna. Ett särskilt tack till er, som varit med från början ville jag säga. Gud välsigne er. Allt som gjorts utav kärlek till Jesus, äger sitt värde och skall evigt bestå. Nya krafter träder också till och flera har ökat upplagan. Gud give oss nåd att själv mottaga andliga fläktar att vi sedan må bära ut dem.

Helge Israelsson.

»Andliga Fläktar» 1:20 pr år, lösn. 10 öre.
Tryckeri och utgivningsort: Råå
Ansvarig utgivare och redaktör:
Helge Israelsson, Erik Dahlbergsgatan 8 A,
HUSKVARNA. Tel. 231. Postg. 325883.
Distributör:
Gunnar Eriksson, Rååvägen 14, RÅÅ
Tel. 90255.

REDOVISNING

över inkomna medel till Afrikamissionen och syster Ruth Hanssons underhåll tiden 1 juli—31 december 1947.

Förra redovisningen 1,631: 13.

Fläktspridare i Karlshamn 24:—; Frida Karlsson, Örebro 10:—; Emil Ljunggren, Skruv 5: —, Mimmi Widegård, Lessebo, 10: — »Av nåd» 50:—; L. G., Emmaboda 55:—; Metodistförsamlingen, Skruv 10:—; Ida Magnusson, d:o 8: 60; Ruth Karlsson, Tjugosjö 10:—; Nanny Samuelsson, Valdemarsvik (Till C. F. Israelssons minne) 10:—; M. K. K., Skruv 18: 25; »En vän till missionen» 10:—; B. Melin, Norrköping 25:—; Ida Larm, Huskvarna 25:—; Anna och Aug. Norrman, Tumba 10:—; Nystedt, Kumla 10:—; Julia Agnér, Killeberg 15:—; »En prenumerant å Andliga Fläktar» 5:—; Berta Murén, Gävle 25:—; Thore Johansson, Hult 50:—; Anna Hörling, Lidköping 100:—; Hildur Blomqvist, Lidköping 50:—; Ellen och Gustaf Johansson, Huskvarna 20:—; Postm. Magnusson, Råå 60:—; E. Lundkvist, Vallåkra 10:—; K. Melén, Norrköping 5:—; Bojan Jönsson, Lessebo 5:—; Hilda Winell, Huskvarna 10:—; Ester Jönsson, Råå 50:—; Johan Persson, Råå 10:—; Albertina Pettersson, Bengtsfors 10:—; Hilda Wallin, Vallåkra 20:—; Berta Ridderström, Hallstahammar (m. anl. av 50-årsdag) 20:—; Erik Tönnberg, Orsa 5:—; J. F. Carlsson, Vara 50:—; Dorriet Dunér, Sthlm 10:—; Onämnd, Tranås 100:—; Ungdomsföreningen, Wide 50:—; Frk Falk, Eksjö 10:—; Fredrik Johansson, Eksjö 5:—; Elof Johansson, Eksjö 15:—; Evert Johansson, Eksjö 1:—; Svea Bäckström, Ankarsrum 3:—; Gustaf Andersson, Domnarvet 20:—; Albert Andersson, Greggered 15:—; E. Lindh, Tranås 20:—; S. R. V., Västerås 50:—.
Anna Pettersson, Skruv 10: —.

Summa Kronor 1,203: —.

Forts. i nästa nummer.

Detta nummer av Andliga Fläktar har blivit försenat på grund av sjukdom i tryckeriet. Red.

I nästa nummer ingår ett intressant Indienbrev från Helene Time.

Björks Boktryckeri — Råå

ANDLIGA FLÄKTAR

15 mars 1948 • Påsknummer • Årg. 15 Nr 3

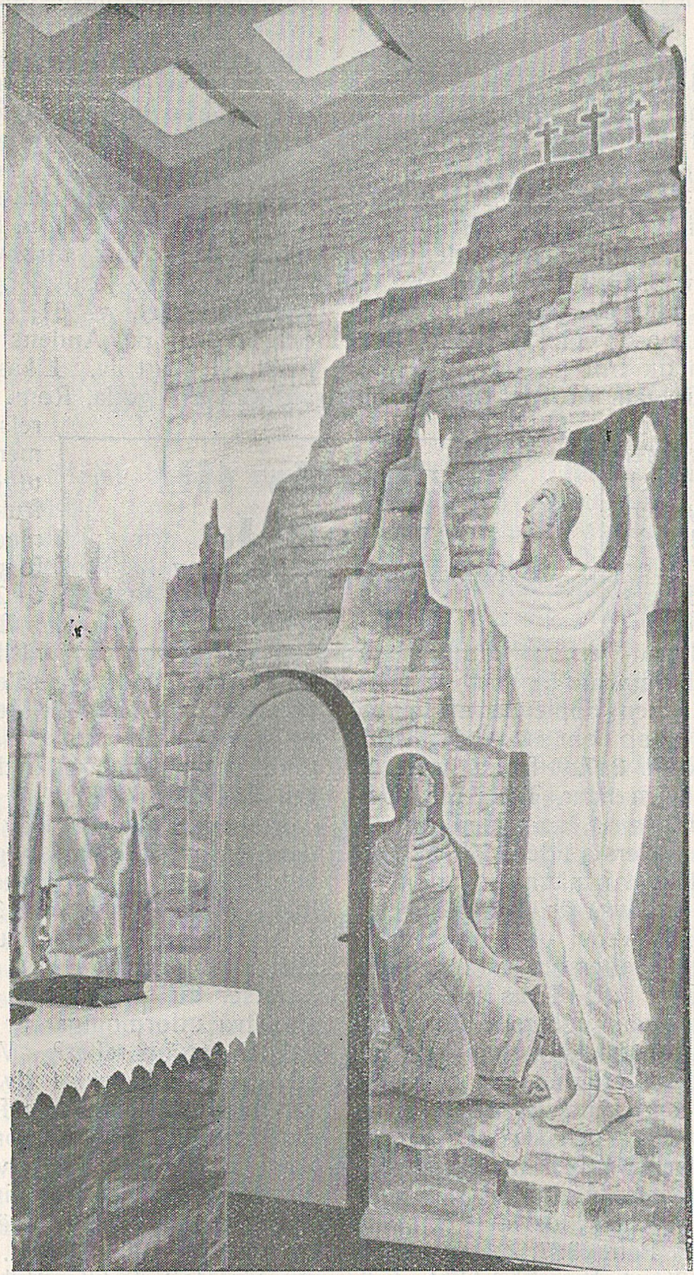

Vad ljus över griften! Han lever, o, fröjd!

Kormålning i Raus Församlingshus, Råå

Evigt liv till arvedel.

Mark. 10: 17. Titus 3: 4-7.

av C. F. Isralsson.

Människan har utav Gud blivit bestämd för evig tillvaro, Tit. 1: 2. Det gäller således för människorna gå in i ett evigt liv eller evig död. Det gives tvenne utformningar av evighetslivet. Andens i tiden och kroppens i evigheten. Enligt Jesu ord är det möjligt att äga detta eviga liv här i tiden.» »Den som har sonen har livet,» Joh. 3: 36. Evighetlivet i tiden utgör människoandens återförening med Gud, vilken själv har det eviga livet, 1 Joh. 5: 20. Evighetslivet i tiden är en gåva av Gud till de som tro på Jesu ord och gärning, Rom. 6: 23. Om du tror på Jesu offergärning på Golgata att det var för din synds skull och om du bekänner din synd och mottager syndernas förlåtelse, så förmedlar den Helige Ande genom tron det eviga livet till din ande. Du erfar nu att du har evigt liv.

Denna i tiden upplevda erfarenhet ger också hopp om ett evigt liv för kroppen, Rom. 2: 7. Detta har Gud lovat från eviga tider, Titus 1: 2. Detta är den frälsning, som skall uppenbaras i den yttersta tiden, 1 Petr. 1: 5. Då evighetslivet i människoanden säges vara en gåva, är evighetslivet i kroppen en arvedel - något som vi har rätt att få, eftersom vi äro Guds barn, 2 Kor. 5: 1; Titus 3: 7. Med kroppens oförgänglighetsliv har människoandens evighetsliv slagit ut i full blomning och härlighet 1 Kor. 15: 40. Ofta döljer sig människoandens evighetsliv i en svag och skröplig kropp, men detta behöver ej hindra evighetslivets utveckling, tvärtom.

Arvedelen kallas för det eviga livets nåd, 1 Petr. 3: 7. Den är ett uttryck för Kristi barmhärtighet, Jud. 21. Men det synes som denna arvedel kunde förloras, om den ej hålles borta från skadliga inflytelser. »Den som hatar sin broder kan ej få det eviga livet, 1 Joh. 3: 15. Liksom det naturliga livet, måste också evighetslivet i människoanden näras och stärkas. Det behöver mat och verksamhet. Om så ej sker försvinner evighetlivet från människoanden och därmed också evighetshoppet om kroppens evighetsliv. Det skall underhållas av trons och den goda lärans ord, 1 Tim. 4: 6, Joh. 6: 20. Verka för en mat som förbliver till evigt liv, v. 27. Av Jesus, som är det levande brödet, v. 51. Andlig sådd och skörd på Andens åker samlar frukt till evigt liv. Likaså uthållighet att göra det goda, Rom. 2: 7. Frigörelse mer och mer från synden utgör helgelsefrukt och slutar med kroppens oförgänglighetsliv 6, 22.

De som blivit rättfärdiggjorda av Herrens nåd, äga således hopp att få evigt liv till arvedel, en oförgänglig kropps tillvaro i sällskap med Gud, Jesus, änglarna och helgonskaran Ef. 1: 14.

Motsatsen till evigt liv är evigt fördärv, evigt straff, att evigt förgås, vilket betyder en förfärande evig förlust. Matt. 25: 46; Joh. 3: 16; 2 Tes. 1: 9. Härifrån bevare, Du o Gud, oss alla!

Anser du nu att detta evighetsliv i sina två utformningar är värt att söka och sträva efter? Vad skall jag göra för att få evigt liv till arvedel? var den unge mannens fråga. Är det din fråga? Vill du göra det du ej förut har gjort? Jesus väntar nu på ditt svar. Kanske du inte som den unge mannen, böjt knä för Jesus. Du vill inte bli utskämd. Du är kanske för stolt därtill. Vill du sälja dina självviska intressen? Frågan är, som du ser, av evighetsvärde. Det gäller tid och evighet. Har det någon betydelse för dig? Jesus väntar få se en livsyttring i denna riktning från dig i dag. Skall Han få det? Tiden svinner och snart är du inne i omöjligheternas malström. Klara denna sak i dag.

Tro det Jesus säger om blod och sår, synd och nåd. Då förmedlas evigt liv till dig, förvissning om syndaförlåtelse, kärlek till Guds folk, längtan till Guds hus, önskan att göra Guds vilja, begär efter andras frälsning och åtrå efter förnimbar Gudsumgängelse, och allt detta är säkra bevis för att du har det evighetsliv, 1 Joh. 3: 4. Livskällan har då sprungit upp i ditt inre Joh. 4: 14.

Säg, är det närvarande tillräckligt, eller har du behov av det som evigt förbliver? Längtar du? Beder du? Vill du? Tag då emot det förkunnade Ordet. Sök dig fram till Kristus i bön just nu, då får du evighetslivet in i din ande och sedan det eviga livets arvedel - kroppens oförgänglighet, allt för Jesu blods skull.

C. F. Israelsson.

(Skrivet i Höganäs den 1 sept. 1935)

Funnen hjälp.

I en engelsk tidning berättar en sårad officer följande:

Feg har jag aldrig varit. Men ändå kunde jag icke komma ifrån en hemlig, isande fruktan för döden. Timtals kunde jag ligga mitt i den vildaste granateld och helt lugnt till det yttre tala till mina gossar utan att visa ett spår av fruktan, men under detta höll mitt hjärta på att frätas sönder av oro.

Det var på aftonen efter en het batalj. Dödstrött låg jag med några kamrater i en lada, utsträckt på halmen. Skjutandet hade för en stund upphört. Var och en av oss var försjunken i sina tankar.

Plötsligt hörde vi alla en klar stämma. Jag reste mig upp för att lyssna. Rösten kom utifrån, från andra sidan ladan. Det var någon som bad. Under andlös tystnad lyssnade vi. Där på andra sidan väggen talade en döende med Gud. En gränslös häpnad bemäktigade sig mig. Ur den döendes ord ljöd nämligen en glädjeklang vid tanken på skilsmässan från jorden.

Sakta smög jag mig ut. Jag ville söka reda på den bedjande, och jag fann honom. Blodet från hans sår hade liksom bildat en mörk ring omkring hans bleka ansikte. Mig tycktes den vara en helgongloria. Händerna höll han andäktigt knäppta. Nu såg han på mig med ögon, som lyste av överjordisk glans.

»Kan jag hjälpa dig, broder?» frågade jag.

»Nej tack, jag har fått hjälp,» svarade han med lugn röst.

Nu kröp jag ner bredvid honom och viskade i hans öra — ty jag blygdes för mina där inne lyssnade kamrater: »Kan du hjälpa mig?»

En förvånad, frågande blick mötte mig.

»Förlåt, broder, att jag stör din sista stund — och nu kunde jag icke längre tillbakahålla den snyftning, som så länge kämpat i mitt bröst. Jag berättade för honom om min dödsfruktan.

Nu sade han mig med den ömmaste och kärleksfullaste röst - min mor hade inte kunnat tilltala mig ömmare: »Du skall få hjälp. I min högra rockficka ligger en liten bok, den skänker jag dig. Där finner du hjälp i Jesus.»

En skakning genomilade hans kropp. Döden. »Jesus, för dig lever jag, för dig dör jag. Jag är din.» En suck. Han var hemma.

Vi jordade honom. Den lilla boken, som han givit mig, var nya testamentet. Som en hungrande läste jag det och fann däri, vad jag sökte. Nu är jag icke längre rädd för döden.

Förlåtelse.

Söndagsskolbarnen hade samlats i ett skolhus, där en stor svart tavla upptog ena väggen. Lärarinnan i folkskolan hade väl undervisat sina elever i musikens mysterier. Hon hade i alla fall lämnat efter sig några noter, som hon tecknat på svarta tavlan. Den bilden skulle komma väl till pass också i söndagsskolan, tyckte den praktiske söndagsskolläraren.

Han talade med barnen om syndernas förlåtelse och sökte beskriva, hur det går till, då Gud förlåter synden.

— Ni ser noterna här på tavlan, sade läraren.

— Jadå, jadå, ropade barnen i korus och väntade något riktigt trevligt.

— Nu tar jag en trasa och styrker ut noterna, sade läraren, och så strök han bort de musikaliska tecknen i ett enda drag.

— Vart ha noterna tagit vägen? frågade han. Naturligtvis ville han ha fram svaret: De är borta. Och så skulle han tala om för de kära barnen, att just så går det till, då Gud förlåter synder: De äro borta, och han ser dem aldrig mer.

Men ingen svarade, och läraren frågade på nytt:

— Vart ha noterna tagit vägen?

En liten pojke började ivrigt vifta med handen.

— Du Kalle, var är noterna?

Döm om lärarens förlägenhet, då pojken triumferande svarade:

— I trasan.

Läxan, som läraren nu aldrig glömmer, fick han ändra till denna: Då vi förlåta varandra, ta vi vara på synderna i trasan, så att vi kan vifta med den vid lämpligt tillfälle. Men då Gud förlåter, har han inte tagit vara på våra synder till förekommande behov. Han har dem inte "i trasan".

Detta är en läxa för oss alla, vi bör förlåta alla våra medmänniskor, såsom Gud förlåter oss. Ty om vi bedja om förlåtelse, få vi den och han kommer aldrig mer ihåg våra synder.

Kära själ, glöm inte synderna "i trasan" när du förlåter din medmänniska.

Personlig bibeltolkning.

Vi skall alla rätt översätta skriften och tolka den:

I *hemlivet* — genom kärleksfullhet och osjälviskhet;

I *affärslivet* — genom hederlighet och noggrannhet;

I *det allmänna livet* — genom helighet och saktmodighet;

För de olyckliga — genom medkänsla och hjälpsamhet;

För de svaga — genom vänlighet och tålmodighet;

För de starka — genom förtroende och vilja till samarbete för allt gott;

För de onda — genom vänlig men kompromisslös fasthet;

För de ångerfulla — genom förlåtelse och upprättelse;

För de lyckliga — genom att utan avund glädjas med dem;

För alla, som icke tro — genom att vittna om Kristus och hans evangelium.

"Sunday School Digest."

* *

KLAGOMUREN.

Under månaden Ab i den judiska kalendern, vilken månad lär för det mesta sammanfalla med augusti månad i vår, samlas det judar vid klagomuren. En del ha kommit från andra land, men de söka sig dit. Muren anses vara en lämning av Salomos tempel. Det var den nionde Ab, som det Salomonska templet förstördes av Nebukanessar, och det lär vara samma dag, som det herodianska templet förstördes under Titus, romarnas segerherre, år sjuttio. Det är även andra sorgeminnen just den dagen och månaden. Enligt vad Hilda Andersson i sin bok: »Sett från Oljeberget», berättar. Judarna väta stenarna med sina tårar och kyssa dem. De läsa sina böner, och det är synnerligen ur Jeremia klagorop, som de läsa. Så har detta folk klagat och bedit det ena århundradet efter det andra. Gud utvalde detta folk till att göra hans namn känt. Det hade en hög uppgift, men folket avföll från Herren, och då Gud sände sin Son till detta folk, så fastän Han kom till de egna, så togo de icke emot honom, utan förklarade en dag: »Korsfäst denne och giv oss Barabbas lös, men Barabbas var en mördare. Mord och förföljelse hava i rikt mått detta folk fått erfara, och under Hitlers regering i Tyskland utfördes himmelsskriande massakrer mot dem.

Nu har det blivit lovat att de skola få del av landet såsom eget land. Men nu resa sig araberna och söka proklamera det heliga kriget. Klagomuren synes ännu få vara samlingsplats för judarna. Vägen till deras befrielse är törnbeströdd, men Herren har sagt, att de skola samlas, och det se vi nu sker steg för steg, trots allt. Herren tröstar sitt folk. Han har sagt, att deras församlande skulle ske under trängsel.

Måtte vi lära oss vikten av att lyda Gud.

(Lilla missionären.)

Bön:

Himmelske Fader, hjälp att jag tar min arvedel i besittning, att jag icke blir stående utanför när du själv har öppnat tillgången för mig. Låt mig finna min tillflykt i dig, och skänk mig Guds barns glädje och frihet.

FÖR SENT att rädda PALESTINA undan den totala FÖRSTÖRELSEN

Först nu börjar man ana sig till vad som händer — och kommer att hända i Palestina. Det har varit några dygns "lugn före stormen." Lugnet är nu slut. Just nu väntar man första egentliga skedet av inbördeskriget.

Ytterst få tror att det nu finns någon möjlighet att rädda det »Heliga landet» undan förstörelsen. Det är för sent. Det finns ingen återvändo. Alla som hoppats på skydd utifrån har resignerat. De vet att det inte finns annat att göra än att kämpa för livet — att försöka undfly de värsta farorna. Att försöka hålla sig ovan ytan.

Och verkligen är så påtaglig att man glömmer att reflektera över hur svårt det är. Att köpa fotogén är en uppgift som kanske betyder mer än tanken på att araberna kanske redan i morgon kommer vallande uppifrån Nablus. Fotogen är nämligen just nu, då nätterna är kalla, nästan lika viktigt som vatten under torkmånaderna. De små plåtkaminerna som varje bostadsrum har eldas med eucalyptus-ved och det är omöjligt att få den att brinna utan fotogen. Utan fotogen kan man inte heller klara matlagningen. Värst är det fortfarande i Jerusalem. Och svårast kommer Jerusalem att få det under den närmaste tiden.

Att vara husmor i Jerusalem hör utan tvivel till de svåraste uppgifterna just nu. Utanför de primitiva och ibland flera dygn i sträck tillbommade kortbyråerna står det ständigt långa köer av människor som väntar på sina fotogenkort. Köerna består mest av husmödrar och deras uthållighet är mer än beundransvärd ty det är inte bara väntan, det är också risker förenade med chansen att komma över ett par liter fotogen. Det lömska krig som alltid pågår när mörkret fallit skonar inte kortköerna. Då och då händer det att gevär och kulsprutor riktas också mot kortbyråernas köer — men så blir det lugnt igen, och de som inte blivit sårade eller dödade ser noga till att de återfått sin plats i kön.

De innestängda judarna fick undsättnig.

Allra svårast har de 1.500 judar som fortfarande är instängda bakom murarna i gamla Jerusalem haft det — och har det fortfarande. Men svältdöden har man hittills lyckats hålla på avstånd. Vid månadsskiftet lyckades britter och judar kämpa sig igenom den arabiska belägringen vid två av ringmurens viktigaste portar, Jaffa- och Sionsportarna. Därmed räddades de instängda judarna för tillfället. Men de som deltog i räddningsaktionen berättar att dessa människor har det mycket svårt. En av svårigheterna består i att de inte kan begrava de som avlidit av sjukdom eller skottskador.

Allt svårare blir det också för de européer och amerikanare som fortfarande finns kvar i Jerusalem. American Colony där man vilken dag som helst väntar första arabiska anfallet från bergen uppe kring Nablus, har nn utrymts. De gamla dala-svenskarna har flyttat över till villor i närheten som ligger längre bort från det farliga grannskapet.

Ingen i Jerusalem tvivlar nu längre på att araberna är redo för det utlovade anfallet. Och det blir inte bara arabtrupperna uppe i Nablus som kommer att försöka erövra Jerusalem. Även nere i Sebron står enorma arabstyrkor beredda och väntar på anfallsordern.

Judar och araber byter bostäder.

Underligt nog har de arabiska och iudiska stadsdelarna ständig »vänskaplig» kontakt med varandra. Det existerar nämligen i Jerusalem en bostadsbrist som vida överträffar den i Stockholm. Och när t. ex. ett judiskt kvarter i stadens utkant utsätts för alltför hårda angrepp förstår innevånarna i kvarteret att de måste flytta därifrån. Men vart. Givetvis till de mera pålitliga judekvarteren. Men där finns inte några bostäder på en del håll kanske det bor tio personer i ett rum. Då måste de byta. Med araber! Och med araber som bor alltför nära judekvarteren... Bara underhandlingarna kräver tid och goda förbindelser. Ty givetvis är det otänkbart att vånings-bytarna kan träffas och bestämma om detaljerna — det måste gå genom otaliga mellanhänder och lika fullt byts det varje dygn i Jerusalem hundratals bostäder — mellan araber och judar. Ibland går det smärtfritt, men som regel är det flyttningar som kräver inte bara mod och uppfinningsrikedom, det kräver också människoliv.

Brittiska soldater värst utsatta.

Docent Harald Sahlin, en av de svenskar som bor just på gränsen mellan judarnas och arabernas kvarter, berättar en typisk händelse. Häromdagen vågade sig en arabisk lastbil in hjärtat av judiska kvarteret för att transportera bort en del möbler som blivit kvarlämnade vid ett »våningsbyte», något tidigare. Grannarna kring »byteshuset» förstod vad det var för flyttkarlar — och så var grälet i full gång. Ett gräl som inte bara slutade med att lastbilen och möblerna förstördss. Chauffören och »hjälpkarlen» stenades dessutom.

(Broderskap)

Är det begynnelsen till Upp. 16: 14-16? Red.

* * *

Främlingar.

Vägen är lång mellan
människa och människa.
Stora ödsliga slätter ligga
likt väldiga ingenmansland
mellan hjärta och hjärta.
Främlingar äro vi —
dölja oss för varandra.
Vi gå med förseglade order —
knyta en hälsning —
Kosta på oss ett vänligt ord —
ibland bara ett glåpord
eller ett stick, en törntagg.
Allt medan tillvarons stormar
slita i våra segel
och kommer skutan att kränga
i de vilda brusande bränningarna
och vi gripa hårt om rodret
för att söka klara blindskären.

Där seglar en skuta i kvav.
Vad angår det mig?
“Skall jag taga vara på min broder?“
Är icke en var sig själv närmast?
Egoismens triumfrop!

Ack — det är så långt
mellan hjärta och hjärta —
ödsliga öknar skilja oss åt.
Vi liksom frukta att komma
varandra broderligt nära.
Mycken egoism, hat, hyckleri,
fylla människornas sinnen,
som förkväver det goda —
det kärleksfulla, mänskliga.

Som främlingar vandra vi
genom livet. —
Skepp som mötas i natten
på resan mot — graven!

Tom Lister.

Från Gandhis land.

Brev från Helene Time, Indien.

Muttra den 5 febr. 1948.

Jag vill nu sända er en liten hälsning från Indien. Jag har inte hunnit med att skriva förut, men bättre sent än aldrig! För en tid sedan fick jag ett intressant brev från missionens vänner i Mölnlycke, och jag sände dem svar nästan med det samma. Det gläder mig att höra om trofasta vänners arbete och intresse för missionens sak.

Under dessa få månader jag har fått vara här har jag i sanning gjort många upplevelser. Har plaserats i hinduismens högborg. Muttra är nämligen en mycket viktig stad för tusentals hinduer, här föddes nämligen guden Krishna. Varje år kommer det skaror av pilgrimer för att tillbedja i templen längs floden Juma. Själv har jag besökt ett tempel ett par gånger och tillsammans med några andra har jag rott på älven Juma i skymningen och sett »fireworship» (eldsgudstjänst) i templen. Detta ha de varje kväll, och varje dag kommer hinduer ned för att bada i det heliga vattnet. Även nu, i januari när det är så kallt, ser jag människor gå till och från älven.

Vi bo ett ganska långt stycke från älven. I höstas hade vi en stor översvämning och många voro de som sökte sin tillflykt till missionsstationen som ligger på en höjd. Det var mycket som då förstördes av den »vreda» mor Juma och hinduerna gav henne mjölk för att blidka hennes vrede.

Sista gången jag var i templet vid Jumaälven var den dag Gandhi skulle brännas vid samma älv men ett bra stycke från Muttra vid den del av älven som är i närheten av Dehli (där jag var några dagar före jul). Vid samma tid som ceremonien försiggick i Dehli skulle också en ceremoni försiggå i Muttra, ja föresten över hela landet. Många, många människor hade kommit tillsammans, och det märkliga var att alla slagen av kaster fick komma in i templet och alla religioner voro representerade. Orsaken till detta var att Gandhi själv hade plats för alla i sitt liv och i sitt hjärta. Här fanns det muhamedaner, kristna, sikher, hinduer, här var det högkastmänniskor och människor från depressed clases (nedtryckta klasserna = kastlösa.)

Ceremonien började med att en del människor i slutna led kom med Gandhis bild i spetsen. En präst mässade och läste från »Gita» och församlingen sjöng en av Gandhis älsklingssånger. Man fotograferade Gandhis bild som sedan placerades på det ställe varifrån sedan prästen om kvällen leder »eldsgudstjänsten.» Jag såg kvinnor gå bort till Gandhis bild och tillbad det. De rörde vid bilden, mumlade några ord och tog sig för pannan. Så förde man bilden ned i älven för att låta det få ett bad i det heliga vattnet. Jag förmodar att ni hört en del av det som är sagt om Gandhi med anledningen av att han mördades. Man kallar honom »Indiens Fader,» och nu äro de efterlevande faderlösa! Sett från mänsklig synpunkt kan det nog vara riktigt, men inte i ljuset av Guds ord. Man kallar honom också »Herre.» Ja, i radion sades det till och med att liksom Kristus uppstått från de döda så har också Gandhi gjort det.

Man tar jord från det ställe där han föll. Man håller honom helig. Han var en stor man, men dock en människa.

Jag håller på och knogar med språket, det går så nätt framåt dag för dag, och i maj skall jag resa till språkskolan och vara där i fem månader, den ligger i Mussorie, alltså uppe i bergen där det är skönt att vara under den hetaste tiden. Här på stationen hjälper jag till med olika arbeten, om söndagarna är jag tillsammans med några andra och håller söndagsskola för barn som lever i icke kristna hem. Först leker vi med dem, sedan ha vi söndagsskola och slutligen ger vi dem medicin. Så går vi till en kristen familj i samma del av Muttra och har »husmöte, d. v. s. vi har möte utanför huset.

I en bungalow på missionsstationen bor miss Everley och jag. Dessutom finns det en kvinnlig indisk evangelist i samma byggnad. Inte så långt ifrån oss bor ett par amerikanska makar som har hand om pojkskolan. Miss Everley har flickskolan. I var och en av dessa finns det c:a 300 elever. På stationen bor över 100 flickor och ett stycke från oss lika många pojkar. Jag har uppsynen för de stora flickorna om hand när det gäller deras måltider och medicin. Vid de tillfällena får jag också en liten pratstund med dem och vänjer mig på det sättet att höra deras språk.

Här hålles regelbundna möten, här finns det både församlingsverksamhet och pastor. Jag har inte hört en predikan som jag har förstått sedan jag kom hit. Allt försiggår på hindustani. Ett par gånger hörde jag visserligen en amerikanare tala i den engelska kyrkan här, denna kyrka skall föresten övertagas av metodisterna eftersom engelsmännen har lämnat Muttra. Här finns det endast amerikanare, men uppe i bergen kommer jag att möta skandinaver. Man vänjer sig ju med att tala uteslutande engelska, och missionärerna har varit mycket snälla och vänliga mot mig. Jag har en så trevlig vrå i bungalowen för mig själv. Miss Everley har lånat mig en radio, så jag kan, trots det att vara långt inne i Indien, följa med de viktigaste nyheterna. Är jag tillräckligt länge uppe om kvällarna kan jag höra de svenska och norska utsändningarna från England, annars inte.

Jag har haft tillfälle att resa en del här och sett många intressanta ting, men detta brev ger inte plats till att skriva om det. Tiden går fort. Jag trivs utmärkt och har ingenting att klaga över. Jag kan endast säga: »Gud är oändligt nådig och god mot mig! Och så hoppas jag inte att de skall dröja allt för länge förrän jag får bli evangelist här.

De hjärtligaste hälsningar *Helene.*

(Översättning av H. I.)

* * *

AFRIKA.

På språng.

Nyadiri 29/2 1948.

Denna rubrik i en av våra stora tidningar i Sverige har alltid tilltalat mig: På språng! Är inte det lösen för en levande kristen och en levande kyrka? Gäller det inte att alltid vara i verksamhet, att alltid spana efter utvecklingsmöjligheterna, att i tro ta språnget och våga företaget, som kunde synas omöjligt. Detta gäller kanske alldeles särskilt missionärerna, och jag skulle vilja ta er med just en sådan dag när vi är på språng.

I sitt testamente hade en av farmarna bestämt, att av hans farm ett stycke jord skulle tillfalla missionen för byggande av en liten missionsstation. Nu gällde det att se ut platsen. Vi hade först att åka med vår bil c:a 25 miles, varefter ägaren till farmen tog oss i sin jeep och förde oss upp bland bergen och skogarna. Sista biten var vi tvungna att gå, och den biten var omkring 7 km. Jag

Forts. å sid. 27, spalt 2.

När Utter sjöng om räddningsbåten.

Några glimtar från värmländsk väckelserörelse.

Det här hände på den tiden, när väckelserörelserna ännu låg starka över de värmländska bygderna och då det gick lätt att samla folk i stugorna. Det fanns inga biografer som lockade, inga konditorier, där man kunde fördriva en kväll med »gänget» eller flickan, och man kunde inte i hast skaffa en bil och fara till danshaket i staden. Fantasin stördes inte av veckopressens pinuppor eller aftontidningarnas löpsedlar. Man levde i lugnet och stördes sällan av sensationer.

En gång på vårkanten blev det plötsligt rörelse i det lilla värmländska samhället. Ryktet förtäljde, att det skulle komma en kolportör och hålla möte i Gista-Kalles storstuga. En kolportör var en ny sorts människa. Här i bygden visste man inte så mycket om en dylik person, men det talades om att han förde med sig en eld och en ande, som smälte hjärtat och kom gamla karlar att gråta som barn. Det var ju högst märkliga ting, och nyfikenheten var därför stor.

På Gista-Kalles ladugårdsvägg förkunnade en dag en »lapp» med grova bokstäver, att John Utter skulle komma och leda ett väckelsemöte. Alla var välkomna, och kollekt skulle insamlas till hedningarna.

På kvällen blev det trångt i Kalles storstuga. Alla var ytterligt nyfikna — både karlar och fruntimmer. Det tisslades och tasslades i hörnen, där ungdomen krupit ihop för att skoja. Karlarna förnyade sina mullbänkar, och gummorna putsade näsorna med förklädena. Värmen steg hastigt, och doften av svett och smorläder låg mäktig över de församlade.

Predikanten kom inte förrän sent, ty han hade blivit uppehållen i en bygd, där han gjort husbesök och haft många duster att utstå.

En gumma, som tyckte att predikanten såg välvårdad ut utbrast halvhögt:

— Kallpitören sir ut att vara en fin kär — han sir ackurat ut som en skräddare!

— Inte ä ja nå'n skräddare, men nog kan ja klippa te. . .

Efter bön predikade Utter till människorna på deras eget språk.

— Allt som står inom pärmera på den här boka kan jag, å ja vet, att de är redia Guds ord. Men den andliga spisen ska inte serveras utspädd å kall. Ni vet själv, vänner hur de är att få vattenblaskig välling. De är ingenting för kroppen. Nej, man ska inte ta nå'nting ifrån Gussolet. Om vi behåller de oförfalskat, då behöver vi inte vara rädd för djävulen, om han så kommer smygande i selkestövlar, så vi inte hör'n. Ty de ska jag säja er go' vänner, att djävulen inte är så farlig när han kommer skramlande i träskostövlar som när han smyger sig fram i strumplästen.

Denna folkliga form hade predikan, och den grep djupt om människorna. Man kände, att man tilltalades av en person, som var väl insatt i det enkia folkets problem. Kolportören valde bilder, som människorna kände till. Han beskrev en storm på havet, så att man tyckte sig själv vara med bland de vreda vågorna. Efter denna berättelse föreslog Utter, att församlingen skulle sjunga Räddningsbåten:

Se, hur det lyser, sjöman, dagen är när.
Bort över vågen vinkar hamnen dig där.
Svår är väl stormen, men nu ser du ju land.
Och i båten är du bärgad, ro emot strand.

Kör:

Ro emot strand, sjöman, ro emot strand.
Räds ej för böljan blå, håll blott åran och ro,
Trygg uti båten, på dig själv ej mera tro.
Ro, emot strand, sjöman, ro emot strand.

Sången var en liknelse om människan på tidens oroliga ocean. Det gällde att överge det gamla vraket och söka sig ny, trygg farkost, med vilken man kunde lägga till vid evighetens kust. Människorna sjöng och kände, att den nuvarande farkosten var så murken, att den svårligen skulle hålla resan ut. De behövde en bättre båt. Hellre än att förgås i det gamla vraket ville de gå ombord på den nya båten och segla mot en lugn hamn.

Upplyft ditt öga, härligt morgonen gryr.
Snart skiner solen klart och skymningen flyr.
Sjung i din båt, till dess du kommer i land.
Ära, ära, halleluja, ro emot strand!

Efter detta möte och flera liknande sammankomster svepte en ny ande in över bygden. Horisonten vidgades för människorna, de såg nya syner och drömde nya drömmar. De glömde inte i första taget sången om räddningsbåten. De kände alla, att det gamla måste försvinna. En ny båt och en ny värld måste de hjälpa till att bygga.

A. H.

hade min pojke med mig, och han orkade inte gå hela vägen, så jag måste bära honom på ryggen det mesta. En angenäm promenad! Så slutade helt plötsligt skogen, och vi stod framför en alldeles förtjusande öppning eller grässlätt. *Här var platsen!* Men var fanns folket? Och var fanns vägen? Väg fanns ej! »Vi bygger en,» var missionsföreståndarens enda kommentar! Folket skulle komma från de tre farmer, som här möttes, och det rörde sig omkring 800 personer. . . . »Här skall vi ha kyrkan, här skolan och här kliniken. - Här borra vi för brunn o. s. v. Förstår du hur jag menar?» var hans fortsatta konklusion av det hela. »Du gör upp en byggnadsplan, och vi sätter igång fortast möjligt.» — Jag vågade komma med en stilla invändning: »Men du vet, hur svårt vi ha att få lärare och sköterskor till det vi ha. . . » »Ingen risk, det måste gå!» Nog kunde jag för mitt inre öga se den lilla kyrkan resa sina murar därute i vildmarken, och jag alldeles som hörde klockklangen, som kallade folket samman till gudstjänst och bön, men *hur* det skulle komma därhän, visste jag ej. Men när jag sett, vad som tidigare skapats ute i vildmarken och sett, att där nu är ordentliga hus och kapell och skolor, förstod jag också att också här detta skulle bli möjligt. *Men nog var det vitt skilt från vad jag tidigare varit med om!* Men när Babba (missionsföreståndaren kallas så av folket här, f. ö. ett namn för fäder) talade om för afrikanerna, vi mötte, att nu skulle kyrka byggas och skola och klinik, lystes deras ansikten upp, och glädjen blev stor, vilket kom den unge missionären, som skriver detta, att förstå, att för en missionär fick *intet* vara omöjligt! Det har inte varit det för fäderna! Skulle senare tiders barn vara sämre, de som på alla sätt fått mera utbildning och träning före utresan än de, som

Frälsning jag funnit.

Det är en fasansfull upptäckt själen gör då Guds strålkastarljus avslöjar hjärtats hemligheter i dess mest fördolda rum. Då står man där med sin synd och skam utan någon som helst ursäkt. Och så oförmögen. Ingen egen kraft, inga egna resurser till räddning och upprättelse. Invid förtvivlans stup, hopplöst och utan all utväg till undanflykt, står man där med sin skuld och dom inför Guds åsyn. »Jag arma människa, vem skall frälsa mig?» Det är själens ångestfyllda smärteskri i den stunden.

Sändes i den stunden blicken mot Golgata. Mot Jesu Kristi kors. Där är frälsning. Där är hopp. »Min son, min dotter, dina synder äro dig förlåtna.» Bördan faller av. Syndens fjättrar lossna. Skulden är utplånad. Själen är renad. »En blick på den korsfäste livet dig ger.»

Salighetens ström väller in i själen. Först så stilla, så omärkligt. Det är som om ej något under hade skett. Men vattnet stiger och stiger. Och snart böljar det fram som en frälsningens och trosförvissningens mäktiga trosvåg: »Tänk huru stort, Guds barn att få vara.» Jubel utan gräns. — Himmelen har dragit in i en fattig, arm människosjäl. Frälsning jag funnit! Salighet utan motstycke!

Säg, är den saligheten Din?

Helge Israelsson.

* * *

»Andliga Fläktar» 1:20 pr år, lösn. 10 öre.
Tryckeri och utgivningsort: Råå
Ansvarig utgivare och redaktör:
Helge Israelsson, Erik Dahlbergsgatan 8 A,
HUSKVARNA. Tel. 231. Postg. 325883.
Distributör:
Gunnar Eriksson, Rååvägen 14, RÅÅ
Tel. 90255.

REDOVISNING
för Afrikamissonen
Januari och Februari 1948.

Ellen Petersson, Halmstad 25: -, Elna Saxint Lotorp, 6: -, Frida Karlsson, Örebro 24: -, Erns, Öberg, Borlänge 10: -, Bojan Jönsson, Lessebo 10: -, Mimmie Widegård, Lessebo 5: -, Brita Fahlgren, Göteborg 5: -, Sofia Johansson, Kungsör, 10: -, Daniel Gustafsson, Vråka, 5: -, Erik Gravé, Örebro 10: -, Hilma Johnssons, Oskarshamn 10: -, Maria Carlsson, Västerås 100: -, Hulda Johansson, Laxå 6: -, Alma Östergren, Karlshamn 7: -, Maria Bergius, Lindesberg 38: -, Hilda Jansson, Trollhättan 18: 50, Bengta Överberg, Tågarp, Farstorp, 10: -, Alexius Wahlström, Göteborg, 5: -, Juniorföreningen, Huskvarna, 25: -, Familjen Rösth, Huskvarna 20: -, Hilda Winell, Huskvarna, 15: -, M. K. K. Skruv 85: -, Lina Laag, Alvesta, 10: -, Ida Nilsson, Gävle 4: -, Emma Wennberg Karlstad, 3: -, Olga Johansson, Djursholm, 10: -, S. R. V. Lidköping 50: -, Emma Pettersson, Borås 5: -, A. Andersson, Råå, 5: -, G. V. Andersson, Råå 15: -, Matilda Persson, Mörarp 10: -, Lilly Olmén, Råå 10:-, Rob. Schröder, Åmål 10: -, Lina Westerlund, Jönköping 2: 25, Viktor Ohlsson, Leksand 80: -, Hildnr Larsson, Lidköping 10 :-, Maria Brolin, Malung 80: -, Hildur Svanström, Säffle 5: -.

Summa kronor 758: 75.

Härmed följer den första redovisningen för 1948 och den visar ett strålande resultat. Jag tackar er alla för er omtanke om missionen och önskar över allt vårt arbete god fortsättning.

Huskvarna den 1 mars 1948.
Helge Israelsson.
Postgiro 32 58 38

På Språng. . .

nu stå beredda att lämna fältet. Med glädje skall jag ta uti med svårigheterna, som komma att resa sig under vårt byggande av en ny missionsstation i ödemarken. Vill Du inte, vän hemma i Sverige som läser detta, ta detta som ett böneämne? Redan det betyder att svårigheterna reduceras med hälften. . . .

Hjärtligaste hälsningar till alla tidningens läsare från oss vid Nyadiri missionsstation *Lennart Blomquist.*

P. S. För övrigt kan jag meddela Er därhemma, att allt är väl och vi befinna oss vid god hälsa. Vi trivs förträffligt och tacka Gud för varje dag som går för underbar kraft och nåd.

Björks Boktryckeri — Råå

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft
För andlig uppbyggelse
Meddelanden från fälten
Rom. 6: 5-6
15 April 1948.
Årg. 15 Nr 4.

Den håller i styret.

Av Annita

Den håller i styret, vår Frälsares hand!
Ack! varför då bäva?
Det mörknar och tjocknar kring hav och kring land,
och böljorna häva.
Men högre än stormarnas brusande dån
förnimma vi rösten av “Mänskones Son.“
“I fräsande vågor,
I ljungeldens lågor
gån stilla till ro i de skummande djup
och dämpen er eld i de ändlösa stup!“

Den håller i styret, vår Frälsares hand
på villsamma vatten,
när stjärnorna tända sin skiftande brand
i djupaste vatten,
när lärjungaskaran med sviktande hopp
med bävande trosblick i bön skådar opp
till Honom som plägar
att finna de vägar,
som leda ur nattens och farornas famn

Den håller i styret, vår Frälsares hand
jämväl i den timma,
då seglaren lämnar den jordiska strand,
då dödsnattens dimma
sig sänker så tung kring den ensamma båt.
Vår Frälsare känner den säkraste stråt,
så stilla han vänder
mot hemlandets stränder.
Då stormar för evigt har lagt sig till ro,
där vinddrivne seglaren i trygghet får bo.

Brev från syster Ruth.

Mutambara Mission, 23 febr.

Tack för ”the Bill of lading” som jag mottagit, har redan sänt in min personliga specifikation och nycklar till agenten så får jag igenom det genast det anländer. Jag väntar på de svenska lyktorna, som jag fick med i sista minuten. Vi har haft el-ljus här drivet med vattenkraft. Men genom torkan har floden gått ner i vattenvolym så vi kan inte ha ljus. Ledningarna äro dåliga nu, naturligtvis finns inte material att få nya. Vi hoppas gräva ett dike, som skall leda vatten från en flod högre upp, och detta i förening med vad vi har skall hoppas vi, ge oss tillräckligt med ljus. Men detta ligger i framtiden. Nu behöver vi lyktor nog så att våra över 400 skolelever kan se lära sig läxorna om kvällarna.

Ljus och vatten är just nu vårt allra största problem. Man kunde tro att det hör inte till missionsarbetet, men när man kommer och finner detta dåliga och otillräckliga vatten, så blir det en uppgift att få rent vatten och tillräckligt med det.

Vi har haft inte mindre än nio tyfoid fall sedan jag kom och många som ligger i byarna som vi inte vet om. Vi har nånting alldeles fantastiskt med skabbsjukdomar, förorsakade dels genom otillräcklig näring (de har haft hungersnöd mer än i två år) och dels genom vattenbrist. Vi har köpt små handbad, som inte tar så mycket vatten för att kunna sätta de sjukaste barnen i vattenbad. Nu drömmer jag om att få en lekbasäng för dessa skabbsjuka barn när vi får det nya sjukhuset.

Att efter tjugo års arbete, för att få det bättre, börja från början igen, känns inte trevlig. Mest saknar jag vatten och sanitära anordningar. Det blir så tungt med detta ständiga bärande och så otillräckligt och otillfredsställande. Men hoppet om något bättre sporrar oss och hindren äro ju till för att övervinnas. Det skall bli en välsignad dag när vi får vattenfrågan löst.

Vi har det mycket hett och mycket torrt. Det såg tidigare så lovande ut för skörden, men nu står vi igen inför hungersnöd genom den långa torkan. Det gör oss ont om vårt folk som äro så beroende av majsen, deras enda födoämne, majsen, vill ha regn och sol för att kunna växa. Men skörden är redan nu så förstörd, att vi måste räkna med svårigheter i matväg. Det här var mest om svårigheterna och tro inte att vatten, ljus och mat äro de enda, jag kunde fortsätta, men skall lämna det nu.

Vi har också våra glädjeämnen och det allra största glädjeämnet är en djup hunger efter Guds ord. Vi har öppnat nya platser och flera går ut varje söndag till gårdarna och byarna omkring oss, men ändå rymmer inte kyrkan alla som kommer. För att bereda plats för de äldre för söndagsförmiddagsgudstjänst, så har vi ”barngudstjänst” vid samma tid som den allmänna, och ändå får de sitta utanför för det finns inte plats. Det gör oss ont när hedningarna säger, ”vi kan inte komma in i kyrkan för där är fullt” det är just hedningen vi vill ska få rum. Därför har vi beslutat, att bygga ut två sidor så frontpartiet kommer att likna ett kors. I varje sidoparti hoppas vi få rum för minst 100, men önskar få det rymligt nog för 150 i vardera. Kyrkan, som den nu är, rymmer 400 fast vi tränger in många fler. Vi har som måtto för detta nya år tagit Jesu ord ”Söken först Guds rike”.

Det är det vi som missionärer inte får glömma detta ”först”. Vi måste gräva ut floder för att få vatten och därmed liv till vårt folk. Vi måste gräva ut sumpmarker och därmed undanröja malariafaran, plöja nya fält för att få mera mat, tänka på byggnader i kyrka, skola och sjukhus och detta tar mycken av vår tid och kraft, men vi kan göra det endast i den mån vi söker Guds rike, först sedan kommer löftet att det andra ska också tillfalla oss. Här har vi en väldig uppgift att ge Livets bröd. Sedan jag kom ut har jag tänkt O! om vi kunde få ut evangelister som har bara det att gå omkring i hyddorna och samla folket. Det skulle bli en rik skörd. Vi har ganska mycket folk omkring oss. Du förstår det bättre när jag säger att vi vaccinerat 3.600 mot smittkoppor detta år. Vi har nämligen några fall med dödlig utgång av smittkoppor. Massvaccination var därför nödvändig i distriktet.

Sedan jag sist skrev har jag fått ett eget litet Afrika-hem. Mest av allt saknade jag det lilla hem jag hade i Old Umtali. Missionen hade ett ”gästrum”, som bestod av ett sovrum och ett mindre ru mvid sidan som tvättrum. Mr Helil, vår stationsföreståndare, erbjöd mig att flytta dit tills mitt hus blev färdigt. Jag grep tillfället, ty lärarinnornas och mina måltidstimmar, som hela vårt program äro så olika och det blir svårt för dem som för mej i längden. Vid sidan av gästrummet stod en vanlig lerhydda med grästak. Den fick ny rappning på, och jag använder den till kök. Det är ett litet men hemtrevligt näste jag fått mig. En av mina gamla flickor, Mildred, som var hos mej som hjälpflicka på O. U. i tre år, har kommit tillbaka och hon sköter om mig. I dag har hon bakat bröd, som lyckades bra. Jag har fått tag i en fotogenspis och den har en ugn, stor nog att baka en kaka bröd eller två långformar. Den fungerar alldeles utmärkt. Eljest är det omöjligt att få tag i en vanlig järnspis numera.

Genom att hyddan har grästak kunde vi inte använda järnspis och var det inte Guds omsorg att jag som i ett lyckträff fick tag i denna fotogenspis? Hitintills har vi fått tag i fotogen, så jag hoppas det fortsätter. Veden är dyr, odryg och svår att få tag i, varför jag är tacksam för just denna spis. När jag får upp det nya sjukhuset har jag tänkt att få ut en större Hosqvarna-spis för sjukhusets räkning, tror Du det är möjligt, och jag vill gärna få ut en stark mangel, men det blir senare.

Jag måste dra mig mot slutet för det blev ett långt brev är jag rädd. Innan jag slutar vill jag berätta om en av våra gossar, som just i veckan kommit igenom och erfarit ”frälsningen”. Guds Ande har verkat på honom mäktigt, han har känt sig oren och fått bedja om förlåtelse för att han narrats och stulit, saker som han glömt har kommit fram och han har måst hem för att göra upp med t. o. m. hedningarna. En natt drömde han att han såg en vit gestalt, som ville honom bara väl, men han såg också en mörk gestalt, som han kände hade mycken makt över honom. När han vaknade kände han sig så snärjd av den mörka makten att han mitt i natten måste ut och uppsöka vår infödde pastor Rugayo för att få hjälp. Denna gosse har gått en förunderlig klarhet över mörkrets makt, genast började han vittna om det och de andra känner att här har skett en förändring. Ja, så uppenbarar sig Guds makt på ett sätt, som dessa förstår och leder dem till frälsning och frigörelse. Vi väntar många fler av de unga, som kommit till vår skola, att de skola bliva gripna av denna frälsningens kraft.

Själv mår jag bara bra. Tänker ofta på Er där hemma med glädje och tacksamhet. Ända sedan jag kom

David Ingvarsson:

En öppen hälsning till våra missionärer.

En dag helt nyligen överraskades jag med att få ett brev med ett par fina frimärken på varav ett med det mäktiga Victoria-fallet — Afrikas största vattenfall.

Jag kunde ej erinra mig att jag hade några släktingar därnere, varken på nära eller långt håll, varför det var med stor undran jag öppnade brevet och fann till min glädje att det var ett missionärsbrev, något dylikt hade jag ju ej tidigare erhållit. Ville därför genom denna goda missionstidning bringa mitt varma och hjärtliga tack till Syster Ruth Hansson och Margit Johansson, med önskan om lycka och välgång, ”vetande att Edert arbete icke är fåfängt i Herren” 1 Kor. 15: 58, och är jag även förvissad om att Herren ur sitt stora förrådshus försett Syster Margit med alla de förnödenheter, som vi tidigare erinrats om att hon stod i behov av.

Det är förvisso av synnerligen stor betydelse för missionsarbetet den förbindelse vi äga med våra missionärer, såväl genom deras brev i Andliga Fläktar och vårt kära Sändebud som också genom deras personliga besök i hemlandet. Jag minns även Syster Ruths tidigare besök i min hemförsamling, Oscarshamn, för många år sedan, och det varma evangeliska budskap som då frambars värmer ännu min själ vid tanken därpå och är ett levande vittnesbörd om att ”allt vad som gjorts av kärlek till Jesus äger sitt värde och skall evigt bestå”.

Vid vår konferens hemma i ovannämnda stad, sågo vi bland många andra vackra syner en grupp missionärer och när vi även fingo lyssna till deras trosstarka vittnesbörd, som lågade av hänförelse för missionens heliga sak, var det förvisso mången själ som gladdes över att hava dessa i våra leder. Det är även ett kärt minne för oss att för alltid hava införlivat Eder i vår konferenstavla.

För vår församling var det också en stor glädje och förmån att hava två egna missionärer hemma, nämligen Syster Elin Lindberg och Rosa Rydell (Eldh), varom vi även erfarit att de utfört en hedrande missionsgärning ute på fältet, och likaså fingo vi vara med om att inviga vår egen broder Sten Nilsson för detta stora kall, varom är skrivet: ”Gån ut och gören alla folk till mina lärjungar”.

Skulle senare vilja ha ”ett litet enskilt” möte med Dig Sten, men om

Forts. å sid. 34, spalt 2.

---

tillbaka har jag känt ett stort behov att leva nära Jesus. Det har känts tryggt att dag för dag få inviga mig på nytt, det är som om jag inte orkat med den mångfaldiga uppgiften om jag inte så där medvetet överlämnat mig.

Hoppas dessa rader finna Eder som hem och församling vid god hälsa. Varen alla varmt hälsade.

Eder vän Ruth.

P. S.

Medan jag skrivit detta brev har jag varit utkallad flera gånger, en böld har jag skurit upp, sytt ihop ett olycksfall, har haft flera besökare, som jag samtalat med, så någon ro är jag rädd vilar inte över brevet. Men sådana små stunder till brevskrivning måste liksom köpas.

Ds.

John Berg:

När solen går upp!

Det var en morgon nyss som jag såg solen stiga över synranden snett bakom Johannebergskyrkan. Plötsligt blev det klart för mig att en soluppgång är en predikan, en stark och levande.

”En soluppgång!” — säger folk i allmänhet om de säger något alls om den — ”det är väl något av det mest vanliga och självklara och ingenting att tala om eller förundra sig särskilt över”.

På detta kan svaras: En soluppgång är — alldeles frånsett de estetiska och romantiska känslor den kan väcka hon målare, skalder och drömmande naturer — inget mindre än ett under, ett kraften, skönhetens och nådens under. Och detta är lätt att bevisa.

Mellan soluppgången i går och i dag har stora ting hänt.

Av almanackan se vi att vid Göteborgs horisont, som ligger 24 tidsminuter och 23 tidssekunder väster om Stockholm i meridianskillnad, gick solen i går upp 7.22 men i dag 7.20. Vad säger detta?

Jo, att jorden under ett dygn har fortsatt i sin givna bana kring solen, utan att förlora hastighet eller kurs, styrd av en lag mer pålitlig än den bästa klocka på jorden. Detta är inte så självklart. Jesus talade om det med dessa ord: ”Han” — Gud — ”låter sin sol gå upp”. Den förklaringen av soluppgången går djupast av alla.

Hur långt förflytta vi oss på ett dygn?

När solen går upp i dag, se vi den från en mycket annan synvinkel än i går. Vår observationsplats — jorden — har nämligen på dessa 24 timmar varit stadd i ilande färd, c:a 30 km. i sekunden, och det blir en bra sträcka på ett dygn. Om man beräknar medelhastigheten till omkr. 10.600 mil i timmen så blir det c:a 254.400 mil pr dygn. På ett år gör det 93 miljoner mil, i medeltal. Solen ser inte annorlunda ut och inte heller allt det övriga, men det är ändå ett faktum att vi hunnit förflytta oss denna fantastiska väg, (30 km.×60×60×24) från kl. 7.22 i går till kl. 7.20 i dag. Vi rör oss med medtal eftersom jordens hastighet är större vintertid, då den är närmare solen.

Från soluppgången i går till soluppgången i dag har jorden också hunnit med att rotera ett varv kring sin axel. Då jordens omkrets vid ekvatorn är 40.074 km. tillryggalägger varje punkt vid ekvatorn denna vägsträcka på 24 timmar. I Stockholm och trakter söder om Eldslandet t. ex. blir rotationsfärdens cirkel bara hälften så stor och vid polerna blir den knappast något att tala om. Även den färden ha vi alltså gjort mellan onsdag kl. 7.22 och torsdag kl. 7.20.

Härtill kommer att solen också har varit i rörelse.

Vi nämner dess två huvudrörelser. Först har den roterat kring sin axel alldeles som jorden. Man kan se rotationsbeviset på solen med blotta ögat de tider då stora solfläckar uppträda kring solens ekvatorsbälte. Man ser då hur dessa flytta sig regelbundet i samma riktning som jorden roterar. Fläckarna visa sig först vid den östra solranden. Efter ungefär 14 dagar försvinner de vid den västra randen och det är inte ovanligt att man efter ytterligare ett par veckor får se samma fläckar dyka upp i öster igen både en och flera gånger. Småningom utplånas de och nya uppstå av annan form och storlek.

Härav kan man då sluta att solen roterar kring sin axel ett varv på bortåt en månad, eller på ungefär samma tid, som jordens måne. Då solen inte har en fast, stelnad yta, rotera olika delar av den med olika hastighet. Vid solekvatorn tar rotationsvarvet omkring 25 dygn, vid polerna något längre tid. Med solens oerhörda omfång är det en betydande lägesförändring, som skett på 24 timmar. Fantastiska krafter ha varit i rörelse, men allt har gått så tyst och omärkligt.

Den andra huvudrörelsen är solens och hela systemets gåtfulla färd över eviga djup mot okänt mål. Man pekar på en punkt mellan stjärnbilderna Herkules och Lyran såsom skenbart mål för solsystemets hisnande färd, men detta är allt, man vet i dag. Med omkring 21 km. hastighet i sekunden ilar solen med de 9 planeterna och alla deras månar mot detta fjärrans mål. När solen gick upp i dag befann den sig alltså på en "ort" i rymden, där den aldrig förr varit och dit den med all sannolikhet aldrig mer kommer. Det är en färd på 181.440 mil från den punkt, där den befann sig i går vid soluppgången.

En mästerlig hand bakom mästerliga lagar.

Jag menar alltså, att vid en soluppgång har man anledning betänka mästerligheten i de lagar, som styr allt i världsrymden, visheten och majestätet hos Honom, som skapat dessa lagar. Vi borde alla känna tacksamhet över att solen låter sitt ljus, sin värme och sitt liv flöda över oss alla. Detta tack borde gå till den Skapare som Heidenstam kallar "Världsviljan", som chefen för Lick-observatoriet, R. G. Aitken, benämner "Den Oändlige Anden", som Sir Oliver Lodge kallar "Världssjälen", men som Jesus kallar "Min Fader... som låter sin sol uppgå över onda och goda".

En ny soluppgång är ett budskap om Guds trofasthet, makt och suveränitet. Därför må vi sjunga med andakt:

"Din klara sol går åter upp,
jag tackar dig min Gud!"

En öppen hälsning . . . .

även detta samtal skall "gå i press", få vi väl närmare talas vid om.

Det var också med vördnad och aktning för 40-årigt hängivet arbete i vår store Mästares tjänst, som vi ännu en gång fingo se och lyssna till den rikt utrustade och mångkunnige nestorn bland missionärerna — Josef Persson. Må alltfort Guds välsignande händer vara utsträckta över honom i den krävande gärningen.

Vännerna Blomquist äro också varmt inneslutna i denna hälsning — var en glädje att även få sammanträffa med Eder.

För övrigt hälsas alla övriga missionärer, som gästat vår goda stad, med Pauli hälsning till Gal. 6:9 "Och låtom oss icke förtröttas att göra det goda, ty vi skola ock i sinom tid skörda, om vi icke tröttna".

"Såsom pilgrimmer här uppe jorden
Genom tiden vi okända gå.

Men en dag såsom strålande stjärnor
Vi hos Gud skola lysande stå.

Såsom himmelens stjärnor vi lysa
Hos Jesus i himlen en gång
Uti strålglans och renhet vi uppstå
Och prisa hans frälsning med sång".

*

De två gamla

Det var en gång ett gammalt äkta par, som hade vandrat tillsammans under hela sitt liv. Hand i hand hade de följts åt på den långa livsbanan utan att bliva trötta på varandra.

Nu stodo de vid dödens port. De hälsade på Döden, som om den varit en gammal bekant, och sade:

— Nu komma vi.

— Det är bra, svarade Döden. Vem av eder vill först gå genom porten?

De två gamla sågo upp, och de sågo båda att porten var mörk. Då blevo de en smula rädda. Mannen såg på hustrun, och hon såg på honom; men så kom deras frimodighet tillbaka.

— Käre Död, sade mannen, låt oss följas åt genom porten! Vi skola gå så stilla, så stilla. Ingången är kanske litet trång, men vi skola nog hålla oss tätt intill varandra. Det skall nog gå bra.

Men Döden sade nej.

Då gräto de två gamla.

Så sade mannen: Se då porten, lilla mor! Tror du att du kan hitta vägen, om jag icke är med?

Hon förstod honom icke alls utan såg frågande på honom.

— Är det varmt därinne? frågade mannen Döden.

— Det är vila, svarade Döden.

— Varar vilan länge? frågade mannen ängsligt.

— Den varar, tills han själv — den store Mästaren — kommer och kallar.

— Det drar väl inte därinne, ty det kan inte mor tåla, sade den gamle mannen.

Döden skakade på huvudet.

Så tog mannen sin hustru vid handen och sade:

— Nu skall jag stå här och se att du kommer gott och väl in. Var inte rädd, det är lugnt och gott därinne, och du får nu vila ut efter livets slit och släp. Tack för allt, lilla mor!

— Nej, nej, käre far, sade hon, det går inte. Du vet ju att ingen passar upp dig och sköter om dig, när jag är borta. Gå du in först; jag kan klara mig bättre. Jag kommer snart.

— Nej, nej, lilla mor, gå du nu först, du vet ju att jag är den starkaste.

— Timmen är inne! sade Döden allvarligt.

Då grepos de båda gamla av sorg och förskräckelse. De lyfte sina magra händer mot himlen och bådo så innerligt:

”Herre! vi kunna icke skiljas. Förbarma dig över oss!”

I detsamma kom ett strålande ljus från himlen.

— Det var ett bud från den store Mästaren, sade Döden, nu kunna ni komma.

— Båda två?

— Ja.

De båda gamla sågo upp mot himlen med ett lyckligt leende. De gingo leende genom porten, i det de noga passade på att icke den ena kom bako mden andra. Då måste själva Döden le.

(Stridsropet).

* * *

— Trodde ett barn inte, att det kunde få förlåtelse, så skulle det inte heller bedja därom mera. Det beder, emedan det har den. Och på samma sätt våga också vi varje dag bedja Gud om förlåtelse — emedan vi veta att vi ha den.

*

Om du icke vore en främling på jorden, så skulle världens hundar inte skälla på dig. Hundarna skäller bara på främlingar.

Fly till Gud!

Mel.: Vaka, själ och bed.

Fly till Gud i nöd!
Han vill bli vårt stöd!
När du lider, hjärtat klagar,
hoppet skyms i tunga dagar,
båd i liv och död:
fly till Gud i nöd!

Gud ju allt formar,
om han endast får
hela hjärtat hos oss vinna
att i Gud blott ro vi finna:
Han allt bäst förstår
Gud ju allt förmår!

Lita fullt härtill,
Gud vårt bästa vill,
grubbla ej, det båtar föga,
Hjärtats suck sänd till det höga,
Gud dig trösta vill,
Lita fullt härtill.

Hugo Wikström.

REDOVISNING
för Afrikamissionen
Mars 1948.

Transport 758:75.
Jakob Andersson, Sandviken, 4:—; Carl Moström, Boxholm, 5:—; David Kindstedt, Boxholm, 32:—; Mandie Johansson, Tranås, 19:—; Onämnd, Tranås, 20:—; Dora Hedberg, Landskrona, 20:—; Ellen o. Gustaf Johansson, Huskvarna, 10:—; Helena Bjurström, Hudiksvall, 9:—; Beda Melin, Norrköping, 25:—; Karl Rydén, Huskvarna, 5:—; Fam. Arv. Andersson, Nyköping, 10:—; Hulda Svensson, Karlshamn, 24:—; Emma Söderlund, Hallstahammar (till C. F. Israelssons minne 10:—.

Summa 193:—. Tillsammans 951:75.

Rättelse fr. n:r 2: Står S. R. V. Västerås 50:—, skall vara S. R. V. Lidköping 50:—.

Huskvarna den 1 april 1948.
Helge Isralesson.
Postgiro 32 58 38.

Välsignade händer.

En scen i missionsfilmen »Jag är med eder» gjorde ett starkt men kusligt intryck: man såg de svartas händer frenetiskt slå mot krigstrummorna. Det tycktes mig, som om just dessa enkla handrörelser kom allt hedendomens mörker att välla fram, men med ens blev det varmt i hjärtat, vid tanken på att det också finns andra händer, händer som likaledes äro i rastlös rörelse men för att läka och hela och för att kuva det onda. Vi ha väl alla sett sådana händer i arbete. Kanske har det varit kvinnohänder.

Missionssyföreningen är samlad. Se, där ha vi just sådana händer, som vilja låta sig brukas i det godas tjänst. Mycket har det gycklats med allt detta stickande och sömmande för frysande negerbarn. Vi kunna ta det gycklet med ro. Det är nu en gång så underligt, att Gud ofta använder det, som ser allt annat än märkvärdigt ut. Men vad vi icke få ta med ro är, att vi kunna låna våra händer till detta Herrens krig ungefär som sömngångare, d. v. s. utan att vara verkligt engagerade, ty då ha vi utmanat löjet och få stå vårt kast. Kan jag gå till strids mot Gudlösheten med stort G, ty den är en makt —, om jag icke räknar med Gud och hans frälsningsplan också för mig själv? Nej, när vi nu ta fatt vårt syföreningsarbete, så låt det ge oss alla en tankeställare. Den här strumpan, den här duken, den här grytlappen är icke vilken strumpa eller duk eller grytlapp som helst. Ut i en ond och olycklig värld skall den bära Guds eget ord, ordet om Frälsaren, som vill och kan frälsa oss alla — och den skall bära det budet till mig själv. *(Ur Kyrkvägen.)*

»Andliga Fläktar» 1:20 pr år, lösn. 10 öre.
Tryckeri och utgivningsort: Råå
Ansvarig utgivare och redaktör:
Helge Israelsson, Erik Dahlbergsgatan 8 A,
HUSKVARNA. Tel. 231. Postg. 32 58 83.

Björks Boktryckeri — Råå

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse
Meddelanden från fälten

15 Maj-Juni 1948. Rom. 6: 5-6 Årg. 15 Nr 5-6.

Det skymmer över den heliga staden.

3.000-åriga Jerusalem hotas av skövling för 39:de gången.

Skall Jerusalem än en gång jämnas med marken? Om så sker blir det 39:e gången under de 3.000 år som förflutit sedan David grundade sitt rike.

Redaktör Sid Roland Rommerud, som var konstnären Harald Häggs färdkamrat när denne under en reportageresa i Palestina blev sårad vid ett araböverfall, ger i denna artikel en stämninsfull skildring av rashatets Jerusalem, sett från den gamla svenskkolonin vid Kidrons dal.

Klagomuren.

Uppifrån det platta taket på American Colonys huvudbyggnad på nordsidan av staden, har man en strålande utsikt över Jerusalem.

Solnedgången nalkas och de välbekanta byggnaderna, tornen och murarna lyser som guld. Jerusalem i solnedgången är en sagostad ur Tusen och en natt — men en sagans stad där fasan står på lur när mörkret kommer.

Där reser sig Klipppdômens kupol, Omarmoskén. Dess grå blytak har blivit till guld och moskéns väggar av mångfärgat fajanstegel glänser ena ögonblicket klart blå, i nästa stund bli de till gammalt silver. Och där skymtar ett stycke av gamla stadsmuren . . . . Jaffa- och Damaskusportarna och det höga citadellet. . . Nere på Nablus Road, som är stora infartsvägen från norr dundrar bilar och pansarvagnar fram under öronbedövande buller. De svartuniformerade palestinapoliserna har kulsprutor och gevär i beredskap.

Jerusalem just nu är inte någon sagostad, det är stridens och hatets stad. När solen går ned börjar nattkonserten spela upp. Gevär och kulsprutor knattrar och bombdetonationernas oljud rullar mellan bergsluttningarna.

Här i American Colony bor fortfarande några av de gamla svenskar, som för 52 år sedan utvandrade från

Nås i Dalarna. Redan första året slog de sig ner här i de vackra gamla arabiska byggnaderna. Här har dessa svenskar levat hela sitt liv och här tänker de stanna. När den stora arabiska invasionen kommer är kolonin en av stadens mest utsatta platser. Efter Nablus Road, kommer araberna att denna väg försöka tränga in i Jerusalem, Palestinas hjärta.

Vid minister Bagges besök i Jerusalem för två månader sedan uppmanades även den gamla svensk-koloniens medlemmar att evakuera. Men ännu bor de kvar. De äldsta av dem har svårt att utstå en evakuerings besvärligheter och i det längsta hoppas man att något skall hända, som gör det möjligt för dem att stanna. Här har de sitt hem och på kyrkogården på Oljebergets sluttning ligger deras anhöriga. De har inte glömt sitt gamla fädernesland, sins emellan pratar de fortfarande, oförfalskat dalamål, men de vill inte återvända till Sverige. Det är bara ett par av de gamla, som återsett Sverige sedan de utvandrade 1896.

– Det skulle vara roligt få se Sverige en gång till, säger en av de gamla damerna. - Men Palastina är nu vårt riktiga fosterland. Vi kan inte tänka oss bo någon annanstans, trots alla svårigheter, som kanske kommer. .

»Svårigheter» nöjer sig den gamla damen att kalla tillståndet i dagens Jerusalem. För främlingen ter sig livet i inbördeskrigets Palestina outhärdligt. Och värre blir det för varje dag. När engelsmännen lämnar landet slår kriget ut i full låga.

När solen dalar bortom bergåsarna lyser Oljebergets sluttningar på andra sidan Kidrons dal i violett, blått och rödbrunt. Himmelsfärdskyrkans torn överst på berget glänser som skinande guld. Skymningen lägrar sig över dalen och Getsemanes träd blir allt mörkare. Längre upp på sluttningen avtecknar sig en lund av oljeträd mot den askgrå jorden. Jorden har fått sin färg av alla de ruiner som blivit till under de många hemsökelser Jerusalem fått utstå genom årtusenden.

Trettioåtta belägringar har Jerusalem genomlidit sedan David omkring 1000 f. Kr. gjorde Jerusalem till hebréernas huvudstad. Men redan år 2500 f. Kr. fick Palestina utstå en invasion, amoréernas. Det var den första semetiska invasionen. 1800—1750 f. Kr. bosatte sig kananéerna i Palestina och 1580—1375 sattes landet under egyptiskt övervälde och 1200 f. Kr. kom hebréerna och 1184 f. Kr. filistéerna.

Jerusalem är staden med de otaliga tragedierna. Under årtusenden har den heliga staden ödelagts och byggts upp på ruinerna gång på gång.

Efter hebréerna såg Jerusalems invånare assyriska härar stanna utanför murarna efter att ha ödelagt staden. Två gånger intog babylonierna Jerusalem (597 och 586 f. Kr.) Det var då judarnas exil började. 538—520 f. Kr. var emellertid judarna åter i Juda rike, nu under perserna. 333 f. Kr. intog Alexander den store Syrien och mellan 320 och 142 f. Kr. låg Palestina under syriska greker. Så kom judarnas oberoende, Mackabéertiden, mellan 142 och 63 f. Kr. och år 37 f. Kr. blev Herodes den store judarnas konung under Rom.

Nya ruiner, ny uppbyggnad. År 70 e. Kr. slog Titus ned det judiska upproret och plundrade Jerusalem. 132—135 e. Kr. slog Hadrianus ned Bar Kokba-upproret och förstörde Jerusalem. Omkring 326 e. Kr. kristnades Jerusalem och besöktes av Sankta Helena — 616 plundrades landet igen, nu av Kosru II. Och så kom muhammedanerna, som 636 intog Jerusalem. Nu blev det ett litet hopp framåt i historien. 1099—1187 är årtalen, som täcker »Korsfararriket» i Jerusalem. År 1516 erövrades Palestina av turkarna — och 1799 såg Jerusalem Napoleon Bonapartes fanor fladdra på höjderna runt staden — och försvinna igen.

Så är vi framme vid 1917 — då engelsmännen intog staden. . .

* *

Skymningen smyger ned från bergen. Scopusberget, där Titus hade högkvarter, då han besegrade Jerusalem, har redan tonat bort i halvmörkret. På detta berg ligger 3.000 engelska soldater begravna. De stupade i striderna kring Jerusalem 1917. Var stadens erövring värd deras offer, har de unga brittiska pojkar, som nu är redo för uppbrott, anledning fråga sig.

Mörkret vältrar in över dalgångarna. Byggnaderna nere i Kidrons dal går inte längre att urskilja. Man mer anar än ser hur de smala vägarna på Oljebergets sluttning slingrar sig upp mellan olika kyrkogårdar. Det är tröstlösa stenhopar, som ingen längre bryr sig om.

Även de nyare kyrkogårdarna där på slutningen är övergivna. Inga anhöriga vågar sig längre dit med blommor till gravarna. Raskriget har dragit in även på de dödas mark.

Stenvågorna borta i Juda öken blir mörkt violetta. Bergåsarna försvinner en efter en. Mörkret har kommit. Elektriska lampor lyser i hus efter hus. Stjärnorna tänds på den blygrå himlen och månen stiger upp och försilvrar torn och byggnader. I solnedgången var Jerusalem en stad av guld — nu är det en stad av silver.

Skuggor lösgör sig ur de mörka gränderna och skymtar en sekund i månskenet. Skott knattrar lite varstans ute i staden. Ambulanssirener tjuter och nere på Nablus Road brummar allt fler bilar förbi.

Himmelsfärdskyrkans försilvrade torn höjer sig mot himlen som ett varnande pekfinger. Med mörkret har skräcken och döden kommit tillbaka till Jerusalem. Gevär knattrar, kulsprutor hostar och bombsmällar dånar återigen tills solen på nytt gör Jerusalem till en sagostad i guld.

(Broderskap).

(Sedan detta skrevs har situationen i Jerusalem inte blivit bättre.)

Red.

* * *

Mor Hannas lyckligaste dag

Ur verkligheten av Edla Ljungmark

De fingo arbeta från tidig morgon till sent på kvällen, mor Hanna och hennes äldsta dotter, Greta Familjen var stor, och dessutom fanns det två barnbarn att försörja. Dessa barn voro Gretas. Hon hade missräknat sig, Greta, då hon gav sin kärlek till barnens far, ty det blev inget äktenskap av.

Men arbeta kunde hon och arbetade gjorde hon nästan för två. Om det ändå varit vanligt kvinnoarbete, men nu var det styvt karlarbete hon fick utföra.

Det blev rätt god förtjänst med att lasta gatsten, och mor och dotter hjälptes åt. Hannas kropp var finbyggd, och händerna smala och tunna, men gatstenen var tung och hård. Likadant var det med Greta, de vackra händerna tycktes inte vara ämnade till så grovt arbete. Men för barnens skull kändes inget arbete för tungt. Greta älskade sina barn varmt och innerligt, och så blev det att taga sådant arbete, som låg närmast till hands. Det blev inte bara att lasta sten, Greta gjorde vad ingen annan kvinna på trakten skulle velat göra. Hon blev även körkarl och forslade gatsten till utskeppningsplatsen.

Då grovarbetet för dagen var avslutat måste man ta uti med hemsysslorna. Mor Hanna var van att hålla sitt hem rent och trevligt, och då blev det att efter dagsarbetet därute tvätta, stryka, baka och laga mat samt laga söndriga kläder.

De klagade inte varken mor eller dotter, troget höllo de ut dag efter dag.

Hannas man var godmodig och snäll, men då han slutat sitt arbete för dagen tog han igen sig, sträckte han ut sig på en soffa och läste sin tidning. Kvinnogöra låg inte för honom, och att hustrun och dottern fingo utföra karlarbete var ingen skam, tyckte han, då de ägde krafter därtill.

Om inte Gretas barn kommit till världen, kunde hon haft det mycket lättare och hennes mor också. Hon kunde då tagit plats och sluppit att sitta på ett gatstenslass, ibland till ett åtlöje för småpojkarna, som tyckte det var konstigt att en kvinna körde sten. Men Greta svalda förtreten av småpojkarnas ord, det var ingenting att fästa sig vid. När hon så tänkte på Stina och Hans, barnen hennes, då drog en varm våg av den ömmaste moderskärlek genom hela hennes varelse, och så tog hon nya arbetstag.

Så gingo dagarna, veckorna, månaderna och åren. Greta körde icke längre gatsten, hon hade nu fått ett mera lämpligt arbete. Men ett slit och släp var det från morgon till kväll.

Mormodern lärde Stina och Hans att läsa morgon- och aftonböner, och själv gjorde Hanne detsamma, men eljest var hon främmande för livet i Gud. Rättrådig, sanningskär och ärlig ville mor Hanna vara i allt. Det var dock icke nog. Livet kändes ibland så innehållslöst, fattigt och tomt, det var något som fattades mitt under arbetsid och strävan. Det låg något bortom tiden, som inte mor Hanna kommit till klarhet i. Gud var ett ett inlärt begrepp men icke någon upplevelse, som skänkt hennes inre liv ro, vila och tillfredsställelse. Gud var så oändligt långt borta i fjärran, så hög, stor och upphöjd, så oåtkomlig för den enskildes små behov och önskningar. Mor Hanna hade icke lärt sig att i Gud se en fader, som bär den kärleksfullaste omsorg om människobarnen och inför vilken intet är för stort och intet för smått. Hon förstod inte att tomheten därinne i hjärtat var ett rop efter Honom, som kan fylla tomrummen.

En morgon, då Greta vaknade, sade hon:

— Mor, jag vet inte vad det är med mig i dag, jag känner att jag inte orkar att stiga upp.

— Är du sjuk, barn? frågade modern.

— Ja, sade Greta, det är visst slut med mina krafter nu.

— Å, du repar dig nog, om du får vila ett par dar, sade modern. Vad har du ont då?

— Det gör så ont, då jag skall andas.

— Du måtte väl inte få lunginflammation, det brukar vara håll då! Kanske det är bäst att sända efter doktorn först som sist·

— Så farligt är det nog inte, vi väntar med det än så länge, så får vi se, jag kanske blir bättre.

Men Greta blev icke bättre, och då den eftersände läkaren kom, förklarade han, att det var mycket allvarligt.

Ja, här låg hon nu, den unga, starka, Greta, som stod i sitt livs blomningstid, bruten och svag.

— Jag kommer inte upp mer, mina dagar är räknade nu. Du vill väl vara snäll och ta vård om mina barn, mor? sade hon en dag.

— Var inte orolig för barnen, Greta lilla, de ska inte behöva fara illa, så länge jag orkar sträva, men tänk på din själ!

— Jag har gjort det, mor, och jag är inte rädd för att dö. Jesus har sagt, att han inte kastar ut den som kommer till honom, och jag har kommit med all min synd och fått den förlåten. Jag tror på Frälsarens löfte.

Mor Hanna torkade bort ett par varma tårar, som kommo rullande nedför kinderna. O, hur hon önskade i denna stund att hon kunnat säga detsamma som hennes döende dotter. Men ack, hon var inte inne på denna väg.

— Ja, Greta, sade hon rörd, det kan du lita på, Jesus kastar inte ut den som kommer till honom.

Såsom aldrig förr kände nu mor Hanna, att hon behövde komma liksom Greta och få sina synder förlåtna.

Efter några dagars svår sjukdom var Gretas liv släckt. De smala, tunna men arbetsmärkta händerna lågo orörliga, de hade arbetat in i det sista och bara fått några dagars vila. Nu var den unga kvinnans dagsverke avslutat. Hon hade funnit ro och vila hos honom, som bjudit de arbetande och betungade till sig.

Nu kom det en svår smärtans tid för modern. De voro så sammanväxta, så varmt förenade, Greta och mor. Lilla Stina och Hans utgjorde intet hinder, moderskärleken överskylde det felsteg Greta tagit. Det kändes så tomt efter Greta, så ofattligt att hon var borta för alltid. Tänk, att hon var mogen för skörd i så tidiga år, ännu innan livets höst var kommen. Det kom i mor Hannas bröst en obetvinglig längtan efter frid med Gud.

Mor Hanna höll på att koka potatis till grisen, då det avgörande ögonblicket i hennes liv kom.

Hon kunde inte gå så här längre. Saknaden efter dottern fick vara en dragningskraft till gemenskap med Gud, och så lämnade hon köksspisen, gick in i sin kammare och föll på sina knän.

— Käre gode Gud, utbrast hon nu orkar jag inte längre. Du ser att mina synder är som havets sand och himmelens stjärnor, de är oräkneliga. Förbarma dig över mig och förlåt mig allt för din kärleks skull.

Mor Hanna bad och bad, men någon frid kom det ej i hjärtat. Så måste hon stiga upp och se till potatisen, arbetet krävde sin rätt.

Åter föll hon på sina knän. Ensam var hon, och det kändes så gott att få säga Gud allt som oroade och tryckte hjärtat. Hon måste riktigt få tala ut med honom, som kände hela hennes liv.

Om hon bara fått riktigt vara i fred för arbetet ändå just nu. Än en gång måste hon se till grytan, sedan föll hon ned i bön igen:

— Ja, käre Gud, du ser ju hur jag har det, du förstår bättre än någon annan mitt vardagsliv med dess bestyr och allt som jag är tvungen att sköta. Du ser även min längtan efter dig, och nu kan jag icke längre vara dig förutan. Tag mig precis sådan jag är! Jag lägger mitt liv i din hand.

Då mor Hanna äntligen steg upp från sin bönevrå, var hon lätt och glad i sitt sinne. Hon hade fått erfara, att Jesus kommit i världen för att frälsa syndare. Nu var även hon en av de lyckliga, som funnit ro och frid för ett syndtungt hjärta, som fått sin börda avlyftad.

Detta var mor Hannas lyckligaste dag

* *

Bed dig igenom.

* *Det är nödvändigt att bedja mycket, ofta och länge i ensamhet.*

* *Du måste välja en tid, då världen och din familj icke stör dig.*

* *Predikantens uppgift är att vara i ständig förbön för sin familj, sin församling och den förlorade världen.*

En kort bön bara, några minuters knäfall, "en liten stund med Jesus" förändrar icke allt, som det heter i sången. Du måste ta dig tid och bedja dig igenom.

David Livingstone.

Ett 75-årsminne.

Det är i dessa majdagar 75 år sedan missionären och upptäcktsresanden David Livingstone lade ned vandringsstaven och avslutade en gärning, som satte betydande spår efter sig i de svartas världsdel. »Genom de väldiga, okända områden han öppnade och kartlade, gick våren 1947 den engelska kungafamiljens lyxtåg fram. Det största och bästa som engelsk styrelse uträttat i Afrika har skett i hans anda.»

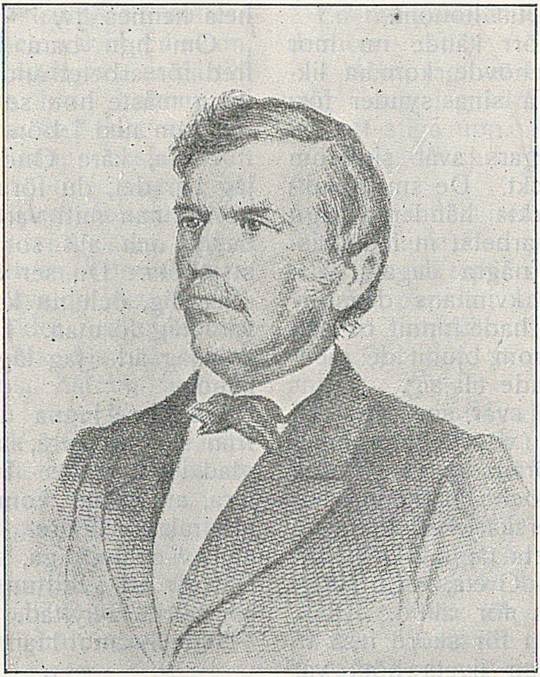

Det har sagts, att David Livingstone är en av de märkligaste gestalterna i Englands senare historia. I sin gärning förenade han missionärens och upptäcksresandens-men störst som människa. Han blev med åren alltmera helgonlik, en kristen i ande och sannind. I honom ägde de svarta en vän som de kunde lita på. Ingen har gjort mer än David Livingstone för att läka Afrikas blödande sår, som han med rätta kallade sin tids slavhandel.

David Livingstone var bördig från Bläntyr i Skottland. Det hus, där han föddes, är numera ett nationellt minnesmärke. Den 15 mars 1841 landsteg han första gången i Afrika. Det var missionärens kall, som hägrade för honom. Livingstone ville också först och sist vara missionär. Få missionärer torde ha predikat för så många naturbarn som han. Men han insåg snart, att om missionen och evangeliet skulle få utvecka sin fulla kraft och bli till största möjliga välsignelse, måste det inre av Afrika kartläggas och vägar öppnas för handel och kultur. Ju längre han trängdes in i Afrika, desto mer fick han också se av slavhandeln och desto fastare blev han i sitt beslut att söka komma den till livs.

David Livingstone blev olika bedömd både som människa, missionär och upptäcktsresande. Många menade, att han svek sin ursprungliga kallelse. När hans vetenskapliga expedition inte gåvo så snabbt resultat, som man hade väntat, och drogo större kostnader än man beräknat, utsattes han för en omild kritik. Han fick dock mottaga utomordentliga ärebetygelser och blev vid sina besök i hemlandet föremål för stora hyllningar. Den dag som är faller ett annat ljus över David Livingstones livsgärning. Ingen har som han offrat sig för de svartas väl ingen har heller betytt så mycket för utvecklingen i denna världsdel som han.

Det skulle föra för långt att här ens antyda hans många resor i Afrikas inland och de svårigheter han hade att övervinna. Ävenså att peka på hans geografiska upptäckter. Till de mest dramatiska upplevelserna hör emellertid mötet med Henry M. Stanley. I det Livingstone visade sig vara slavarnas beskyddare, betraktades han med ovänliga ögon av de portugisiska slavhandlarna. De gjorde allt för att motverka hans planer och störa hans förbindelser med hemlandet. Följden blev, att man hemma i England inte hörde något från honom på flera år. Sjuk och nära nog förtvivlad satt han en dag på verandan till sin lerhydda, då ett gevärsskott hördes. En av tjänarna ropade för full hals: En engelsman — jag har sett honom! En stund senare stod Livingstone ansikte mot ansikte med den vite mannen och hans följe.

— Doktor Livingstone, förmodar jag?

— Ja, svarade Livingstone och lyfte på mössan.

En amerikansk tidning, hade utrustat en expedition med Stanley som ledare för att söka efter Livingstone. Sökandet kröntes med framgång, man fann den eftersökte tidigare än man vågat hoppas. Det var på våren 1871. Det mötet gjorde den trötte missionären tio år yngre, brukade han säga. Fyra månader tillbringade både männen i varandras sällskap. När Stanley var färdig för hemresa gjorde han sitt yttersta för att få Livingstone med. Men denne svarade:

— Res ni, mr Stanley. Jag måste stanna, tills Gud bjuder mig gå.

Livingstone gjorde ett starkt intryck på Stanley. Framför allt kände denne sig gripen av Livingstones kristendom, av »hans fasta tro på en allgod försyn, hans förtröstan, att allt till slut skall samverka till det bästa.»

Efter Stanleys avresa fortsatte Livingstone sin verksamhet med samma energi och trohet som tidigare. De som stodo honom nära, märkte dock, att krafterna började tyna. En majdag 1873 anlände man till stranden av Molilamo. Där byggde man åt honom en enkel gräshydda, i vilken han tillbringade natten. Missionären var så svag, att han inte ens orkade dra upp sin klocka. Han var tydligen så gott som blind. En pojke ställdes på vakt vid hyddans ingång för att varsko, om något skulle hända. När denne frampå kvällen tittade in i hyddan, stod Livingstone på knä. Pojken trodde, att han bad och drog sig tillbaka. När den vite mannen stod kvar på knä hela natten, förstod han att något hade hänt. Den knäböjde hade slutat sin livsgärning.

Hans infödda medarbetare höllo rådplägning om vad som var att göra. Efter att ha begravt hans hjärta under ett träd där i afrikansk jord, balsamerade man den övriga kroppen och bar den under stora svårigheter till kusten, varifrån den fördes vidare till hemlandet. Livingstone fick sin grav i den engelska nationalhelgedomen Westminster i Abbey i Londen.

75 år ha gått sedan Livingstone lade ned sin vandringsstav. Men hans inflytande är snarare större nu än då, Livingstone höjde sig redan i livstiden över sin samtid. Livingstone intresserade sig inte bara för Afrika utan än mer för afrikanen. Han har inte minst bidragit till dennes andliga frigörelse.

Minnet av Livingstone är av förpliktande art. Det gäller att alltjämt bana väg för en human livssyn och den kristna människokärleken.

Aug. E. Lernberg.

Att observera! Att detta nummer av tidningen blir dubbelnummer för maj och juni har orsakats av min Polenresa och sjukdom i samband med den.

Med hjärtlig hälsning Eder H. I-n.

Frälsningens källor.

I skolen ösa vatten med fröjd ur frälsningens källor. Jes. 12: 3.

Källornas ursprung är Gud. Hos dig är livets källa, säger psalmisten, och Gud klagar över sitt folk genom Jeremia, »Mig som är en levande källa övergiva de och göra sig usla brunnar som ej giva vatten.» Kristus blev den förmedlande kraften till de eviga källornas upprinnelse i världen. Den Helige Ande är förmedlaren av dessa flöden till troende själar. Det vatten jag ger blir till en springkälla till evigt liv» säger Jesus till kvinnan vid Jakobs brunn. Sedan Jesaias sagt att Gud var hans frälsning, säger han att Herren blev honom till frälsning. Härav finna vi först profetens tanke om Gud som grunden för frälsningen och sedan en upplevad erfarenhet av Kristus Herren, som blivit honom till frälsning. Det är då han talar om frälsningens källor. Detta är också de kristnas erfarenhet. Man kan ha sin frälsning i Gud, men ej ha upplevat att ösa med fröjd ur dess källsprång. Vilket först sker genom en i Kristus verklig upplevad frälsningserfarenhet. Men då, och endast då, när hjärtats tro står i förbindelse med det som skedde av Jesus på Golgata, kan det bli möjligt att få förbindelse med frälsningens källor och därur ösa vatten med fröjd.

Floden som vattnade Lustgården ger oss ett talande vittnesbörd om detta. Liksom denna gick ut från Eden och flöt in med sin fulla kraft i Lustgården och där delade sig i fyra delar, så lät Gud sin kärleksström flöda med full kraft in i Kristus och uppenbarades i Hans offerdöd på Golgata, och därifrån delade den sig för att bliva till livskällor för jordens törstande skaror. I sina utgreningar uppenbarar den särskilda uppgifter, tillförande dessa som där vill söka sin tillfredsställelse, allt vad de till själ och kropp behöva. Men inga andra än dem som upplevat frälsningen kan ösa ur frälsningens källor. Med denna frälsningserfarenheten kom glädje in i vårt liv, och dess mening är att denna glädje allt mer och mer skall fördjupas genom att ständigt ösa ur dess källor, tillgodogöra sig källornas särskilda inflytande.

Om vi göra en undersökning vid Golgata skall vi finna att från källan Kristus utgår flera källådrar. En heter »Syndernas förlåtelse.» Våra hjärtan röras då vi läsa om Jesu förbön för sina fiender »Fader förlåt dem ty de veta icke vad de göra.» Vem kan förneka att förvissningen om syndernas förlåtelse är en ovärderlig skatt för den frälsta syndaren. En annan »Det eviga hoppet.» Detta kommer fram av Jesu svar till den bedjande rövaren. Vem kan förneka att det eviga hoppet är en underbar bärande kraft i vår tro och andliga arbete.

En tredje källåder är Guds och Kristi underbara omsorg. Vi finna denna i Jesu tillsägelse till Johannes och Maria att taga hand om varandra. Hade inte Jesus nog att tänka på sina kval och lidande. Nej, det ordet får här en levande tillämpning, »Gud vårdar sig synnerligast om dem som förtrösta på Honom», Vem kan förneka att Guds omsorg om oss hjälpt oss underbart i prövningar och svårigheter och även i välgångens tider. Ett fjärde källsprång är Gudslängtan. Den visar sig i Jesu Gudsåkallan. Vem kan förneka att inte gudslängtan i själen under alla livets växlingar givet en särskild hugsvalelse och tröst, ja fört med sig en ljuvlighet, som lockat fram tacksägelsertonen.

En femte ränil är människotrånad och återgives i Jesu ord »Jag törstar.» Var det inte hans naturliga människa, som på grund av lidandet frambringade detta ord? Jo, delvis, men då vi ser honom gå bland folket finna vi att alla Hans gärningar och ord vittnade om längtan efter själar och då det var för dem Han gav sitt liv låg det säkerligen denna djupare mening i hans ord.

Den siste kärlekens uppgift finna vi i Jesu ord »Det är fullbordat.» Vem kan förneka att den troendes livsande ofta sysselsättes med tanken på ett fullbordat verk av Gud i oss och ett fullbordat verk av oss genom Gud. Är allt detta möjligt? Broder och syster, ös med fröjd ur frälsningens källor, Ös ur synda förlåtelsens - det eviga hoppets - Guds underbara omsorgs - gudslängtans - människotrånadens - och det fullbordade verkets källådrar, Gör det med fröjd och du skall finna dig sammanväxt med Kristus i Golgata källans stora uppgift även gent emot andra.

Råå den 4 nov. 1939.

C. F. Israelsson.

* * *

De gjorde sitt arbete med den ena handen, och med den andra höllo de vapnet. Neh. 4: 17.

Kan man bättre måla det läge, i vilket Kristi församling i alla tider har befunnit sig och ännu alltjämt befinner sig, än vårt lösensord gör det? Församlingen håller alltid på att byggas upp och den befinner sig alltid i kamp. Uppbyggandet och kampen måste fortgå sida vid sida. När det talas om ett uppbyggande av församlingen, instämma vi gärna. Kanske äro vi också villiga att med glatt mod lägga hand vid arbetet. Men när vi så göra, få vi också känna, hur mycket som är till hinders. Synd och skuld omsnärja oss vid varje steg. De låta känna av sig i vårt allra innersta och störa vår »uppbyggelse.» De möta oss också hos våra medarbetare i församlingen. Detta kan göra oss bittra och vi förlora lätt modet. Ack, om blott fullkomlig frid rådde! Då skulle det kunna gå framåt med det uppbyggande, som Gud uppdragit åt oss.

* * *

Flamman

Doktor Harald Ockenga predikade i Polen för några år sedan. Efter predikan kom en fin, intelligent polack fram till honom för att lära känna innehållet i det kristna budskapet. Han tänkte på sitt land och dess framtid. Han summerade ihop situationen med följande ord: »Kommunismen gör allt för att vinna Polen. Den som kan göra sitt budskap till en eldsflamma, skall vinna.»

Inför en sådan anmärkning står man undrande, vem skall vinna slaget om Polen och hela Europa: kommunismen eller kristendomen.

Den första kristna församlingen var så kokande het, så brinnande i anden, att den nådde hela romerska imperiet och den då kända världen på några år. Amy Cormikael säger: »En soldat som bara sjuder men inte brinner är ingen soldat. Han är en stor skandal. Av alla onyttiga figurer på slagfältet är han den onyttigaste.»

Kristendomen har måhända förlorat Europa, därför att den icke var brinnande nog. Reformationens eldar ha alla slocknat i Europa och lämnat en stor religiös ödslighet kvar efter sig med gravar, aska och stora mäns ben.

(Herold of his Coming.)

Pingstens eld.

Elden har ofta fått tjäna som symbol för Guds Helige Ande, och detta är icke blott träffande utan även i full överensstämmelse med den bibliska undervisningen i både gamla och nya testamentet. I Apostlagärningarnas andra kapitel där händelserna på pingstdagen i Jerusalem skildras finna vi även följande ord:» Och tungor såsom av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på dem, en på var av dem.»

Elden har många egenskaper som kunna tillämpas också i andlig mening. Här vilja vi dröja inför tre av dessa. Elden *förtär*, den *värmer* och den *lyser*.

Det finns i allas våra hjärtan mycket som måste förtäras, något orent, något självisk, något för det kristna livet väsensfrämmande. Detta kan vara dolt för andra människors blickar, men är dock ett hinder för oss att helt bliva överlåtna åt Gud och nyttiga för Hans rike. Men får Guds helige Andes eld falla över oss skall det som står Gud i vägen förtäras och förbrännas. Visst kan det vålla oss smärta när Andens rena eldsflamma genomglödgar allt i varje vrå av vårt hjärta, men vilja vi uppleva vad pingst är så måste detta ske.

Och när detta har blivit verklighet värmas vi av Herrens heliga låga. Ljumheten och den likgiltiga inställningen fördrives. Hjärtat fylles av kärlek till Gud och medmänniskorna. Hårt dömande och alla tecken på andlig överlägsenhet försvinner och ersättes med en ödmjuk tacksamhet för Guds obegripliga nåd. Det värmda hjärtat behärskas av en enda längtan att mer och mer kunna likna Kristus och bliva delaktig av hans sinne. Elden lyser. Så lyser även den kristne som berörts av Guds eld, icke för att själv få ära, utan för att sprida glans över Guds namn. Det är icke de höga, ordrika bekännelserna det är fråga om, utan i främsta rummet vardagsgärningarnas stilla lågmälda bekännelse till Herren. Att så lysa är vår stora uppgift i tiden. Skola vi lyckas med den måste vi mottaga pingstens kraft i vårt liv. Låt oss prisa vår Gud och Herre att den kraften är tillgänglig även för oss nutida kristna, och må vi alla uppleva beröringen av den helige Andes eld.

K. A. Tjellander.

* * *

Undret som sker.

Öknen skall blomstra skönt.
Jes. 35: 1.

Öknen är för oss i Norden ett okänt begrepp, dess livlöshet dock väl känd. Se på den frusna jorden under vintern. Om blomstrets rot och trädets grenar finge tunga och och röst så skulle de säga: Dödens band omvärva oss.

Så är det för många människor, ja för hela folk. Livets tvång har famnat dem i ett förlamande grepp. Det är som om allt liv hos dem dött bort. Ingen glädje, ingen väntan på bättre dagar. De äro utan »hopp och utan Gud i världen.»

Men det skall icke förbliva så, säger profeten. »Öknen skall blomstra skönt.»

Det är denna underbara förvandling vi se just nu. Vinterns famntag har släppt, den förut kala marken blomstra skönt, kastanjeljusen lysa åter. Allt är nytt.

Kära vän. Du tänker kanhända att ditt hjärtas värld liknar mer den frusna jorden än den varur nu all denna fägring springer fram. Ingen glädje över livet, ingen lust att leva, inget hopp om en ljusnande framtid och värst av allt, ingen tro på Gud, inget andligt liv. En gång var där liv, men inte nu. Låt mig giva dig ett hoppets ord. *Din öken kan förvandlas. Den kan en gång blomstra skönt. Gud kan allt förvandla.*

Vad var det som gjorde undret i naturen? Vårens varma vind och den stigande solen förvandlade. Nådens sol med läkedom under sina vingar kan så förvandla vår inre värld. Tro på Gud. Han kan.

Det måste komma något från en annan värld om det skall ske någon förvandling. Där i jorden fanns ett frö eller en levande rot. När detta mötes av den värmande fläkten, då springer det nya fram. Det måste något in i hjärtats värld — ett ord om Gud, ett liv från en annan värld. När så Andens värmande vind drar fram, då sker undret.

Här ger Gud rum för oss. Vi få samverka med honom. Vi så och plantera. Gud giver växten. Så få vi samverka med Gud också i det andliga. Vi få så i hjärtanas värld.

Hur? Ett ord, en bön en kärlekens gärning eller ett offer för Guds verk. En missionens gåva ger oss en möjlighet att så vida omkring, på Inre Missionens fält från Lappland till Skåne, ur Yttre Missionens fält i Afrika, Kina, Indien, på Sumatra. Vi så, Gud ger växten och så blomstrar öknen.

Martin Halldén.

Börja dagen rätt.

Herre, bittida hör Du min röst, bittida frambär jag mitt offer till Dig. Ps. 5: 4.

Det finns många människor, som förstöra sin dag — och därmed hela sitt liv, eftersom livet ju består av dagar. De förstöra sin dag genom att börja den på ett alldeles orätt sätt.

För det första ligga de för länge. Så blir det brådska och jäkt från första stunden. Först en orolig brådska med morgontoaletten, och sedan kastar man i sig sin frukost och reser andfådd och nervös till sitt arbete.

Börjar man sin dag på detta sätt, så må man ej undra på att den sedan blir besvärlig och orolig. Inte heller må man förvåna sig, om man efter några år måste gå till en nervspecialist.

Hur helt annorlunda blir ej dagen, när man stiger upp i god tid, kan kläda på sig i lugn och ro och ha en god stund över för bibeln och morgonbönen, kan äta sin frukost lugnt och ordentligt tillsammans med familjen — frukosten är ju dagens viktigaste måltid — och så gå till sitt arbete utan brådska eller fruktan att komma för sent.

De flesta ana icke, i huru hög grad det sätt varpå vi börja vår dag, inverkar på hela dagens stämning och därmed på dess liv och arbete. Därför har den människa lärt åtskilligt av livets heliga konst, som förstår att börja sin dag på det rätta sättet.

Vi få ej tid att bedja, vi måste taga oss tid.

Och särskilt viktigt är det för oss att taga oss tid på morgonen. Vad det än må kosta, måste vi se till, att vi ej en enda dag gå ut i livets larm och oro utan att ha haft en stilla stund med Gud.

Stig upp så tidigt varje morgon, att du får tid och ro att läsa Bibeln och bedja!

Och om du känner, att du på detta sätt får för litet sömn och vila, så vill jag giva dig ett gott råd: lägg dig tidigare på kvällen! Många gå där och söla på kvällarna och komma aldrig i säng. Så måste de naturligtvis ta skadan igen på morgonen. Men detta är emot Skaparens ordning. Det kunna läkarna säga dig, om du ej vet det själv.

Nej, lägg dig du i tid på kvällen och sov den rättfärdiges sömn, så kan du stiga upp utvilad och frisk på morgonen — och få god tid att ha en stilla stund med din Gud.

Tala så med Gud om allt som du vet att dagen skall föra med sig. Tala också om det som du icke vet och därför ej kan fötbereda dig på.

Men glöm för all del ej att tacka. Tacka Gud för nattens vila och för Hans beskydd, för hälsa och kraft och nytt mod. Tacka Honom för full och fri frälsning, för syndernas förlåtelse, för Anden, som vill ledsaga dig. »Jag vill jubla var morgon över Din nåd, ty du var för mig en borg och en tillflykt, när jag var i nöd». (Ps. 59:17).

O. Hallberg.

* *

REDOVISNING

för Afrikamissonen

April och Maj 1948.

Transport 951: 75

Elin o. Nils Andersson, Sollerön 500: -, Nanna Gunnarsson, Råå, 5: -, Hilma Holm, Råå, (till C. F. I-n födelsedag) 20: -, Anna Johansson, Göteborg, 10: -, Edv. Karlsson, Virserum, 5: -, Hanna Allvin, Huskvarna, 3: 75, Sofia Johansson, Kungsör, 10: -, Mimmie Widegård, Lessebo 10: -. Bojan Jönsson, Lessebo 10: -, Hilda Winell, Huskvarna, 10: -, Karin Kihlberg, Huskvarna, 20: -, Sedny Nilsson, Vittsjö, 6: -, Hermana Hallström, Klintehamn 50: -, Marta Simonsson, Malmö, 10: -, Ruth Hulthén, Borås 8: -, Söndagsskolan (Födelsedagsbössan) Åby, Dalarna 10: -, Hildur Svanström, Säffle 5: -, Annie Sandberg, Strömstad, (Till C. F. Israelssons minne) 10: -, Bengta Överberg, Farstorp, 10: -, Juniorföreningen, Gusselby 15: -, Hilda Wallin, Wallåkra 20: -, Olga J. - Beda L. Djursholm, 15: -, Hilma Holm, Helfrid o. Edvin, Ann-Mari o. Åke, Maja-Nora o. Carl-Axel; Sonja o. John 30: -.

Summa kronor 1.744: 50.

Ett varmt tack till alla missionens givare.

Huskvarna den 15 maj 1948.
Helge Israelsson.
Postgiro 32 58 38

* *

Bönhörelse

Under ett krig förlängesedan lästes i en svensk tidning följande:

Den gode Guden

I en brevlåda i en av Berlins förstäder anträffades häromdagen bland massor av andra skrivelser ett brev med barnslig handstil, som bar följande adress: »Till den gode Guden i himlen.»

Egentligen borde brevet som obeställbart gå tillbaka till avsändaren. Men postverket har också ett hjärta, och det blev rört, då man vid brevets öppnande fann en naiv och innerlig bön från en barnasjäl. Den 8-åriga lilla Elsa, dotter till en landstormsman, som under en längre tid legat vid fronten och vars hustru och fem barn bo i förstaden bad i brevet den gode Herren Gud i himlen att låta fadern, som varit så länge brota, vända hem, »då mor så ofta gråter och det om tre veckor är mors och Gretas födelsedag.»

Så gick det till, att brevet icke som obeställbart gick tillbaka till lilla Elsa, utan till krigsministeriets kontor, genom vars omsorg det skickades vidare — visserligen icke till den gode Guden, utan till den myndighet, som var i stånd att uppfylla lilla Elsas barnsliga önskan.

Dagen för mors och Gretas födelsedag stod därför fadern i sin fältgrå uniform med några dagars permission hos sina kära, vilkas glädje lättare kan tänkas än beskrivas.

»Andliga Fläktar» 1:20 pr år, lösn. 10 öre.
Tryckeri och utgivningsort: Råå
Ansvarig utgivare och redaktör:
Helge Israelsson, Erik Dahlbergsgatan 8 A,
HUSKVARNA. Tel. 231. Postg. 325883.
Distributör:
Gunnar Eriksson, Rååvägen 14, RÅÅ
Tel. 902 55.

Björks Boktryckeri — Råå

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse
Meddelanden från fälten
15 Juli 1948.
Rom. 6: 5-6
Årg. 15 Nr 7.

KALLELSE

Det finns ett ord i vårt svenska språk som jag ogärna tar i min mun. Det är ordet kallelse.

Ofta hör man: »Jag har Guds kallelse.» Många har känt detta så intensivt, att de gått genom otaliga svårigheter för att fylla kallelsens krav. Men är jag närgången, då jag gör den enkla reflexionen — varför hör man sällan eller aldrig, att någon blivit kallad till de mera undanskymda livsuppgifterna? För att ta ett exempel. Har du någon gång hört NAGON, som med hänförelse talat om, att Gud kallat honom till att stå vid en maskin i hela sitt liv? Jag har aldrig gjort det. Varför?

Varför kallar Gud endast till predikstolen, missionsfältet, sjukvårdsarbetet och dylika yrken?

Frågan är fel formulerad. Gud kallar inte endast till dessa arbeten, han kallar till oändligt mycket annat. Det förhåller sig snarast så, att några bekänner med ord, att Gud kallat dem. Det stora flertalet går dock tysta in i sin gärning och fyller sin uppgift utan större resonemang. Det måste förhålla sig så, ty hur skulle Guds värld se ut om alla vore heltidsanställda predikanter.

Gud kallar. Han kallar arbetaren till maskinen, han kallar kontoristen till skrivbordet, han kallar jordbrukaren till plogen, han kallar missionären till att gå ut bland hedningarna och han kallar prästen till att predika evangelium för folket. Den ena kallelsen kan inte vara större än den andra. Vi behövs ju alla i det stora sammanhanget, som kallas samhälle.

Guds kallelse inskränker sig inte till detta nog så viktiga materiella. Han manar oss, »följ mig!» Det är tva enkla ord, som är hans lystringssignal, som Nils Bolander uttrycker det. Gud är enkel, såvitt jag kan förstå, och detta gör, att man inte behöver ha teol. kand. för att hörsamma och förstå hans kallelse. Jesu första lärjungar voro enkla män, härdade, starka, sunda ynglingar utan teologiska kunskaper. Och ändå — vad har inte det betytt för oss, att de gick när Gud sade sitt »gå» till dem.

Arbetet måste ge mer än bröd åt människan. Det måste ge innehåll och mening. Man måste känna, att här, just här har jag min plats. Här har Gud ställt mig. Och varför skulle jag bli missräknad om Han kallade mig till att verka i en »tempofabrik.» Tänk efter — kanske just detta är en uppgift större än någonsin. Den är det, rätt utnyttjad av rätt person.

Detta behöver inte alls betyda, att

AFRIKABREV

Mutambara Mission den 23 april 1948.

Mina kära vänner!

Det är en underbar morgon i Afrika. Efter regnet har vi hög ren luft, lite kyligt så här dags. Jag gick upp extra tidigt i dag i hopp att få av ett brev nu i den tysta morgonen. Jag blev förskräckt när jag i går tittade på anteckningarna och fann att det gått två månader sedan jag sist skrev. Min enda ursäkt är att det är svårt att få tiden elastisk nog. Med mina tankar är jag ofta hemma i Sverige. Hur jäktiga dagarna än äro så går tanken så ofta på flykt - hemöver.

För ett par veckor sedan var jag hos vännerna Blomquists i Nyadiri.

Det var kärt att se dem. Ni skulle sett barnens förvåning när jag talade till dem på svenska. Men talade jag på engelska eller cimanyika så förstodo de det lika bra. Lilla Eva-Mi visade mig hennes anatomi på cimanyika. Barnen har inga svårigheter med språket. Vännerna Blomquist mådde bara bra. De gör goda framsteg i språken fast de själva tycker det tar sådan lång tid och känna sig onyttiga under det att andra äro i fullt arbete. Men det hör till för den nya missionären att under tålamod lära, inte bara språk men seder och bruk. Det kommer inte på en dag eller ett år. Det gladde mig att från de andra missionärerna höra hur lätt det gick för dem och hur de redan gjort sin insats i arbetet där på stationen. Lennart har redan en grupp ungdomar att arbeta med. Ett stort omfattande distriktarbete väntar honom, byggandet av en ny station osv. så inte kommer han att känna sig oduglig för någon längre tid. Jag är mycket lessen att vi inte visste att han skulle övertaga detta distrikt och sökt få ut en bil med honom från Sverige. Han kan inte nå detta vittomfattande område utan bil och här i detta land är det numera mycket svårt att få tag i en bil men det såg inte lovande ut. Genom importspärren och dollarkrisen äro bl. a. bilar portförbjudna. Det är dock vårt hopp att Gud som kallat honom till denna uppgift och som ändå hitintills banat vägen skall också hjälpa i denna sak. Det menas att folket i detta område väntar på honom och man kan inte tänka tanken till slut att de skola vänta förgäves. Barnen kallade mig MO-MO, det är jag ju van vid.

Vi voro samlade till det s. k. »Field Meeting». Något liknande ett missionsråd. Vi samlas två gånger om året, den andra gången i samband med årskonferensen. Det omfattar också ett arbetsutskott så att allt arbete och dess principer utarbetas där. Genom att vi voro strängt upptagna av förhandlingarna var det bara natten vi hade för vår räkning Blomquist

---

denne arbetare skulle avsäga sig alla materiella krav. Också han vid maskinen har rätt att vara med vid löneuppgörelserna utan att bli kallad materialist. De största mamonälskarna är säkert inte att söka bland handens arbetare.

Så menar jag, att kallelse är ett heligt ord men också ett allmänmänskligt. Ej för stort att brukas av någon enda människa i hela vår värld.

Evert Svensson.

och jag, då talade vi svenska naturligtvis. De hade ockå fyra andra gäster utom mig så det blev mycket extra arbete för Maj-Stina. Jag var både glad och stolt över henne som husmor och värdinna. Man gläder sig när det går väl för vänner och kolleger, skall jag tillägga landsmän! »Vi fälla icke modet» var den tråd som gick igenom dessa möten och hela vår samvaro. Det är å ena sidan sådana enormt stora möjligheter som öppnar sig för oss. Folket väntar, dörrarna äro vidöppna och regeringen ser tillfällen som nu finns och de på sitt sätt erbjuder oss hjälp när det gäller finanser. Vi äro alla på det klara med att dessa tillfällen som vi nu har äro bara för en tid. Men hur vi än vänder oss så kommer vi till en mur av alltför få arbetare, vi varken orkar eller hinner med det som väntar att bli gjort. Mer och mer tar vi maskiner i bruk, där de första missionärerna gingo till fots och tog veckor i anspråk, där färdas vi med bilar och cyklar på så många timmar.

Stationerna har utvidgats, folket har samlats i större byar och därför är större skolor och kyrkor möjliga. Men det fodras män som ledare, missionärer att fylla in. Det är just detta vi inte har, och det är i dag vårt stora behov *mera missionärer*. Som det nu ser ut måste vi ha två grupper missionärer. Den ena gruppen underhålles av regeringen och utför det myckna i undervisningsväg som numera fordras. Den andra gruppen underhålles av hemmaförsamlingarna att utföra det rent evangeliska arbetet. Eljest står vi i fara att skolväsendet tar all tid, åtminstone för mycken tid för att ha tid eller kraft för det rent andliga. Nu vill vår nuvarande regering ha undervisning i skolorna på kristen grund, och det är därför så viktigt att vi arbetar med dem. Det kan komma en tid då regeringen är av motsatt inriktning och då har den kristna missionen förlorat greppet om ungdomen som undervisningsämne. I ett land där okunnighet råder är faran så mycket större att följa den riktning som lovar mest, utan att kunna urskilja det verkliga behovet. Ser vi sedan på deras österländska natur har vi anledning att så predika Kristus *nu* att det blir landets bärande kraft. Man kan inte annat än gripas igen och igen över känslan av tidens korthet. Det brådskar verkligen med Konungens ärende. Är hemförsamlingarna så upptagna med sina jordagods, sitt eget välbefinnande, goda utkomstmöjligheter att den saknar kraft att just i dessa dagar föda fram andliga arbetare. Skola dessa tillfällen få gå oss förbi därför att vi inte har missionärer för den myckna skörden? Var äro de unga män och kvinnor som i dag träda fram och säga - »Här är jag sänd mig» - Jag kunde fylla många sidor av detta ämne för det upptar oss rätt mycket. Men jag skall avstå för jag vet att det är sant det Jesus sade »Min Fader verkar, Jag verkar ock» och vi kan bara lämna arbetet i Hans händer för vi vet att missionen var Hans älsklingstanke.

Äntligen har mitt gods anlänt. Jag vet inte hur jag skall kunna tacka för det. Genom vårt begränsade utrymme har vi ännu bara öppnat tre lådor. Den första var från St Petri, Stockholm. Det allra första jag tog i händerna var en förbandslåda från Gretha Karlsson! Den andra lådan var från St Jakob, Göteborg och båda fyllda med mycket nyttiga saker. Det är svårt att veta vad vi voro mest glada för det gamla eller nya! Vi voro i stort behov av bandage.

Forts. å sid. 54.

Trumförsamlingen

Av Missionären pastor Stig Falk

Jag satt vid evangelistens bord och höll på att äta middag. Gudstjänsten i kapellet var över, kyrkorådets sammanträde likaså och alla församlingsborna hade gått hem till sig. Ute vilade en ljuvlig sabbatsvila över hela nejden. Sydafrikas vackra färgspel över berg, slätter och himmel stämde sinnet till stilla ro. Vi satt och pratade om dagens gudstjänst och en del kyrkorådsfrågor. Det var en sådan där trevlig stund, då de svarta öppnar sitt hjärta och man får blicka in i en värld så olik vår egen.

Då började plötsligt trumslag störa tystnaden. Envist, entonigt, bullrande, lät det. »Var kommer trumslagningen ifrån,» frågade jag evangelisten. »Från Ibandla lesigubu, trumförsamlingen,» svarade han. Det var en svart sekt, som börjat kalla folket till gudstjänst. »Låt oss gå dit i kväll,» föreslog jag.

Sagt och gjort. Då det blivit mörkt begav vi oss dit, evangelisten, hans hustru, lärarinnan och jag. Det var inte mer än en kvarts promenad till andra sidan floden. Och trummorna ledde oss på rätt väg. Utanför trumförsamlingens gård möttes vi av ilsket hundskall, som snart tystades ner av en zuluröst. En man kom emot oss och frågade vad vi ville. Evangelisten, som kände honom, förklarade vilka vi var. Vårt kvinnliga sällskap fick order att ta av sig skorna. Det var en oskriven lag för alla gudstjänstbesökare, men man gjorde ett undantag för evangelisten och mig. Antagligen för vår förmenta andliga överlägsenhet i förhållande till de lågt stående kvinnorna. Trummorna hade nu ökat i styrka. Och ännu värre blev det, då vi kommit in i helgedomen d. v. s. ett vanligt långt torvhus utan en enda fönster. Vi fördes in och placerades på jordgolvet vid ena kortväggen. Nu var oväsendet öronbedövande.

* *

Det var en underlig syn, som mötte oss inne i huset. Det bestod av ett enda stort rum, sparsamt upplyst av ett par små fotogenlampor. Mitt i rummet slog en yngling och en flicka på var sin stora oxhudstrumma. Kvinnor och män dansade runt i vild takt, sjungande, stampande, extatiska. Andra satt längs väggen och sjöng. Närmast oss hade vi sektprästen eller biskopen, ty han var grant utstyrd i någon slags lång, fotsid, violett kåpa, Närmast honom, på andra sidan bordet där han satt, såg vi en kvinna, som satt alldeles för sig själv. »Det är Jesu moder», viskade evangelisten till mig. – »Var är Jesubarnet då,» frågade jag honom. »Ufihliwo, det är dolt,» svarade han.

Där satt alltså »den heliga modern,» som jämte sektprästen är församlingens högsta ledare. Hon såg ut som vilken klädd zulukvinna som helst, och hennes roll vid gudstjänsten var endast den passiva lyssnerskans. Då vi kom in höll sektprästen just på med textläsningen. Jag förvånade mig över att han just läste dagens episteltext, som jag själv läst från altaret i vårt kapell. Jag tänkte, det är väl bara en tillfällighet. Det var en från homiletisk synpunkt rätt så svår text, och jag blev mycket nyfiken på hur han skulle utlägga den. Men tydligen måste han ha känt sig obehagligt berörd av den vite prästens närvaro ty plötsligt sade han: »Det predikas alldeles för mycket nu för tiden, det är viktigare att bedja, låt oss därför bedja.»

Hela församlingen föll på knä. Och nu började ett enda samfällt högljutt mumlande och skrikande, där det var omöjligt att urskilja andra ord än »Halleluja, O Nkosi (Herre), Nkosi, Amen.» Jag trodde detta skrikiga bedjande aldrig skulle taga slut, men plötsligt sade prästen Amen, och det blev alldeles dödstyst ett par sekunder.

* *

Men så började trummorna igen, dansande runt i ring satte igång och blev allt vildare, medan trumslagen ekade i mina öron. Prästen skrek något om bön för de sjuka och plötsligt kröp en gumma in och satte sig i den dansande cirkelns mitt. Vildare och vildare blev dansen, medan trummorna gick och svettiga män och kvinnor likt vansinniga, snurrade runt. Atmosfären var otäck, fylld av osund luft och extas.

Plötsligt bröt en man sig ur ringen. Han började slita och rycka i gummans hår, armar, huvud och kropp, precis som ville han slita sjukdomsdemonen ut ur kroppen på henne. Snart var en annan vid gummans sida och proceduren började på nytt. Jag räknade till fem personer, som alla slet och ryckte och drog i den arma gummans kropp, allt medan trummornas entoniga, hetsande slag höll dansen i full gång. Fem kvinnor blev på detta sätt av församlingen särskilt behandlade för demonbesatthet.

Rätt som det var satte ringen ut genom dörren, trumslagarna först, sedan kvinnor och män efter, skrikande och dansande. Kvällskylan måtte ha avsvalkat de extatiska känslorna något, ty efter en stund avtog oväsendet i styrka. Då den härliga luften drog in genom den öppna dörren, härdade jag ej längre ut inne i rummet utan gick ut med mitt följe. Vi fick åter sällskap av vaktmästaren, som tagit emot oss. Han bar en psalmbok, som var påfallande lik vår egen. Jag kunde därför ej tiga utan frågade honom: »Använder ni vår psalmbok?» — «Ja, vi lånar från alla församlingar och tar det som passar oss.» Då förstod jag, varför prästen läst samma text som jag i kapellet.

* *

Medan trummorna gick på som förr, vandrade vi hem till evangelistens för att gå till sängs. Ett djupt vemod fyllde mitt inre. Arma folk, som så vilseletts i sitt försök att blanda samman gammal hedendom med en tunn fernissa kristendom. Jag talade därom med evangelisten. Han började då berätta om denna och andra underliga afrikanska sekter.

Denna trumförsamling håller på med sitt hetsande trummande natten igenom. På morgonen orkar de naturligtvis inte upp och allt arbete blir försummat. Tur att de bor på egen mark. Bodde de som statare hos de vita farmarna, skulle de snart bli bortdrivna på grund av sin lättja. Sektprästen handhar alla pengar, inte blott församlingens gemensamma utan även de individuella församlingsbornas. De gifta männen uppe i Johannesburg sänder dem direkt till prästen, som sedan distribuerar dem till deras hustrur. Ett sådant system leder naturligtvis till ständigt bråk och missämja.

Evangelisten berättar om en annan sektförsamling några mil längre bort, »hjärtats församling,» där alla gör det som hjärtat tycker om, nämligen att dricka öl under gudstjänsten. Den församlingen drar många män till sig. »Lockas de våra dit och till trumförsamlingen», frågade jag oroligt. Men han svarar: »Folket i vår kyrka vill inte gå dit. De säger, att de saknar stillheten i vår gudstjänst samt Guds ord och predikan.»

De orden fördriver ängslan ur mitt hjärta och ger mig frimodighet. Så är det då inte förgäves, arbetet, som vår kyrkas zulumission utför. Ett behov har redan skapats hos zuluerna av själens stillhet samt en hunger efter Guds ord och predikan. Den unga zulukyrkan trivs ej med nattliga extatiska danser, trummor och allsköns hedniska bruk, men den trivs i sund dagsluft och vill leva av Guds ord.

Det entoniga hemska trummandet håller mig länge vaken. Innerligt ber jag att zulufolket måtte få alltmer av Guds sunda, vägledande ord.

* * *

Silversjön

På halvön Florida finns en s. k. silversjö, genom vars klara vatten man kan se silversand skimra på bottnen. En gång lät en resande ro sig ut på sjön och såg ned i vattnet men kunde icke upptäcka någon silversand.

— Jag ser ingenting, sade han till roddaren, men fick till svar:

— Fortsätt bara att titta ned!

Och verkligen, när resenären suttit och sett ned i vattnet några minuter, såg han silvret lysa där nere på bottnen — en vacker syn!

Så är det också med Guds ord. En ytlig läsare har ingen aning om vilka dyrbara tankar som döljas i dess djup, men den troende själen, som ger sig tid att fördjupa sig däri och får sina ögon öppnade av Kristus, skall upptäcka underbara hemligheter.

En jude, som läst Nya testamentet, yttrade:

— Jag är lik en man, som funnit en gyllene fjäder och nu inte får någon ro, förrän han funnit fågeln själv.

* * *

Afrikabrev. Forts. från sid. 51.

Jag kunde inte köpa för det fanns inte att få. Med våra många sårpatienter var det den dagliga ronden att söka, sy ihop det som kunde användas och till sist fick vi ta till papper. Att det var otillfredsställande behöver jag inte nämna. Tack kära vänner! Det är en stor lättnad att ha bandage tillhands. Jag ser att Ni inte sparat tid eller möda med dem och en ström av välsignelse kommer oss till del nu. Stuvbitarna från St. Jakobs har vi sytt till barnfiltar och ni skulle bara se hur trevligt det blev. Den tredje lådan var en verklig stor överraskning och har varit ämne till stor tacksägelse. Hyvlarna från Eskilstuna! Det finns inte verktyg att få och lärarna ute i byarna kan inte undervisa sina gossar därför att de saknar verktyg. Den som sände den lådan var verkligen under Guds Andes inflytande. För något så kärkommet kan knappast tänkas. Fem av hyvlarna voro borta. En del av lådorna har blivit öppnat och tullen har gjort oss uppmärksamma på det. Fem har vi tagit för slöjdskolan här på Mutambara men de andra har gått ut till byarna för våra lärare där. Jag vet att det är möjligt att erfara glädje och välsignelse avstånden till trots och jag beder just nu att Ni vänner därhemma skall få erfara denna glädje. Ni anar inte hur liksom bördan blir lättare när man ser att Gud har sina förvaltare som i kärlek och offer giva det bästa. En syster skrev till mig och sade »Jag är så ledsen jag hade bara gammalt linne att sända med till Afrika när jag skulle vilja ge något dyrbart och värdefullt» — Om Ni kunde se hur hur tacksamma vi äro för just »gammalt linne» så skulle Ni förstå att det är värdefullt och till stor välsignelse.

Vi väntar på tillstånd att få börja bygga. En del slantar har kommit in så pass att vi kan börja. Vi har tänkt att min stuga skulle byggas nu först. Våra byggnadsplaner äro stora och det ser alltför mycket ut för att kunna förverkligas. Beträffande våra sjukhus får vi en del av regeringen både till bygge och inrednlng och det underlättar betydligt.

Jag har just denna månad fått mig en bil. Jag hoppas en del av omkostnaderna för den skall komma från regeringen. Mycket ofta blir jag kallad än hit och dit och vår gamla bil som flickhemmet ägde lider av ålderdom och måste ofta repareras. Direktören för Fordbilarna i Umtali var här på besök och såg vårt läge och alloterade en bil för oss i sjukvården. Jag räknar också det som Guds omtanke om oss och det arbete som blivit oss anförtrott.

När jag ser på de många behoven förskräckes jag understundom. Hur skall det lyckas frågar man sig. Själafienden säger — det går inte. Mänskligt sett tycker man att det inte kan gå. Känslan av egen oduglighet och otillräcklighet driver oss närmare Jesus. Han som har all makt. Ibland ser vi också denna Hans förunderliga makt. Häromdagen blev jag kallad till ett isoleringsrum. Där hade vi bl. andra en synderska. Hon hade blivit tagen av polisen som kommit på henne. En sorglig syn företedde hon, från foten till hjässan en massa fula illaluktande sår. Detta var vid Jultiden. Nu är hon nästan frisk. Det var hon som kallade på mig. När jag kom in föll hon ned på sina knän, grep tag om mina skor under det att tårarna strömmade. (När de svarta vill visa sin stora tacksägelse är det deras sed att taga sitt huvudkläde och torka vår fötter med det.) »Gud Du har sänt dessa fötter» sade hon om och om igen »för att rädda mig, jag som var oren.» Det var mycket gripande. Hon har lyssnat till budskapet i Gudsordet, tiil vittnesbörden och hon har fått syn på Jesus som är syndares vän. Plötsligt liksom en vårflod kom förvandlingen. Det strålade om henne. Ingen kan tvivla på förvandlingen.

En gammal man som inte kunnat gå sedan fyra år tillbaka. Han hade ett fult bensår från knäet ner till foten. Själva benet var förtynat. Hans dotter var här i skola och dagligen bad hon för sin far ett helt år. En dag hörde vår infödde pastor henne utgjuta sitt hjärta inför Gud för sin far. Han frågade ut henne, sedan gick han till byn på besök och fann den gamle mannen. Efter att igen och igen uppmanat honom att följa med till missionsstationen kom han med. Det var veckan före Jul han kom. Nu är det fula såret läkt och han kan gå fast inte normalt ännu. Han har blivit fyllig och ser välmående ut. Också han har sett det stora ljuset och vittnar om sin nyvunna skatt - försoningen - frigörelsen. Dessa två äro våra förstlingskärvar här på Mutambara. Det är som om vi genom dem sett Kristi Härlighet. Jag kan inte säga hur det styrkt och välsignat min egen själ. Sprida Kristi härlighet är ju målet för vårt kommande men ofta gripas man av sin hjälplöshet och ovärdighet. Det blir därför så outsägligt stort när vi får bevittna att för Honom ingenting är omöjligt.

Troligen tänker jag på mycket mer som jag velat skriva om men nu inte kan komma ihåg. Det får vara till nästa gång. Den här tiden i fjol var jag hos Er i Jönköping och Huskvarna under vackra vårdagar. När man varit hemma så nyligen kan man lättare se bilderna, efterhand förbleknar de.

Tack för allt arbete Du hade med dessa lådor det var inte få. Fjorton allt som allt. Jag hade ytterst lite att betala i tull så räkningen blev mycket mindre än jag beräknat.

Önskande över Dig och de Dina som allt arbete Guds egen rika välsignelse. Med varma hälsningar.

Din i Hans tjänst förbundna,

Ruth.

* * *

Tag vara på din uppgift.

När jag lämnade dig kvar på Kreta, var det för att du skulle ordna vad som ännu återstod att ordna. Tit. 1:5.

Vi veta icke stort mer om Titus, än att han hade den uppgiften att ordna församlingsförhållandena på Kreta.

Det är icke alls otänkbart, att han helst velat fortsätta resan tillsammans med Paulus, glädja sig över samvaron med denne store lärare och dela hans upplevelser.

I alla händelser finner Paulus nödvändigt betona, varför Titus skulle lämnas kvar på Kreta.

Det var icke det lättaste arbetsfält den unge Titus fick. »Kreterna äro,» säger aposteln, »lögnare jämt, odjur, glupska och lata. Och det vittnesbördet är sant.» Det är sällan Paulus avgiver ett så dåligt vittnesbörd om någon.

Titus får emellertid sin uppgift sig klart tilldelad och därtill även detaljerade anvisningar, hur den uppgiften skall lösas. Paulus säger honom, att när han skall tillsätta en församlingsföreståndare, skall denne ha de och de egenskaperna. Det och det, säger han, skall du säga till de gamle männen, det och det till de unga. Så och så skall du tala till kvinnorna. På det sättet skall du taga en vilolärare och så och så de genstridiga judarna! »Så skall du tala,» säger aposteln. »Du skall förmana och tillrättavisa dem med all myndighet. Låt ingen förakta dig!»

Alltså, vill han säga, gå frimodigt på med ditt arbete! Det är fördenskull du är på Kreta.

Skulle dessa ord träffa någon som »lämnats kvar» här i världen, medan någon som du gärna ville vara tillsammans med har rest till det himmelska hemmet, så vill jag bedja dig läsa brevet till Titus och där lägga märke till både Titus' ställning och Paulus' omsorg om honom.

Samma omsorg har Gud om dig.

När någon lämnats kvar här nere, kommer Gud och säger: »Det är fördenskull, att du skall göra något för mig.»

Och han icke blott pekar på uppgiften utan vill giva dig detaljerade anvisningar, allt eftersom du behöver det, hur denna uppgift dag för dag skall lösas.

Du arbetar kanske under mycket svåra förhållanden, lika svåra som dem, i vilka Titus befann sig. Men Herren har reda på detta, och han säger till dig liksom fordom till församlingsföreståndaren i Pergamus: »Jag vet, var du bor» (Upp. 2:13.)

Se, då lindras sorgen och ensamhetskänslan. Och livet får nytt innehåll, när Gud kommer till dig och säger: »Fördenskull lämnade jag dig kvar på Kreta.»

I. E.

Björks Boktryckeri — Råå

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse
Meddelanden från fälten

15 Aug. 1948.
Rom. 6: 5-6
Årg. 15 Nr 8.

E. Modersohn:

I den himmelska världen.

I Ef. 2 stöter jag vid min bibelläsning på ett märkligt ord. Luther översätter det så: ”Gud har jämte honom i Kristus satt oss i det himmelska.” Ordagrant lyder ordet: ”Han har jämte honom satt oss i den himmelska världen.” Jag studsar till. Han har satt oss i den himmelska världen? Det skall han göra en gång — men det har han väl inte redan gjort? Hur skulle jag kunna förstå det? Om det är ett ord, som jag inte kan förstå, så beder jag Gud enfaldigt, att han skall låta mig förstå det genom en händelse av något slag. Så gjorde jag också med detta Guds ord.

En dag företog jag med min familj en vandring upp på det berg vid vars fot Blankenburg ligger. Det var på den tiden, då det var nytt med bilar, då varje bil var en upplevelse. Som vi stodo uppe på berget, sågo vi där nere i dalen en bil komma. Vi sågo huru folket där nere sprang undan för att inte bli överkörda. Vi sågo hur ett dammoln uppstod efter bilen, ty gatorna voro icke då som nu asfalterade. Och vi på vår bergshöjd — vi sprungo icke åt sidan, och vi blevo inte neddammade, ty — vi stodo över det hela. Då gick det upp för mig på en enda gång: här är förklaringen på Ef. 2: 6. Det menas att i tro stå ovanför det hela. Bilen fanns där, dammmolnet likaså, men det fanns en plats, där bilen inte besvärade oss, ty vi voro ovan det hela. Det givs en plats, där man står ovan svårigheterna. Det vore dåraktigt att säga, att det inte finns svårigheter. Visst finns det svårigheter. Men det finns en plats, där man kan stå ovanför. Och denna plats få vi lov att intaga.

Med ens förstod jag också vad som står i Uppb. 1: 6. ”Han har gjort oss till konungar och präster.” Han har gjort? Så frågade jag mig tidigare. Han skall en gång göra oss till konungar. När han skall giva oss livets krona, skall han giva oss rättfärdighetens segerkrans, som Herren skall giva alla dem, som älska hans tillkommelse. Men han har gjort oss till konungar? Nu hade jag nyckeln i min hand även till detta ställe.

Konungar stå ovanför striderna i de olika partierna och ovanför folkklasserna. eD intaga en högre plats. När Saul, Kis son, blev vald till konung i Israel, gav man honom hyllningsgåvor. Men en del löst folk sade: ”Vad, skulle denne kunna hjälpa oss?” och föraktade honom och gav honom inga hyllningsskänker. Och nu kommer ett underbart ord: ”Men han låtsades, som om han icke hörde det.” Det var konungsligt handlat. Nog hörde han väl, att en del unga människor bakom hans rygg okvädade honom och sade att de själva skulle kunna visa fram en annan än denne Saul. Men han sade sig: ”Jag är nu Israels konung, och jag håller mig för god att vända mig om för att se vem det är, som skymfar mig.” Det var konungsligt handlat. Han stod över det hela.

*

Konung Fredrik Wilhelm IV av Preussen var en i sanning from man, likaså var hans gemål drottning Elisabeth en hjärtevarm kristen. Men en dålig egenskap hade konungen. Han kunde bliva upprörd över småsaker och måttlöst häftig. En dag hade en tjänare gjort sig skyldig till en försummelse, som retade konungen så, att han skällde ut sin tjänare på det häftigaste. Då kom drottningen in och hörde och såg vad som gick av stapeln. Hon såg sig omkring med sökande blickar i gemaket. Konungen uppmärksammade detta och sade: ”Söker du något, Elisabeth?” ”Ja,” sade hon, ”jag söker konungen.” Han blev slagen i sitt inre, och erkände, att han icke handlat konungsligt.

Handlar du konungsligt, min broder? Står du ovan all dagens svårigheter, nöd och besvärligheter, eller drages du av dessa in i ett häftigt och upprört sinne? Intag i tro din plats i den himmelska världen, så att du kan stå ovanför vardagens misshälligheter. Men — behåll också denna plats i tron! Denna plats skall inte blott tagas emot i tro utan också behållas i tro.

Gud give dig och mig att vi alltid på ett konungsligt sätt stå ovan allt! Vi äro i Kristus Jesus satta i den himmelska världen, det få vi aldrig glömma.

Övers. fr. tyskan av John Hagby) fr. Modersohns sista bok: »Aus meiner Hausapotheke.»

Hur är det?

Hur är det med husandakten och med hemlivet, med kyrkogången och gudstjänstfirandet, hur är det med kärleken till Gud och nästan? Är Bibeln sliten och tummad genom daglig umgängelse eller ligger den dammig och undangömd någonstans, vem vet var? Hur är det med psalmsången? Sjunges det nu för tiden ur psalmboken — och även utantill — icke bara vid helgdagsbesöket i kyrkan — utan även som hjälp i det dagliga arbetet, till hugsvalelse i nöd eller som lovsång över Guds obegripliga nåd och barmhärtighet?

Hur är det med den gamla, goda seden att knäppa sina händer och läsa bordsbön före och efter måltiden — en måltid som just i dessa tider borde erinra oss om den nåd, vi undfått, att icke vara ett krigshärjat land, utan tvärtom ett av de få länder, där hunger icke existerar.

Är det icke värt några ord av tacksägelse! ”Vårt dagliga bröd giv oss i dag” — ja den bönen borde vi i dessa tider kunna bättre förstå än eljest. Hur är det vidare med kvällsbönen? Läsa vi den själva, lära vi våra små —”Gud som haver barnen kär”, denna gamla bön som fyller barnasinnet med ro och som även blir ett uttryck för en barnatro, som — om den rätt vårdas, sitter i för hela livet.

Hur är det över huvud taget med frimodigheten i bekännelsen? Vi döpas och upptagas därigenom i Gudsgemenskapen, vår tro stadfästes genom konfirmationen. Och vi dela härvid den första måltiden med Herren. Vi ha t. o. m. papper på att vi höra den kristna kyrkan till. — Undantagen bekräfta härvid regeln. — Denna gudsgemenskap ta vi som något naturligt. Men ändå — och det är detta som förefaller så inkonsekvent — kan vi blygas över att bekänna denna vår tro, att öppet erkänna detta som utgör grundvalen för den kristna tron. — Vi tro på Gud Fader allsmäktig, Himmelens och jordens skapare. För gör vi inte det då gå vi ju under fel namnstämpel.

Nej, felet är nog i regel icke, att vi inte i grund och botten äga denna tro men väl att vi ha tappat melodien — barnets ärliga frimodighet att nämna varje sak vid dess rätta namn.

Det är hemmets, kyrkans och skolans uppgift att gemensamt svara för barnens och ungdomens fostran. Jag nämner hemmet först, för det är den naturligt miljön för barnet, hemmet skapar de första och kanske längst bestående minnesintrycken.

”Hemmet skall räddas”, lyder titeln på en liten skrift, som biskop Torsten Bohlin utgivit. Den talar om det riskfyllda läge hemmet av i dag intager, om äktenskapet — om förhållandet mellan man och hustru — men sist och icke minst om hemmet och barnen. Hur skall hemmet kunna göras till ett glädjeämne för barnen, hur skall det kunna bli en livsfrämjande makt i barnens utveckling, frågar denne ungdomens sanne vän. Han ger också svaret — vi måste fortsätta med vår självuppfostran, vi måste ge oss tid med barnen, vi måste skapa rytm i hemmet mellan vardag och söndag, mellan söcken och helg.

Hemmet skall räddas. Det får icke vara någon tvekan på den punkten. Det är en angelägenhet av den största vikt för släktet och för samhället.

Vår kristna tro skall bevaras. I en splittrad och förödd värld, som vacklar i sina grundvalar till följd av tvedräkt, misstänksamhet och föga av kärlek till nästan, kräves av oss alla — mer än eljest — en inre sammanhållning inom nationen, en inre samling av alla samhällsbevarande krafter. Men föga kunna vi uträtta, om vi lämna den fasta grund, som Fädernas kyrka alltid utgjort — om vi icke giva Herren, vad honom tillhörer.

Vi måste väckas till nytt liv — ett liv som inrymmer andakt.

Det är både Du och jag som härvid måste vara Gud behjälpliga.

(Ur »Kyrkvägen».)

* * *

Svar på tal.

Under en kristendomslektion sade en skolpojke:

Kristendomen har funnits i nära 2000 år, och ändå har världen inte blivit bättre.

Läraren replikerade omedelbart:

Och vatten har det funnits i 200.000 år, och ändå är du lika smutsig.

Så länge inte världen vill lyssna till Kristi evangelium, har man ingen anledning att säga, att kristendomen inte kan förvandla världen. Du måste själv bli en sann kristen, om du skall få erfara Kristi makt att förvandla ett människoliv.

Om Gud är sådan - - -

Han låter sin sol gå upp över onda och goda. Matt. 5: 45.

En ung flicka stod på ett museum och betraktade en tavla, som föreställde den förlorade sonens hemkomst just i det ögonblick, då sonen kastar sig i sin fars armar. ”Om Gud är sådan”, sade hon, ”så vill jag tjäna honom.” Man ser på tavlan bara en skymt av ed trasor, sonen är klädd i. Man anar armodet — men fadern sveper e nröd mantel omkring honom och omfamnar honom. Och i bakgrunden skymtar fadershemmet. ”Om Gud är sådan —.” Det betydde för den unga människan en vändpunkt i livet. Hon började läsa sin bibel och bedja. Hon vigde sitt liv till Guds tjänst.

Hurudan är Gud? Det är den brännande frågan. Från hur många hjärtan har den inte stigit upp under de fasornas år, som världen genomlevat, och hur ofta frågar inte själen så, när svarta tunga moln skymma utsikten mot himmelens sol i livets dunkla skickelser.

Är det inte olyckan för vår tid, att man tagit bort beroendet av Gud? Man räknar med allt — utom med detta, att Gud har skapat oss, att det finns En över oss, som vi aldrig komma ifrån. På hans ord är jorden skapad, och på hans ord skall den en gång förgås. Så äro vi alla, om vi vill det eller inte, beroende av honom, till dom eller frälsning. Någon har sagt: ”Religion är att i förtröstan böja sig under det man inte förstår.” Även när vi inte förstå Gud, är han samme Fader.

Om Gud är sådan —. Ja, säger Jesus, Han är sådan. ”Han låter sin sol gå upp över onda och goda.” När kommer den dag, då jag skulle kunna träda fram inför Gud och säga: Nu är jag så god, att jag är värd din kärlek? Aldrig, aldrig. Men detta är kristendomens saliga evangelium: jag får trots allt börja varje dag under Guds kärleks slösande solsken, under förlåtelsens öppna himmel.

Aldrig blir detta så levande och klart som inför Jesu kors. ”Han på korset, han allena, annan är ej funnen än, Han Guds Lamm, det fromma, rena, dör för ovän som för vän.” Sådan är Gud. Och när en människa riktigt ser detta — då går det för henne som för den unga människan inför tavlan, hon vänder bladet i sin livsbok och börjar på nytt. Då börjar det verkliga livet.

N. E. W.

Låt det hända igen!

Gud, låt det hända igen,
väckelsens blixtnedslag
mäktigt att tända igen
eldarnas strålande dag!

Allt kan Din hand förvandla,
Allmaktens väldige Gud.
Lär oss att äntligen handla
efter Ditt klara bud!

Låt undret ske en gång till!
Skänk oss Din läkedom!
Bara Du säger: Jag vill!
brister en majdag i blom.

Nils Bolander.

Fiskskepparens upplevelse

"Bekymmer," sade fiskeskepparen allvarligt, "är en tung börda att bära."

"Jaså," sade jag. "Du har kanske prövat på att bära bördor?"

"Ja, dessvärre."

"Tyvärr?"

"Ja, det är icke nödvändigt."

"Icke? Skall man då vara likgiltig?"

"Nej, men lugn. Och så skall man icke försöka hjälpa Gud."

"Vad menar du?"

"Jo, han har ju lovat att bära våra bördor, och han är så stark, att han icke behöver hjälp till det. Våra bekymmer är onödiga."

"Berätta något, som du upplevat!" sade jag.

Fiskeskepparen såg sig om i sitt vackra hem där ute på ön. "Jag har inte alltid haft det så rymligt som nu," sade han. "Det var trångt nog, då barnen var små. Du vet ju, att jag hade många. I den lilla ångbåt, som jag kallade min, ägde jag ej stor del. En vinter utrustade jag mig för sillfiske vid Island. Jag fick kredit på utrustningen hos en köpman i Aalesund."

"Nå," sade jag, då skepparen gjorde en paus, "fick du en god fångst?"

"Jag kom hem med en tom båt. Jag hade inte så mycket, att jag kunde betala folket."

"Det var trist."

"Det tyckte jag också. Vi ankrade upp i hamnen en grå vardag. Karlarna var missmodiga. Det var jag också. Då folket gått i land, gick jag ned i kajutan. Sant att säga orkade jag inte gå i land. Min första tur måste ju gälla köpmannen. Och vad skulle vi leva av hemma? Jag tyckte också, att det var skam att komma hem med två tomma händer, jag som var räknad som en duktig skeppare."

"Det var således där, skon klämde."

"Jag vet inte, den tryckte på många ställen."

"Men vad gjorde du i kajutan?"

"Du vet, vad en kristen gör, när han är i nöd och allena. Jag bad naturligtvis."

"Fick du svar?"

"Ja, jag fick ordet: Åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig."

"Lättade det?"

"Det vill jag lova. Nöden var borta, och jag började prisa Herren. Så gick jag i land."

"Opp till köpmannen?"

"Just dit. Köpmannen tog mig in på sitt kontor och frågade strax, om jag hade fisk. Det hade jag ju inte. Då undrade han, om jag hade pengar. Det hade jag inte heller, men jag hade fått ett löfte. Av vem hade jag fått det? Jag omtalade, vem löftesgivaren var, och så citerade jag bibelordet.

Köpmannen såg på mig en stund. Så sade han stilla: "Den som har givit dig det löftet brukar vara att lita på." Så tog han en bunt sedlar och gav mig. Jag behövde ju litet att leva av under sommaren."

Skepparen såg drömmande framför sig.

"Gick du till Island nästa vinter?"

"Naturligtvis," sade han leende.

"Hur gick det då?"

Skepparens leende blev ännu bredare: "Då fick jag fisk för två vintrar på en tur."

Ur »Fiskerens ven».

Sådan är Jesus

För flera år sedan låg en troende man på sjukhuset i Boston. För det mesta var han medvetslös. Hans vänner besökte honom, böjde sina knän vid hans säng och bad för honom. Men de kom icke i kontakt med honom.

En dag satt en troende vän vid hans läger, där han fortfarande låg medvetslös. Plötsligt slog han upp ögonen och smålog. Han hade kommit till medvetande.

Vännen frågade: ”Tänker du på Jesus nu?”

Den sjuke svarade: ”Ja, när jag är vid medvetande, tänker jag på Jesus, och då jag är medvetslös, tänker han på mig.”

Denne man kände sin Herre och Frälsare och visste något om hans trofasthet och kärlek. Därför var han så trygg. Han räknade icke med sig själv utan med Jesus allena.

Lycklige man!

Ingen av oss vet, hur vårt liv skall ändas. Vi måste alla genom dödens trånga port.

Kroppskrafterna avtar, själskrafterna försvinner också, sjukdom och smärtor tillstöter, så att vi varken kan tänka eller bedja. Och tron, var har den tagit vägen? Allt eget ramlar.

Hur skall det då gå för oss?

Så sant du med din fattiga, förtappade själ har tagit din tillflykt till Jesus och icke vet av något annat till frälsning än Jesus Kristus och honom såsom korsfäst, så är du trygg. Han har ju sagt: ”Jag skall icke lämna dig eller övergiva dig,” och ”Se, på mina händer har jag upptecknat dig.”

Skulle du därför bli så eländig, att du ej orkar bedja till Jesus, så beder han, den barmhärtige översteprästen, i alla fall för dig.

När vi så en dag genom Guds nåd står frälsta och saliga för tronen, då skall Lammet allena ha äran för vår frälsning.

Joh:s Solem.

* * *

Hur skall jag läsa min Bibel?

Först: bliv stilla. Sök lägga allt det mångahanda åt sidan. Tänk på att ordet, du skall läsa, är Guds Ord.

Inled bibelläsningen med bön. Bed att Gud måtte vara dig nära och genom Ordet giva dig ny klarhet och ny kraft.

Läs i följd. Låt tankarna dröja inför vers efter vers.

Fråga dig: Vad står här skrivet? Vad har detta att säga till mig? Tillämpa Ordet på dig själv och konstatera icke endast, hur det var i urkristen tid. Kom ihåg, att där står något som gäller dig just den dagen.

Läs för att få se vägen till det eviga livet.

Läs gärna med pennan i hand. Strecka för ord eller versar, som ha ett verkligt budskap till dig. Kom ihåg, att det är din Bibel. Den skall vara märkt av ditt bruk.

Lägg ej igen Bibeln utan att ta med dig ett ord, en vers eller en tanke, som får bli den spets, i vilken dagens bibelläsning mynnar ut.

Lyd vad Gud genom ordet säger dig. Jesus sade: ”Om någon vill göra Hans vilja, så skall han förstå, om denna lära är från Gud.”

Sluta alltid med bön. Omsätt i bön, vad bibelläsningen givit dig.

Det kommer tider, då du tycker, att du ingenting får ut av vad du läser. Kom då ihåg, att huvudsaken är icke vad du känner, utan vad Gud gör. Ordet verkar omärkligt. ”Det

Gud är vår hjälpare

Hösten 1893 hade vi med skeppet A. intagit trälast i en norrländsk hamn och var på väg mot Grimsby. I förhållande till årstiden gick resan bra, och på morgonen den 18 november erhöll vi lots ombord utanför Spurns fyrskepp. Vi hade då regntjocka med sydostlig vind, men denna gick snart över till västlig, varjämte barometerståndet blev mycket lågt. Vi hade gjort ett slag och just vänt under Spurn, då en bogserångare kom och erbjöd sin tjänst. Erbjudandet antogs. Så snart bogserlinan bringats ombord på ångaren, gigades alla seglen, och besättningen sprang upp för att beslå råseglen. Under tiden gick vinden runt till nordost, och inom kort utbröt en våldsam orkan.

Ångaren orkade snart ej bogsera längre, varför skeppet kastade sig tvärs för sjön utan styrkommando. Sjön bröt över den lilla bogserångaren, som oupphörligt signalerade, att vi skull låta bogserlinan gå. I så fall hade vi dock varit räddningslöst förlorade, ty strax i lä hade vi en lång och farlig sandbank. Nu var goda råd dyra. Lotsen fick order att ge bogserångaren tecken att gå framåt med oss. Besättningen befalldes tillsätta tvenne snedsegel och arbetade härpå med rastlös iver. När seglen var tillsatta, kunde skeppet åter styras. Så snart vi passerat bojen, som utmärkte den förut nämnda sandbanken, lät emellertid bogserångaren linan gå utan att därom tillfråga oss och lämnade oss så åt vårt öde.

Genast föll då styrbords ankare och strax därpå även babords. Till vardera stacks cirka 65 famnar kätting. Men vi var så nära en barlastad engelsk brigg, att hans klyvarbom nätt och jämt gick klar vår akter vid svängningarna. Sjön var i häftigaste uppror. Vattnet rök omkring som aska. Vi kunde ej se långt omkring oss, men vi såg dock flera fartyg driva förbi med sönderblåsta segel. Lotsen var i högsta förtvivlan, viss om att även vi skulle förgås. Han sade sig gärna vilja ge en stor penningsumma, om han blott kunde komma välbehållen i land. Genom sin modlöshet var han både mig och besättningen till mycket besvär.

Sedan åtskilligt på däck ordnats, gick några av besättningen ner för att ömsa kläder. Lotsen gick med mig in i kajutan, och jag erbjöd honom torra kläder, men han ville icke taga emot dem. Vridande vattnet ur sina egna kläder, tog han dem åter på sig och sade: ”Jag vill vara klädd i mina egna kläder, då de finner mig död på stranden.” Kastande sig i soffan, sade han: ”God save my life!” (Gud rädde mitt liv!) Pekande uppåt, svarade jag: ”Vi har en bättre lots än ni. Utan honom hade vi varit förlorade.” Jag sökte uppmuntra honom och manade honom även att fly till Jesus, hjälparen i all nöd.

I detsamma ropade en av besättningsmännen i kajutdörren: ”Nu driver vi i land!” Uppkommen på däck, såg jag efter den engelska briggen. Den syntes ej längre utan måste ha gått under. Lyckligtvis fattade åter

---

skall icke vända tillbaka till mig fåfängt, utan att hava verkat vad jag vill,” säger Herren.

Var regelbunden och uthållig. Vägen är icke alltid lätt. Men den för till ständigt nya syner och ständigt ny kraft.

Ur »Daglig bibelläsning» av *Stig Hellsten.*

våra ankaren. Vi halade ut mera kätting och satte dessutom en tio tums manillakabel på babords kätting och gjorde den fast akterut. Nu hade vi gjort allt, som stod i vår förmåga. Gud fick nu sörja för oss.

Det började mörkna. Besättningen erhöll turvis frihet för att skifta kläder och intaga föda. Tillsammans med lotsen och styrmännen drack jag the. Därpå läste vi något Guds ord och tackade Herren för hans nådefulla ledning, samt anbefallde oss i hans trofasta, mäktiga beskydd. Klockan 8 på aftonen fick en vakt frihet att söka vila, men enligt vad jag senare erfor, gick ingen till kojs, utan de uppehöll sig akter om ruffen, där de var någorlunda skyddade mot sjön, som oupphörligt bröt över.

För egen del sov jag gott till midnatt. Då väckte styrmannen mig på uppmaning av lotsen, som föreslog, att vi skulle sticka ifrån oss kättingarna och på högt vatten segla i land. Men det vågstycket ville jag ej vara med om, varför jag åter sade god natt och gick till vila. Väl hördes lotsen inför besättningen ifrågasätta, om jag var vid mina sinnens bruk, då jag under sådan fara åter gick till vila. Men jag sov gott under min Faders beskydd ända till morgonen.

Då jag klockan 7 åter kom upp på däck, måste jag högt säga ett tack till Gud, som bevarat oss. Vårt fartyg var det enda, som ännu red på vågorna. Alla de andra hade gått under. Tio fartyg låg som vrak innanför oss på stranden, andra hade sjunkit längre ute. En fullriggare och en skonare låg som vrak på den förut omnämnda sandbanken. På dessa två fartyg hade varje man gått förlorad. Stormen rasade ännu vilt, men sjön var ej så orolig. Nästa dygn kunde vi sätta segel, så att vi kunde skifta om till annan ankargrund, emedan det vid springtiden följande dag skulle ha blivit alltför litet vatten under ebben på den plats, där vi nu låg. Efter ännu ett dygn blev vädret så pass, att vi kunde gå in till Grimsby.

P.

* *

Verner Eriksson

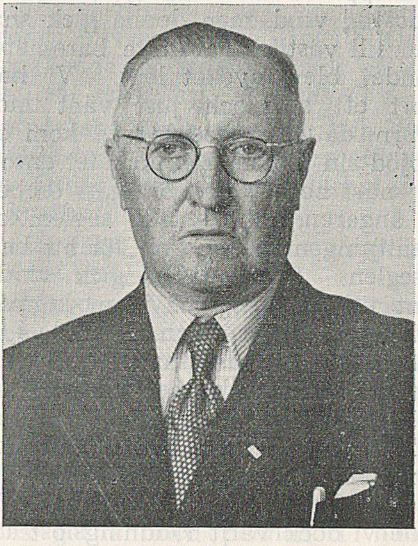

Att broder Verner Eriksson, Boden, den 13 aug. fyllde 75 år är otroligt, så vital och andligt stark som han är. Men det är nog rätt. För den mission som denna tidning representerar är han en uppmuntrare och understödjare. Likaså är han en trogen »Fläktspridare.» Något sent, men likväl vill vi bringa honom vår hyllning och önskan om Guds välsignelse över dag som kommer.

H. I.

»Andliga Fläktar» 1:20 pr år, lösn. 10 öre.
Tryckeri och utgivningsort: Råå
Ansvarig utgivare och redaktör:
Helge Israelsson, Erik Dahlbergsgatan 8 A,
HUSKVARNA. Tel. 231. Postg. 325883.
Distributör:
Gunnar Eriksson, Rååvägen 14, RÅÅ
Tel. 902 55.

Björks Boktryckeri — Råå

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse

Meddelanden från fälten

15 Sept. 1948.

Rom. 6: 5-6

Årg. 15 Nr 9.

Genomblåst av Kristi vind

Morgonandakt i radio den 17 aug. 1948

av rektor SVEN SILÉN.

Nu är den tid, då Sommar-Sverige och Semester-Sverige är i färd med att återgå till dagordningen. Tåg och båtar och alla andra trafikmedel är fulla till bristningsgränsen. Barnen kommer hem, friska och brunbrända, och har vuxit alldeles otroligt. Kanske har Ni själv stuckit nyckeln i tamburlåset till den sommartomma våningen; och Ni har öppnat dörren och känt den egendomliga lukten av instängd, stillastående, en smula unken och död luft, som det blir i en obegagnad lägenhet. Och Ni ser, hur dammet har fallit. Bara på kort tid, en vecka, några få dagar, faller det tyst och tätt i tjocka lager.

Här måste fönstren öppnas, så att friska vindar kan fläkta bort kvalmigheten.

Men på samma sätt faller dammet i hjärtats värld: snabbt, tyst och tätt. När vi öppnar dörren ditin, blir vi kanske slagna av förskräckelse över hur där ser ut: ödsligt, tomt och livlöst, unket, dött och dammhöljt.

Hur har hjärtat kunnat bli sådant, det som en gång var liv och färg och doft, fyllt av sång och längtan och hopp?

”Du har det namnet om dig, att du lever; men du är död.” Han påstår, att han känner mina gärningar, han som säger så. Har han rätt? Finns det faktiskt människor, som inför allmänna opinionen eller inom sin krets (den må vara stor eller liten) är verksamma, dugliga, pålitliga, allvarliga, humoristiska, trevliga — kort sagt: har fullt med goda egenskaper, så att man med skäl kan säga om dem att de är levande människor: och så skulle de vara döda? Hjärtat är dött; inte förolyckat genom någon stor katastrof eller sensationell tragedi, sådant blir nog bekant; utan helt enkelt och stillfärdigt kvävt under dammlagren, utan att någon, inte ens vederbörande själv, har märkt det minsta.

”Vakna upp”, säger Herren, ”och håll dig vaken, och stryk det som ännu är kvar, det som har varit nära att dö.”

Detta är Jesu livsprogram. Vakna! Vakna! Vaken och bedjen! Vaken, ty I veten icke dagen, ej heller stunden. Vaken, så att han icke finner eder sovande. Vaken alltjämt! Vad jag säger till eder, det säger jag till alla: vaken!

Så talade Jesus, och så ekar det efter honom genom den apostoliska och nytestamentliga kyrkan. Det är skönt att få sova, och den andliga tuppluren är ännu mycket mer frestande än den kroppsliga. Men kristendomen är inget opium, och Jesus är ingen samlare av sömntutor. Han låter inte hjärtats dörr stå låst i lugn och ro: han rycker upp den, och in blåser Andens vind, Kristusvinden: frisk, rensande och livgivande. Den måste komma, om inte döden skall smyga sig över hjärtat.

Genomblåst av Kristusvinden blir själen väckt, förnyad och stärkt. Bort blåser den alltför naturliga sömnigheten och trögheten. Så kan Jesu livsprogram bli verklighet.

Från Syster Ruth

Medical Departement, 14/7 1948.

Om Du kunde se vad vackert här är. Som Du vet har vi vinter och de flesta träden står i den grannaste höst-dräkt. En del av våra trädsorter har den egenskapen att de nya löven utestänger de gamla därför har vi en skiftning från spädaste grönska till orangefärgen. Bergen just nu äro mycket vackra. Dagarna äro heta, vi har hitintills inte haft en enda frostnatt, men nätterna äro kyliga och blåsiga så att vi tycker det är alldeles väldigt kallt. De svarta som inte har kläder far illa denna tid och vi har som följd många sjuka. Vi som har kläder att sätta på oss njuter av denna friska tid. Genom att jag varit hemma så nyligen och fått nytt blod har denna vinter varit en ren njutning. I aug. börjar våren hos oss. Till mej har det varit en glädje när vi haft dessa mörka kvällar; kl. sex är det alldeles mörkt, och då veta att Ni har Sol där hemma och ofta brukar jag bedja Solen taga med sig min hälsning.

Just nu har vi över oss en mycket besvärlig kikhosta med lunginflammation. Barnen äro mycket sjuka. Många dör ute i byarna och genom att folket ser att de förlorar sina barn komma de till oss men inte förrän i sista stadiet. Vi har flera en-månaders-gamla som komma in våldsamt sjuka. Det blir både arbetsamt och bekymmersamt för de orkar inte få upp slemmet. Sugapparaten får tjänstgöra dessa dagar. En hednisk man och hans yngsta hustru kom in med två av sina barn. De voro illa medfarna för dels hade de stora scabb-sår, en stor uppsvälld mage från näringsbrist, malaria, lunginflammation och kikhosta. Man kan inte beskriva vad man känner sådana gånger, våg efter våg av medömkan inte bara för de små barnen men för föräldrarna som lider med de små, man kan se hur fruktan hade gripit deras hjärtan. En natt kommo de och kallade mig — den minsta hade kvävts. När jag kom fann jag att hjärtat arbetade så vi började att få ut slemmet och snart började barnet andas mera normalt. De hade aldrig sett något dylikt och när barnet till sist skrek föllo både modern och fadern ner på sina ansikten. Förut hade de inte velat göra det eller det, de hade inget som helst förstånd om hur ett sådant barn skulle skötas. Maten stoppades in som för en arbetare, naken togo de ut den lilla i blåsten, lät det ligga genomvåt o. s. v. Inte heller kunde vi taga barnet ifrån dem, det är hedningen rädd för emedan de tror att vi då överför våra andar till dem. Men nu, efter det de sett barnet till synes död och nu levande, bleva de som förvandlade och har sedan försökt att hjälpa oss.

Det var ju så i den första kristna tiden att Gud använde sina tjänare att utföra sådant som inte var vanligt och så vann de folkets förtroende. Det måste vara så också i vår tid att Gud kan tala till dessa okunniga på ett språk som de förstår. Det är det som är det underbara att Gud har så många vägar att leda folkens hjärtan, därför får vi, Hans tjänare, frimodigt träda fram även när det tycks mänskligt omöjligt. Dessa föräldrar har t. o. m. börjat tvätta sig, eljest voro de förfärligt smutsiga.

Kvinnorna hade ett distriktsmöte här i närheten och jag var ombedd att komma dit. Jag reste dit på fredagen och kom tillbaka söndag kväll. Fredag kväll kommo de med ett barn som hade svåra kampryckningar. Barnet såg alldeles livlöst ut och de berättade att tre av deras barn hade dött just i dessa krampanfall. Mitt eget hjärta ängslades när jag såg detta barn, för vi hade ju inte med oss något som vi använder på sjukhuset för sådana fall. Men vi hade med oss en lavermangskanna och kunde ge en tarmsköljning och vet ni, barnet hade ätit jordnötter och dessa kommo nu ut. Efterhand var barnet utom all fara och räddat. Men ryktet spred sig över hela trakten och det var enastående att se många hedningar komma till mötena för detta barns skull. Jag hade ett särskilt möte för föräldrar och där talade jag till dem om barnens vård, om kroppens organ o. s. v. Ni skulle sett hur ivrigt de lyssnade. När vi kom till maten sade de som jag hört så ofta förr — ”Men hur kan ett barn leva om det inte får stark mat?” Jag frågade dem om en hund vill äta när den är sjuk? De svarade mig: ”Inte så länge den är sjuk, vill hunden ha mat”. Men, sade jag ”varför tvingar ni då maten in i de små magarna?” När man är ute med dem ser man så mycket som man önskade göra, bara det att samla dem. Dom tycker mycket om att ställa frågor och därför brukar jag lägga undervisningen på frågans väg för det förstår de bäst.

Apropå Helge, tror Du att vi kunde få ut reservdelar till ett svenskt primuskök? Det är särskilt nålen och brännaren (den runda delen med de många hålen) som är utbränd. Det kunde sändas som ”sample” så går det säkert igenom den spärr som nu uppstått. Vi har ett sv. primuskök men kan inte använda det förrän vi får de nya delarna. Vår järnspis är alldeles slut. Vi kan inte köpa en här ute just nu, de får inte införas, vi har tagit den till Umtali för att om möjligt få den lagad men de visste inte om de kunde göra något åt den. Det är mycket besvärligt att vara utan spis, särskilt för instrumenten, de måste kokas över öppen eld och man tycker de inte äro rena på samam sätt. När jag vår in till staden nu sist visade en av köpmännen där mig ett svenskt ”tvättbräda”. Han sade att kundkretsen klagade över dem och frågade mig om vi i Sverige använder sådana. När jag såg detta bräda skämdes jag å Sveriges vägnar, för något så uruselt kan knappast tänkas. Plåten är så tunn att bara man trycker på den bucklar den sig. Nej, sade jag ”ingen av Sveriges husmödrar skulle köpa ett sådant tvättbräda”. Det gjorde mig ledsen att en fabrik i Sverige förfärdigat sådant skräp för utrikes export. Däremot äro de svenska kylskåpen mycket omtyckta, och nu har de fått in sv. vispar och andra verktyg som äro bra.

Vi håller på att bygga ut kyrkan. En vinge som är 25—60 fot för at på detta sätt få mera rum. Det gör oss ont när hedningarna inte får plats. Vanligen komma de sent och då är kyrkan redan full. Vi glädjas mycket över denna tillbyggnad. Det blir också att restaurera den invändigt för att få den trevligare. Nu verkar den mest som en lada.

Sista kvartalskonferensen hade vi 16 som döptes och 25 intogs i kyrkan. En ganska stor skara provmedlemmar kommo med. En del av dem som skulle döpts fick vänta tills vidare för det ansågs intet att de voro vuxna och förberedda tillräckligt. Det slog mig med vilken kärlek och sympati de olika personerna behandlades men inte förty med sträng disciplin. Igen och igen betonades det att vi måste för Jesu skull vara en helig kyrka så att inte Guds namn bliver smädat bland hedningarna. De fall som inte släpptes fram blev föremål för särskild förbön, ett par av de äldste utvaldes att gå till dem och samtala med dem. Vi börjar våra kvartals-konf. på fredag och avslutar söndag em. Nattvardsgudstjänsten vid dessa tillfällen är alltid gripande och där tydligare än eljest ser man Guds kraft uppenbarad.

Fröken Hervold har just kommit tillbaka efter att ha varit i Mreva för språkstudier. Det är trevligt att ha vår lilla minsta med oss igen och hon gläder och välsignar våra hjärtan med sin sång. Hassings äro på väg till oss, så snart blir vi en skandinavisk grupp här. Det blir trevligt efter att för så många år varit ensammen svensk. I aug. har vi Årskonferensen på Old Umtali oc h i oktober Centralkonf., också på O. U. Det blev beslutat att vi skulle ha den just därför att vi i år firar 50-årshögtid sedan vi fick detta landområde för vår mission. Det var ju på Old Umtali som vi började vår allra första mission. Nu har den utgrenat sig och omfattar stora områden av Rhodesia. Vi hade tänkt att vid den tiden ha kyrkan i Old Umtali färdig för invigning, men tyvärr kan vi inte det. Äntligen efter att ha sparat och arbetat alla dessa år med vänners hjälp har vi pengar till den, men som material är både dyrt och svårt att få har den inte påbörjats än. Denna kyrka är mycket efterlängtad.

Förra söndagen var en av lärarinnorna och jag ute för att hålla Gudstjänst med folket. O! vad behoven i byarna är stort. Nu medan vi haft extra hjälp i sjukhuset, (Margreth Nyakunu, en av våra sköterskor från Old Umtali som skulle gifta sig, men så blev det fördröjt, och under väntetiden kom hon för att hjälpa oss) har jag gjort en del kortare besök i byarna. Jag tycker om att vara ute bland folket och de sätta stort värde på besöken. Det är förödmjukande att se deras tacksamhet liksom också deras hjälplöshet. På så många sätt kan man vara dem till tjänst och hjälp.

Fredagen den 16 th. Nu måste jag avsluta brevet. Posten avgår i dag. Med dessa rader komma allas våra varma hälsningar med önskan om Guds egen välsignelse över Eder vänner och allt Guds verk. Han skall fullkomna, stödja och styrka oss i enlighet med våra behov. Allas Eder syster Ruth.

Guds underbara vägar

Men Gud tager icke livet bort, utan han tänker ut, vad göras kan, för att den förskjutne icke må bliva förskjuten och skild från honom.“
(2 Sam. 14: 14.)

Hon hade varit med vid våra möten en tid, men jag hade icke lärt känna henne något närmare. Hon kom in i kyrkans kontor en dag och bad om ett samtal.

— Jag har bevistat mötena i eder kyrka en tid, och jag är intresserad i vad som försiggår här, började hon. — Många av damerna jag mött här i församlingen ha bevisat mig stor vänlighet; eder predikan är fängslande och sången tjusar mig. Nu ville jag därför bli medlem av församlingen här, ty jag kommer nog att bli bosatt här permanent.

— Det var ju gott, svarade jag, får jag fråga huru länge frun har varit en kristen?

— En kristen? Naturligtvis hela mitt liv. Jag är född av kristet folk i Norge, hela familjen var högt aktad i vår kyrka därhemma i det gamla landet, och fastän min man föll i dryckenskap så var han ingen hedning, och jag ombesörjde att han fick en kristlig begravning.

Nu följde ett längre samtal, varav framgick, att min gäst var en hederlig »kristen hedning», om det kan sägas om någon, men det nya livet i tron på Herren Jesus var dock för henne en hemlighet.

Efter att ha så diplomatiskt som möjligt undvikit att ge något svar på hennes begäran om medlemskap i församlingen, fick jag henne att lova att hon skulle besöka våra möten och söka bli mera känd med oss och våra principer, och vi skildes åt som vänner.

Omkring tre månader förgingo.

Vid slutet av ett sent eftermöte en söndagskväll kom hon till mig i ett upprört sinnestillstånd.

— Vad är det som försiggått här i kväll? sporde hon oroligt.

— Många av ert folk ha ju kommit hit fram och gråtit och ropat, och om en stund ha de sett så glada ut, och de ha stått här och sjungit länge sedan gudstjänsten var över.

Jag sökte förklara vad som hade skett, så gott jag kunde, men det var svårt för en »kristen hedning» att fatta.

— Syndare? Det äro vi väl alla, men icke hjälper det att gråta och sjunga sedan gudstjänsten är slut?

— Men se, frun, dessa människor bekände sina synder för Gud och bådo honom om förlåtelse, och när de trodde att Gud hade förlåtit deras synder så blevo de så glada, att de sjöngo.

Efter några veckors förlopp ringde en av våra troende systrar i telefon, och omtalade för mig att fru S. hade hälsat på hos henne, och hade bett om undervisning och förbön. — Och jag tror att hon blev verkligen frälst, försäkrade mig systern med trosviss glädje.

Några månader förgingo igen. Då ringde samma syster som förut bedit med fru S.

— Vet du, att i dag ringde fru S. mig och sade att hon har aldrig haft en så lyckad dag i hela sitt liv som i dag. Nu kommer hon snart till dig och ber om medlemskap i församlingen.

Tisdagskvällen därpå var fru S. vid bönmötet. Hon avlade då sitt första offentliga vittnesbörd. Hon talade om år av sorg och bittra erfarenheter, samt huru Gud hade sparat hennes liv tills den dagen kom då hon äntligen lärde sig förstå vad frälsning var.

— Och nu, slutade hon, har jag haft tre lyckliga månader, sedan jag blev frälst, och nu vill jag bli medlem här, ty nu tror jag pastorn vill ta emot mig.

Hennes ansikte lyste av fröjd, då hon satte sig tillbaka på stolen — och föll till golvet.

En tillkallad läkare kunde endast konstatera att hon dött att hjärtslag.

Det blev ett känsligt slut på mötet, där glädje hade så hastigt slagit om till bestörtning.

Vid bönmötet tisdagskvällen därpå kommo en man och kvinna in i salen en stund före mötestiden. Kvinnan kom till mig och sporde om jag visste »var fru S. hade suttit tisdagen förut, då hon dog?»

Jag anvisade stolen och sporde varför man ville veta därom.

— Jo, sade kvinnan, fru S. var min mor, och nu har min man och jag kommit hit i afton för att lämna oss åt Gud vid stolen där min mor dog.

Nu blev det bönmöte, och det av ett ovanligt slag.

Man grät, bad och jublade.

Två nyfrälsta människor gingo hem från mötet den kvällen, och många andrs gingo hem med tacksamhet till Gud för hans underliga vägar.

*

Då han konfirmerades hade jag hopp om, att han var en kristen, men det visade sig snart, att hans tro var som morgonskyn, som så snart går bort.

Nu låg han på ett sjukhus och på föräldrarnas begäran besökte jag honom. Hövligt och snällt lyssnade han på mina ord, men det var tydligt, att ingenting rördes i hans inre.

Han kom hem igen, och vi hoppades att han var återställd men däri blevo vi besvikna. Om ett par veckor fick jag bud att han var intagen på ett annat sjukhus, och att han drabbats av en sjukdom som läkare i vår stad icke hade mera än ett fall utav på 25 år, och de förklarade att döden troligen komme att inträffa inom några timmar.

Då jag kom in i sjukrummet satt modern som i i förtvivlan vid sängen.

— Han kan icke tala, sade hon med en suck av av ångest.

Hans ögon voro öppna men han kunde icke röra ögonlocken, kunde icke tillsluta ögonen, kunde icke lyfta en hand eller flytta en fot, icke ens vända sitt huvud, utan låg alldeles orörlig, med vidöppna ögon vända mot taket.

Min tankeförmåga ville stanna. Då jag tog hans hand kände jag att han sökte att svagt trycka min hand. Då kom en tanke av hopp till mig.

— Om du känner igen din moder, som sitter här, så tryck min hand om du kan, sade jag.

Aldrig har en lätt handtryckning så glatt mig som den gjorde den gången.

— Om du känner igen mig, så tryck handen igen, bad jag.

Samma svaga, men omisskänneliga tecken igen.

Nu gick en hjärtebön upp till Gud, på ett sätt som man icke alltid beder. Så började jag.

— Jack, du är snart icke mer hos oss, det är bäst att omtala det för dig. Om du vet att du kommer att lämna oss inom kort, så tryck min hand igen.

Svaret kom, ganska tydligt.

— Men Jack, du är nog icke redo

Forts. å sid. 72.

Från Syster Hervold.

Mutambara den 30/7 1948.

Kjære Andliga Fläktars lesere!

Det er gladestunder når postsokken inneholder kirkeblader hjemmefra, her ved stasjonen kommer der jo både svenske og norske blader, da jeg har den lycke å få arbeide sammen med deres utsending, syster Ruth Hanson. Naturlig nok er der særlige bånd som knytter oss nordboere sammen.

Akkurat nå leste jeg i et nr av Andliga Fläktar og merket under lesningen Guds velsignelse. Tanken kom til å dvelse si ved selve navnet. For en rikedom å lit Guds Ånd i en verden full av synd og sorg. Anden som ikke kjenner landegrenser eller raseforskjell kaller oavbrutt på menneskehjertene, og til dem som åpner hjertedören, skjenkes Himmelens solskinn. Det er likesom konturene er tydeligere her ute hvor Lyset fra Kristi Kors kjemper mot hedenskapets mörke. — »Å, sukker du kanskje,» Jeg synes det er mörke nok her hjemme.

Ja, det er nok rett. Avisene forteller oss også om det, men det er frafallets synd som har brakt dette mörke med seg. En hver med en åpen og erlig lengsel etter den levende Gud har anledning til å finne frelse, men i Afrika og i store deler av den övrige verden lever tallrike skarer for hvem Evangeliets Ord er ukjente.

Det har falt i min lodd å få gå på noen husbesök i den nermeste landsbyen, kallt Mutambara Reserve, og under disse besökene har jeg treffet på flere gamle mennesker. De sitter der på bakken, skitne og forkomne. Det krusete håret som har fått sölvstenk, vitner om at de har mange leveår bak seg. Ivrig blir hånden rakt fram til hilsen og et bredt smil lyser opp i det rynkete ansiktet som ofte bærer tydelig preg av synd og smerte. Samtalen vår er jo ennå svært begrenset, men jeg stiller gjerne spörsmålet: Kjenner du Jesus Kristus? Ved dette spörsmålet glir blikket ned, utforstående og ansiktet får et uttrykk av hjelpelöshet. Dette uttrykket er likesom blitt reisset inn i sjelen min, for hver gang jeg ser det, må jeg tenke: Hvor lett det er å si at vi har nok av hedninger hjemme.»

For dette er noe annet; det er selve skapningens smerteskrik og fortvilede famlen foran en mörk og ugjennomtrengelig vegg, selve evighetslengselen etter en levende og kjærlig Gud. Hvorledes skal de kunne tro, der de ikke har hört? lyder apostelens enkle klare spörsmål.

En kjenner seg liten, men samtidig uendelig rik ved å få bringa budskapet til disse mennesker. Hvor skal jeg begynne, må jeg spörre meg selv. Da er det en stor tröst å vite at Ordet ikke skal vende tomt tilbake.

Det er hun jo ett vitnesbyrd om den innfödte lærerinnen som fölger med meg som tolk og medsanger. Forleden besökte vi gamle Rusav. Etter å ha hört en evangelisk sang, sier han: »Jeg hörer med mine örer at Jesus er her.» En sterk fryd strömmet inn i min sjel, og jeg måtte si for meg selv: Du, velsignede Hellige Ånd som kaller på hjertene og forklarer Jesus.»

Men markene er store og arbeiderne få. Du, som leser dette, vi trenger *din* hjelp i bönn og offer, forat Afrikas folk og da særlig den oppvoksende slekt skall lære å kjenne veien till det Evige Livet.

Jeg nevnte den oppvoksende slekt. Den er stor. På alle veier möter vi barn, store og små. Hjertet kan snöre seg sammen ved å se dem halvnakne og med kroppen full av skabb og sår og öjnen ofte gjenklistret av væske. Vi sitter ned min lærerinne (språklærerinne) miss Kupera og jeg hos en mor med 7 barn. Med den vesle kunnskap hun har strever hun nok alt hva hun kan for å skaffe mat og klær til sine, men elendig ser det hele ut för en hvit tilskuer.

Likevel er det usigelig gildt å höre ordene: Når du er kommet på besök, må du holde bönen med oss.» Jeg får höre at to av barna går på skolen. Så får da de lære veien til Livet, og forblir de tro vil to levende stener bli lagt til det Herrens tempel som holder på å reise seg i Afrika.

De innfödte kristne er selv medhjelpere i bygningsverket. Takksigelsesgudstjenester (thanksgiving- services) som holdes her ute, gir et vakkert uttrykk for dette. Jeg opplevde min förste på Mrewa misjonsstasjon. Under sang brakte folket fram sine gaver, sekker av mais og fat med egg, poteter og grönnsaker. Ingen gir av sin overflod, men derfor blir gaven mere skinnende.

Noen småpakker ble lagt i kollekten, og da misjonæren åpnet dem fant han heklete brikker, blyanter och lign. Det var fra skolebarn disse gavene kom. Kontantene var det smått med, men på en eller annen måte måtte de visa sin takk til Gud, og jeg kjenner meg viss på at Han som er Far for alt som kalles barn i Himmel og på jord gledet seg storlig.

For en lykke at också du og jeg får være med og bygge Evighets Riket.

Må vi en dag ved Guds nåde for Jesu skyld få höre ordene: Vel, du gode og tro tjener. Du har vært tro over lite, jeg vil sette deg over meget. Gå inn til din Herres glede.»

Deres i Mesterens tjeneste,
Signhild Hervold.

»Andliga Fläktar» 1:20 pr år, lösn. 10 öre.
Tryckeri och utgivningsort: Råå
Ansvarig utgivare och redaktör:
Helge Israelsson, Erik Dahlbergsgatan 8 A,
HUSKVARNA. Tel. 231. Postg. 325883.

Forts. från sid. 70.

att möta Gud, du är icke frälst, är det klart för dig att du är en ofrälst syndare?

Nu behövde jag icke mera säga honom huru han skulle svara. Våra själar hade liksom kommit i kontakt med varandra.

Frågorna fingo lov att bli mycket korta, enkla och tydliga.

Har läsaren försökt att förklara livets väg, frälsningens väg, där orden fingo lov att vara få och enkla? Det blev en livsläxa för mig.

En syndare — viljan att bli frälst — blodet som renar — vad det är att tro — huru man kan veta att Gud förlåter — ordets försäkran — ordet, endast ordet, — löftena — vad det betydde att Kristus dog för oss. . .

— Om du tror att Kristus nu gör dig till sin egen, emedan han har sagt att alla få komma — — så tryck min hand.

Det handtrycket var en hälsning från himmelen.

— Får jag vänta att möta dig hos Herren Jesus Jack?

Nu var handen starkare — eller var min hand känsligare? Minnet av det handtrycket har stannat kvar hos mig.

En halv timma senare var Jack död.

Gäller sådana svaga tecken inför Gud? Man må tänka vad man vill, men för mig står det ordet som ett ljus i mörka nätter: »Han tänker ut vad göras kan, för att den förskjutne icke må förbliva förskjuten.

Gust. F. Johnson.

* *

Björks Boktryckeri - Råå

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse

Meddelanden från fälten

15 Okt. 1948.

Rom. 6: 5-6

Årg. 15 Nr 10.

En levande kristen församling.

Av komminister Gunnar Olén.

Den första kristna församlingen i Jerusalem var en levande församling. Den levde sitt liv i gemenskap med Gud. Den andliga världen var för dessa människor en levande och påtaglig verklighet, som de inte ett ögonblick tvivlade på. Den uppståndne och levande Frälsaren hade uppenbarat sig för dem. Hans Ande fyllde deras vardagsliv med underbar kraft. Därför gick också församlingen från seger till seger. Stora skaror av människor, både unga och gamla gingo in i församlingen. De voro ingalunda fullkomliga dessa människor. Någon fullkomlighet har aldrig funnits i denna ofullkomlighetens värld. Det fanns också här både fariseer och skrymtare. Men de hade ingenting att säga till om, vilket beklagligt nog så ofta sker i nutidens församlingar. Välsignelserna från den öppna himmelen strömmade ner över den första församlingen i rikt mått. Den levde nära Herren och kunde därför uträtta stora ting för Gud.

En levande kristen församling är i dag ett ideal, som relativt sällan förverkligas. Enligt statistiken skall det visserligen finnas omkring 600 miljoner kristna i hela världen. Men den uppgiften får alldeles säkert tagas med mycket stor reservation. All statistik ljuger, påstås det. Och religionsstatistiken ljuger nog värst. I detta sammanhanget kan nog det gamla bibelordet tillämpas: Människor se det för ögonen är, men Herren ser till hjärtat. Det är en allvarlig sanning att endast en mycket ringa procent av kristenheten av i dag kan kallas kristen i ande och sanning. Majoriteten utgöres av avfällingar som handla stick i stäv mot det kristna budskapet. De flesta i vårt land ha måhända sitt namn antingen i den statskyrkliga församlingen eller i den frikyrkliga församlingsmatrikeln. Men det hjälper föga. Namnkristendom har aldrig kunnat ingiva någon högre grad av respekt.

Och många kristna församlingar, som föra en hög bekännelse och utåt visa en vacker skylt, äro i dag blott en karrikatyr eller vrångbild av en kristen församling.

Det berättas om den helige Franciskus av Assisi, att han en gång var på besök hos en biskop någonstans i Italien. Vid ett tillfälle under besöket stod biskopen i begrepp att tvätta sina händer. Han lade då ifrån sig flera guldringar med infattade dyrbara ädelstenar och tvättade sig i ett förgyllt silverfat. Biskopen säger därvid till Franciskus lite satiriskt: — Nu kan inte kyrkan säga: »Silver och guld har jag inte.» Franciskus replikerade blixtsnabbt: — Men så kan hon inte heller säga: »I Jesu Kristi Nazaréens namn: Stå upp och gå.» Det där replikskiftet kan ge oss något att tänka på. Den levande församlingen har alltid haft det trångt i världen. Denna världens ande har — ofta med stor ramgång — sökt att tränga in även i den frommaste församling och därvid ofta lyckats förstöra andliga värden. Trots detta finns det alltjämt levande församlingskärnor och grupper av sanna kristna både i folkkyrkan och de fria samfunden. Man kan ibland möta djup och äkta fromhet under en ganska skrovlig yta. Men Gud bevare oss för de många döda eller halvdöda kristna församlingar, som vi tyvärr ha så gott om och som utgör ett allvarligt hinder för all sann och äkta kristendom. Det är inte tu tal om att det behövs en grundlig uppväckelse i de kristnas egna led, innan det blir för sent. Det ligger fara i dröjsmål.

I den levande församlingen står ordet i centrum. Församlingen i Jerusalem samlades ofta och flitigt kring Guds ord. Problemet »tomma bänkar» fanns inte till på den tiden. Aposteln Petrus var en gudsgripen predikant, som med allvar och nit förkunnade frälsningens budskap. Hans verksamhet bar också rik frukt. Vi behöva i dag många präster och predikanter, som frimodigt stå för sanningen, det må bära eller brista. Det gäller att rätt dela sanningens ord och förkunna ett fulltonigt evangelium. Den levande församlingen bär ordet och utan hennes kärleksfulla omsorger faller ordet ofta i ofruktbar jord. Den levande församlingen är ett redskap, som Gud kan använda för förverkligandet av sina planer. Församlingen i Jerusalem var ett sådant redskap. Tack vare denna församlings trogna arbete fick det obotfärdiga Jerusalem uppleva en besökelsetid från Herren innan domens dag bröt in. Det heter, att Herren förökade församlingen var dag med dem som läto sig frälsas. Sådana församlingar ha vi nu ett mycket stort behov av. Vi behöva människor, som kunna och vilja räcka sina nödställda medmänniskor en hjälpande hand. »I Jesu, Kristi Nazaréens namn, stå upp och gå!» Det var Petri myndiga befallning till den lame mannen vid Sköna porten. Och när mannen inte genast förmådde efterkomma maningen, räckte Petrus ut sin hand och hjälpte den stackars tiggaren på fötter. Och Gud grep in och lade sin välsignelse till Petri gärning.

Den sjuka mänskligheten i dag behöver ett gudomligt ingripande till frälsning och helbrägdagörelse. »Silver och guld har jag inte,» sade Petrus. Den levande församlingen har aldrig haft mycket av denna världens rikedom. Det kan också vara detsamma. Det är blott en sak som den aldrig får sakna och det är *kärlek*. *Kärlekens deltagande, bön och offer* äro nödvändiga för att kunna hjälpa den blödande och lidande mänskligheten. Kom med i den kristna församlingen! Kom med på allvar! Där finns en plats, som är avsedd för dig, ett tomrum, som endast du kan fylla. Gud kallar dig. Vågar du att säga nej?

»Sörj ej för dagar, som komma!«

Det var en kväll, jag kände mig ganska nedstämd och modfälld. Sjukdomen hade lagt sin skymmande vinge över oss och fört min fru till lasarettet. Jag slog upp »Ordet för dagen,» och min blick föll på några ord av J. R. Macduff, som jag tog till mig i den stunden som komna direkt från Gud: Blickar du in i framtiden och tycker att den är mycket oviss och dunkel? Lita på Gud! Allt är lagt till rätta för dig. I trassliga härvor skola trådar av nåd lysa fram.»

Lita på Gud! Det var samma uppmaning som mötte oss i de ord, vi läste tillsammans, innan vi reste till lasarettet: »Edra hjärtan vare icke oroliga; tron på Gud, tron ock på mig!» Jag fick erfara, att när Gud är med, när man äger förvissningen, att Han lägger allt tillrätta för oss, då »gjutes mitt i natten ett gyllene skimmer över stormig våg.» Och sångarens ord blev så levande för mitt hjärta:

“Sörj ej för dagar, som komma,
lämna den flyende tid!
Lägg dig med allt i Mästarens hand!
Han ger ditt hjärta frid.“

Intet i världen kan uppväga lyckan i att höra Gud till, att ha sin synd förlåten, att bära på medvetandet att Han, den Allsmäktige leder, att ha visshet om ett evigt hem bortom jordelivets prövningar och strider. Tills vi når detta mål, får vi ta »en dag, ett ögonblick i sänder» och så lita på Gud. »Att vara kristen,» säger Bolander, »är att vila ut i Guds löften. Hela bibeln är ju som en enda vintergata av sådana strålande löften om kraften en dag i sänder.»

Även du har kanske fått uppleva, att »på pilgrimsfärden igenom världen du har att vänta dig prövning.» Förtrösta då på Gud! Lämna åt Honom den kommande tid! Allt är lagt till rätta för dig. Lägg allt i Hans hand, både stort och smått, i förlitande på Hans löften. När du så instämmer i den prövade gudsmannens ord, skall det inte bara vara ett vackert talesätt utan en underbar verklighet bakom orden, »Gud är mitt hjärtas klippa och min del evinnerligen.»

Erik Herneby.

Hänt i bussen.

Den fullsatta bussen stretade långsamt uppför backarna. Det var lördag och fullt, tungt lass. Där var gummor med stora korgar, fyllda med allehanda paket. Eftersom de voro vana vid att ha ägg i korgarna, så satte de dem aldrig ifrån sig, utan hade dem i knäet. Där var karlar med mystiskt klunkande väskor. Dem satte man visserligen på bagagehyllan, men ett öga var ständigt på dyrgriparna. Så var det några unga pojkar och flickor, som skulle resa hem till far och mor och hälsa på. I detta sällskap hade jag hamnat, och jag skulle någon mil utanför staden för att börja en tältmötesserie.

Eftersom alla tycktes känna varandra var samtalet genast igång. Där blandades riks-, stads- och sockennyheter samman på bästa sätt och kryddades efter tycke och smak. Det sista på sällskaps- och »ringlinjen» fick också sin beskärda del.

Själv satt jag och tänkte på mötesserien. Jag visste, att det var en hård plats och att det aldrig hållits tältmission där tidigare. Plötsligt åkte vi förbi tältet, och samtalet fick en ny inriktning.

Se tält det var något nytt och intressant. Man undrade, vad det var för tält. Någon gissade på biograftält, men han måste snart ge med sig, för majoriteten visste, att ett sådant måste vara svart, och detta var vitt. Det måste vara ett »predikotält.» Vem rådde om det tro? Var det missionare,» baptister eller pingstvänner? Nästa fråga gällde talaren. En visste berätta, att det skulle vara en pojke på 25 år. En pojkvasker vad kunde han duga till? Ja d. v. s. »halsen kanske han har i ordning, men det är väl i så fall det enda.» En annan kom ihåg från annonsen att han skulle heta något på H. men namnet i övrigt var så »konstigt, att man kunde vricka tungan för mindre.» Man kom allt närmare min person, nu undrade man, hur jag såg ut, ljus eller mörk, lång eller kort. Egentligen borde jag haft anledning att vara stolt över det intresse, som visades mig men jag måste tillstå, att det hela var rätt obehagligt.

Så kom man in på spörsmålet, om man skulle gå på mötena eller inte. En man och en kvinna, troligen makar deklarerade med betoning, att de aldrig varit inom en frikyrkolokals väggar. Inte skulle detta tältet förleda dem till »fall.» Några instämde, och andra sade, att en kväll kunde man väl gå utan att taga skada.

Jag satt och kämpade, samtidigt som jag förstod, att den halva milen mellan tältet och affären, där jag skulle av' snart måste vara körd. Skulle jag säga något? Det enklaste skulle ju vara att smita ut genom bakdörren, när bussen stannade och försvinna. Nu diskuterade man det förfärligt dumma med ett sådant tält, när man hade så bra kyrka.

Forts å sid. 78.

Hur övervinner man tröttheten?

Beaktansvärd mötesserie i Stockholmskyrka.

»Finns det några människor som ej är trötta. Jag är trött, alla här på kontoret är trötta, alla människor äro trötta,» sa' en dam på en av stockholmstidningarnas annonskontor, då pastor Fritz Lindén i Ansgariikyrkan skulle lämna in en annons om ett möte kring trötthetens problem.

Mötet ingick i en serie möten kring ämnet »Stillhet och kraft,» som S:t Lukasstiftelsen och Ansgariikyrkans missionsförsamling anordnar i Ansgarikyrkan. Det första mötet blev lyckat. Kyrkan var fylld av åhörare, så att folk fick stå i gångarna. Mötet inleddes med orgelmusik och solosång varefter föredragen höils. Dr Curt Åmark vid Karolinska sjukhuset erinrade inledningsvis i sitt föredrag hur tröttheten blivit en av vår tids verkligt svåra problem. Människorna jagas av jäkt och oro, hemmen, där avkoppling skulle tänkas, bli sönderrivna av olika konflikter. Tröttheten blir en börda som man ej orkar bära. Läkarna kunna ej alltid hjälpa. Tröttheten är djupast sett ett olöst medicinskt problem. Vissa trötthetssymptom kan avhjälpas, då de förorsakas av sjukdomar såsom blodbrist, infektioner, tuberkulos, kräfta, o. d., i den mån som sjukdomarna kunna botas. Men vid psykosteunani är orsaken ej klarlagd. Det är vårt nervsystem som är överansträngt och blivit skadat då vi känna trötthetssymptom som ej förorsakats på grund av ansträngande arbete. Ävenså den trötthet som inträder då människan åldras härrör från våra nervers överkänslighet.

Hur skall tröttheten botas? Medlen äro många, alltifrån rikare vitaminkost till tablettätandet. Kaffet är, som dr Åmark framhöll, vårt ofarligaste stimulansmedel. Vid tillfällig trötthet kan också koffeintabletter ätas.

Det effektivaste medlet är en allmänt stärkande livsföring. Gärna en längre tids vistelse på en kurort. Psykoterapevtisk behandling kan också hjälpa i vissa fall. Det är av vikt att patienten får orsakssammanhanget klarlagt. Det är nödvändigt att vi ej ta åt oss för mycket uppgifter som river sönder dagen i en massa jäkt. En livsnorm som är värdefull är att ej oroa sig för morgondagen. Var dag har nog av sina egna bekymmer. Det gäller att anpassa sig, ej resignera. Kristendomen är här en oerhörd kraftkälla. Kristi uppmaning: »Gören eder icke bekymmer för morgondagen,» är ett budskap till vår tids trötta människor.

Pastor Fritz Lindén framhöll att trots ökad fritid och större möjligheter för oss att ha en mycket mer bekväm livsföring än vad våra fäder hade — våra maskiner gör ju större delen av våra arbetsuppgifter — så har det aldrig klagats så mycket över trötthet som nu. Det beror delvis på att tröttheten kommer inifrån, vårt inre är ej harmoniskt. Vi äro rotlösa, retsamma och principlösa. Konflikterna sliter människan till döds.

Hur skall människan finna vägen ut ur detta inferno? Begränsa arbetet. Om arbetet är enformigt så sök att på fritiden få möjlighet till skapande uppgifter. Ha gärna ett arbete på sidan av ditt förvärvsarbete, som du utför utan betalning och som är frivilligt. Det är ej alltid det bästa att ej göra något. En sund avvägning bör finnas mellan fritid och arbete. Vi måste lära oss vila. Vår vila är ett uppbyggande moment i vår tillvaro. Vilan är till för att kunna arbeta. Somliga arbeta upp till 15 tim. per dygn, men ha ej tid till 15 min. andakt, meditation och bön. En väg till ny kraft finna vi i den enskilda andakten. Om vi komma i rätt förhållande till Gud ha vi möjligheter att komma till rätta med oss själva. Genom stillhet inför Gud erhålla vi kraft.

Forts. från sid. 76.

Hur skulle jag göra, snart var vi framme. Samtalet förrådde, att man nu kommit in på »villfarelsen» äldredop.

Jag reste mig upp, räckte handen till den som satt närmast, under det jag rodnade. Det var förresten hon som bedyrat, att hon aldrig skulle gå på mötena. Jag talade om vem jag var och tackade fördet intresse, som visats mig.

Sällan har jag sett en haka falla så långt ner. Jag fortsatte att hälsa på passagerarna och besvarade de frågor, som blivit obesvarade, utom de teologiska. Samtidigt fick de en inbjudan till mötena. Alla lovade att komma.

Det var tid för mötets början. Ansiktena var obekanta, nej inte alla. Gott och väl »halva bussen» var med, och när första sången föreslogs, kom de båda makarna som aldrig skulle gå. Makarna kom flera kvällar, och var gripna av Herren. En kväll bad de mig till hemmet, vilket jag accepterade med glädje. I flera timmar talade vi om förhållandet till Jesus, men de tyckte, att kraven var för stora. De hade ett barn en dotter i sjuttonårsåldern. De ville hennes bästa på alla sätt, men hon hade aldrig fått gå i söndagsskola eller juniorförening. Nu lovade de att Ingrid skulle få resa på juniorlägret, som just skulle börja. Ingrids glädje kände inga gränser, och så reste hon. Hon trivdes och lämnade sig åt Gud på lägret. »Hon var sökt från första stund,» berättade lägerledaren. Det var underligt och stort, men jag brottades med en fråga: Vad skulle föräldrarna säga.

Far och mor kom till mötet på kvällen. De frågade efter lägret, och jag sade vad lägerledaren berättat om kamratandan, den andliga kraften och så till slut att Ingrid lämnat sig åt Jesus. Det blev så tyst. Protesterna som jag väntat mig, uteblev. Till slut bröt far tystnaden, torkade bort ett par tårar med handflatan, och sade: »Vill Ingrid bli en kristen, så inte skall vi hindra.» Mycket mer blev inte sagt, men mor sade i det hon tog adjö: »Kanske hon kan hjälpa oss på vägen.»

Så stod jag och såg de båda makarna försvinna i sommarnatten. Två människor som tyckte att Mästarens krav var för stora, men som voro glada över att enda barnet lyssnat till kallelsen.

Goda råd till en gudstjänstbesökare

1. *Förbered dig!*

Du skall ha klart för dig, att gudstjänsten innebär ett möte med Gud. Därför bör du om möjligt komma utvilad och med tankarna samlade. En sen lördagskväll eller mycket tidningsläsande gör dig föga skickad att möta din Gud. Gå till sängs i hygglig tid och läs något som har med söndagen att göra!

2. *Kom i tid!*

Både för din egen skull och för församlingens! För din egen skull, ty man behöver så väl några minuter i kyrkan före gudstjänstens början till bön och samling — den som kommer jäktande i sista stund eller sedan gudstjänsten börjat, berövar sig själv mycken välsignelse. Och för församlingen är det oroande och störande med dem som kommer sent.

3. *Sätt dig inte ytterst i bänken!*

Ett onödigt råd, när gudstjänsten är fåtaligt besökt! Men kan du vänta dig, att det skall komma att sitta flera i bänken, så sätt dig inte ytterst! Det är en sorglig — men vanlig! — syn att se den som kommer tidigt, sätta sig närmast gången för att sedan med sur och förolämpad min resa sig och släppa förbi dem som kommer senare. Det är trevligast för alla parter, om de tidigast komna sätter sig så, att de som kommer senare, ej behöver störa dem.

4. *Reta inte upp dig!*

Det finns ofta störande moment i gudstjänsten. Kanske är det någon som hostar och kraxar i ett, kanske är det någon som sjunger falskt, kanske är predikanten svag. Men reta dig inte på allt detta — utan bed från början för alla: bed för dig själv, bed för församlingen, bed för organist och kör, bed för honom som predikar!

5. *Tag emot!*

Gudstjänsten har något att ge dig — men du måste ha ett mottagande sinne. Man talar ofta om att gudstjänstbesökarna skall vara aktiva och inte passiva. Ännu bättre är det, om de är receptiva, d. v. s. mottagliga. Ty i religionen är det alltid mera fråga om vad Gud gör än om vad vi gör. Vi skall i gudstjänsten skänka Gud pris och ära, men viktigare än detta är, att han skänker oss förlåtelse och kraft.

6. *Stanna till slutet!*

Försök att ordna det så, att du inte behöver gå, förrän gudstjänster är slut! I regel är gudstjänsterna nu för tiden inte så långa. Kan man sitta på en bio i två timmar, borde man kunna vara i kyrkan i en och en halv!

7. *Tacka!*

Innan du lämnar gudstjänsten, så tacka Gud för att han velat möta dig! Tacka honom för vad du fått, och bed, att välsignelsen måtte följa dig under veckans skiftande arbetsuppgifter! *Efter "Stiftskrönikan."*

Bara en timme.

Klockan i kyrkans torn slog tre. Dagen skred framåt. Skuggorna blevo längre. Klockan slog igen. Nu var den fyra.

En timme hade gått. Bara en timme. Barnen, som lekte i kyrkparken, visste inte ens att en timme gått.

Under denna enda timme hade en stor och ädel man skrivit några djuptänkta, inspirerande ord, som länge skulle överleva honom själv och få bli många lidande till tröst.

Fyra damer hade under den där timmen suttit kring kaffebordet och ventilerat gammalt skvaller och därmed på nytt skickat det ut i världen likt förödande bakterier.

Under den där timmen hade en ung man fallit för frestelsen och begått en synd, som så länge han levde skulle hålla honom i vanära och träldom.

En mor hade suttit med sin lille gosse och läst en lärorik berättelse för honom, och den berättelsen skulle alltid komma att vara hans fötters lykta och ett ljus på all hans väg.

Men många, ja otaliga andra förstodo icke, att denna enda timme varit en budbärare från evighetens värld med nya möjligheter och tillfällen till gott — eller ont.

En timme skall bli vår sista. Kanske är den oss närmare än vi tro. Må de minuter, som vi kanske använda till att läsa dessa enkla rader, få bli oss en påminnelse och en hjälp från ovan! *P.*

Till Sumatra

Den 16 okt. lämnar pastor Per-Eric Lager vårt land för att via Rotterdam resa ut till missionsfältet i Fjärran Östern — Sumatra. Efter många ansträngningar har det lyckats för vår missionär Per-Eric Lager — efterföljaren till Egon Åström — att få resemöjlighet ut till fältet. Båten lämnar Rotterdam den 19 okt. och resan kommer givetvis att ta lång tid i anspråk och ombyte till annan båt måste ske i Singapore.

Meddelandet om Per-Eric Lagers utresa kommer att väcka mycken tacksamhet bland missionens vänner. Våra missionärer Lydia och Ragnar Alm har länge väntat på någon som skulle kunna taga upp Egon Åströms mantel. På detta fält var det ju som han gav sitt liv. Måtte det förunnas Per-Eric Lager mycken nåd att komma i levande kontakt med människorna därute. Det är en synnerligen vansklig tid. Nationalism, moraliskt förfall, upprorsanda och ingrodda fördomar mot dem som komma från Västerlandet gör det ej lätt att bryta mark och föra verket framåt. Men så visst som vi tror att Kyrkans Herre givit oss ett uppdrag att fullfölja därute och att Han kallat Per-Eric Lager till denna tjänst är vi förvissade om att Gud skall göra honom till välsignelse.

Låt oss alla bedja om att Guds ande må vara utgjuten över Per-Eric Lager och hans gärning ute på Sumatra. Men till förbön må vi ock allt efter förmåga ge rikliga gåvor för att verkat skall kunna fullföljas.

G. Henriksson.

»Andliga Fläktar» 1:20 pr år, lösn. 10 öre.
Tryckeri och utgivningsort: Råå
Ansvarig utgivare och redaktör:
Helge Israelsson, Erik Dahlbergsgatan 8 A,
HUSKVARNA. Tel. 231. Postg. 325883.

Björks Boktryckeri — Råå

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse

Meddelanden från fälten

15 Nov. 1948.

Rom. 6: 5-6

Årg. 15 *Nr 11.*

Läkaren inför lidandet, döden och det eviga livet.

Av med. dr Olov Perslow.

Sedan 22 år tillbaka har mitt liv varit kamp mot en obotlig sjukdom, och jag har nödgats tillbringa mer än 5 år i sjuksängen.

Nu skall jag ej trötta med att tala för mycket om mina symtom. Jag vill endast framhålla, att den mördade tröttheten, som sedan 25 år ständigt följt mig (ehuru jag aktat mig för att i allmänhet tala därom), varit mycket irriterande. Den ärade läsaren förstår, hur ovärdig man känner sig, när man ständigt försöker spela »glad pajas» och det samtidigt värker av trötthet i hela kroppen! Inte för att mitt sjukdomstillstånd är märkvärdigt, men jag undrar ändå, om över huvud taget någon sjukdom är så svår att komma tillrätta med som just en progredierande organisk nervsjukdom. Så långt mitt vetande sträcker sig, lämna dock alla andra sjukdomar den sjuke åtminstone någon stund på dygnet relativt i fred, men den, som drabbats av en organisk nervsjukdom, får påminnelse om sin svaghet under varenda medveten del av dygnet. Han känner varje dag, hur verksamhetsfältet krymper, hur den ena färdigheten efter den andra försvinner, huru han till sist rakt ingenting förmår. Allt detta är oändligt svårt att acceptera med glädje, och dock finns det ju ingen annan utväg. Inte skall omgivningen sota för mina misslyckanden! Eller varför skola de mina bli mer än nödvändigt lidande för att jag blivit sjuk? Den sjuke har en otrolig förmåga att bli »inkrökt i sig själv» sig selv nok. Ofta gå hans tankar ej längre än till hans egna väggar. Hur det går för andra, t. o. m. för hans närmaste, är honom likgiltigt. De flesta av oss känna väl till denna patienttyp — något radikalmedel finnes ej — säkert är, att de aldrig bli botade, förrän de lärt sig att leva för andra. (Nu vet jag lika väl som mina läsare, att undantag från denna regel finnas; säkert kan t. ex. en hjärntumör sitta så, att den ger just dessa symtom o. s. v.) Man måste fortast möjligt att lära sig att se bort från alla besvärligheter och förtretligheter, ja, rent av skratta åt dem. Varje människa har fått sina svårigheter att bemästra; mina äro kanske mer påtagliga än de flestas, men ingalunda så tunga, att jag ej orkar bära dem.

Försöker jag se lugnt på min situation, så måste jag ju säga, att jag drabbats av en ovanligt »snäll» sjukdom: från första stund har den fört mig i kontakt med värdefulla och gedigna människor och uppenbarat för mig; hur mycket av godhet och kärlek det dock finnes i vår värld. Tack vare mänsklig godhet och överseende har jag dock — sedan min sjukdom gav sina första symtom — lyckats avlägga en läkarexamen vida bättre än jag någonsin förtjänat, och det har förunnats mig att arbeta snart 20 år i mitt kära yrke. Ibland inbillar jag mig själv, att jag kanske lyckats vara någon medvandrare till hjälp. Mer än de flesta har jag anledning att vara glad och tacksam — jag äger dock mer än de flesta. Vad betyder det, att jag sedan 5 år ej orkar skriva själv, när skrivmaskinen är uppfunnen. Tack vare den kan jag någorlunda meddela mig med omgivningen.

En otrolig styrka är att vara befriad från all avund. Det finns ingenting som så förgiftar tillvaron som avundsjuka. Tänk så många hjälpsamma händer som varje dag sträckas mot mig! Alla vilja göra allt för att jämna vägen för mig. Kan någon frisk säga detsamma?

Med åren har jag vuxit så in i situationen, att den faktiskt blivit ett med min tillvaro. Jag kan försäkra att den är betydligt gladare, ljusare och hoppfullare än många friskas. För några år sedan hörde jag en replik, som kastade ett blixtljus över hela mitt problem. Vi miste en liten gosse, och någon sade till min fru: — Varför skall allt ont hända er? Blixtsnabbt kom repliken: — Varför skall det inte hända oss? Repliken gjorde slut på allt ytterligare resonemang och har varit mig en tankeställare, som jag ofta tar fram för att belysa min situation. Var står det skrivet, att endast våra patienter skola drabbas av sjukdomar?

Har lidandet någon mening.

Att lyckönska äro vi, som fått som arbetsfält kampen mot sjukdomen. Kanske utgöres lejonparten av Lidandet just av sjukdom och allt vad den har med sig. Men ha vi egentligen klart för oss, vad det innerst inne betyder att vara sjuk? Vi gå våra ronder och göra våra mer eller mindre skarpsinniga iakttagelser, vi antecknа i journalen att patienten i dag har krampaktiga ryckningar, att han nu ej längre orkar resa sig, att synen eller hörseln avtager för varje dag, att ett kallbrandsår breder ut sig mer och mer, utan att ägna ens bråkdelen av en tanke åt den sjukes egentliga situation. Hur känns det att ligga där med krampaktiga ryckningar? Vad tänker den sjuke, när kroppen förlorat förmågan att lyda viljeimpulser? Hurudan blir natten för den som kanske följande morgon är blind eller döv eller kanske får bereda sig på att följande dag vara med om en stympande operation? Vilka kval och vilken ångest!

»Sentimentalt snack, oförenligt med allt rutinarbete», hör jag min ev. läsare invända. Jag gör anspråk på att veta vad jag säger, och jag vet sannerligen, att ingen olycksfallsskadad vinner på att doktorn svimmar av »medkänsla.» Vad jag begär är bara, att läkaren någon enda gång låter sin tanke sväva ut så långt, att han stannar inför temat: — Hur skulle det vara, om jag och patienten nödgades byta plats? Skola vi anse det vara en utopi, om varje läkare ägnade detta betraktelsesätt 5 minuter varje månad? Det skulle ej bli mer än 1 timme varje år. Och så lång tid bör var och en kunna offra, som emfatiskt säger till sina yngre kolleger: — Behandla den sjuke som medmänniska — inte som patient. Jag är övertygad om, att förhållandet läkare — patient skulle vinna därpå. Läkaren skulle vinna, att han vid en sådan fråga till sig själv bättre komme att inse Lidandets mening. Den som tillbragt år av sitt liv på sjukbädden och har sett och fått erfara, hurusom så mycken gränslös och oförtjänt kärlek slösas på honom, han ser Lidandets mening. Han behöver ju bara jämföra sin situation med de sjukas behandling i koncentrationslägren.

Men det är klart, att den människa, som tvingas göra alla dessa erfarenheter, hon tvingas ock till omprövning av alla Livets värden och framför allt att se efter, vilken grund hon bygger på. Våren 1943 försämrades min sjukdom plötsligt på grund av en häftig isättandet smärtsam Torticollis (kramp i halsmusklerna), vilken under 2 1/2 år hindrade mig att sova mer än 4 timmar någon natt. Sömnmedel? Ja, men alla av mig prövade sömnmedel försämrade så avsevärt min ataxi (balansrubbning), att jag efter användandet även av det lindrigaste blev fullständigt oförmögen till arbete följande dag. Valet mellan att antingen ligga vaken eller också sluta sitt arbete definitivt var ju ganska lätt.

En annan mycket svår frestelse under denna tid vill jag ej underhålla kollegerna. Det kanske finns någon, som ägnar dessa rader några minuters uppmärksamhet och kanske kan finna hjälp på samma eller liknande väg. På ett mycket tidigt stadium lärde jag mig, att morfinet och alla morfinderivater efter injektion löste min krampartade Torticollis och skänkte fullständig smärtfrihet under 1/2 dygn. Detta vara en ohygglig frestelse för den, som har så lätt för att komma åt morfin. Flerfaldiga gånger överraskade jag mig själv på väg till giftskåpet för att hämta lindring, men då brukade jag andligen ta mig i örat och säga till mig själv: — Nej du, din hustru skall inte vara gift med och dina barn skola inte ha en morfinist till far. Är det rätt att låta familjen bli lidande för, att du drabbats av en sjukdom? Det vore ohöljd egoism, om du lite smärtsam bli så herre över din tillvaro, att du bleve oduglig för ditt arbete. Och skulle ditt liv kunna tjäna som måttstock för andra, om du dukade under för denna frestelse?

Ofta framhålles det, att läkarens arbete är så renodlat intellektualistiskt, att han vant sig att endast bli tillgänglig för intellektuella motiveringar. Därför vore han oemottaglig för hjärtats argument. Om detta är riktigt, så måste det finnas olika plan för vårt arbete, högre och lägre. Jag talar nu endast för mig själv, men jag måste villigt erkänna, att jag visst inte lyckats få tag i roten till det onda. Endast ytterst sällan är man i tillfälle att ställa en exakt diagnos. Och inte är man i tillfälle att sända varenda patient till ett sjukhus för att få «exakt diagnos.» Man nödgas laborera med en eller flera obekanta. Oftast blir kanske patienten bra, trots alla våra åtgärder. Ärligheten bjuder oss då att erkänna, att vårt »strålande» förnuft hade bra lite med utgången att göra. Hur ofta se vi ej, att inte ens den mest förnämliga expertis kan lösa ett givet problem. För oss återstår då bara att ödmjukt erkänna, att vårt vetande ännu rymmer stora luckor och att vi hoppas komma så långt, att vi en gång kunna bemästra dem. M. a. o. varenda dag tvingas vi att se vårt vetandes begränsning.

I århundraden har läkekonsten vetat att digitalis vore ett utmärkt medel för det sjuka hjärtat, och detta ha vi accepterat nära nog som ett axiom. Men visa mig den, som kan till fullo visa digitalisdrogens alla angreppspunkter och hur den verkar utan att en enda gång komma med något »sannolikt!» Lika litet som vårt begränsade vetande om digitalisdrogen hindrar oss att ge den en rangplats bland hjärtmedlen, lika litet utgör vårt nutida vetande med alla dess påtagliga brister — arbetshypoteser kallas de oftast — något hinder för tron i religiös mening, sedan denna tro lyckats frigöra oss från oss själva och från all jordbundenhet för att leva helt i människokärlekens tjänst.

* *

Glöm inte . . .

När efter nattens vila du vaknar till en dag — en nådedag från Herren — en stilla stund dig tag, Knäpp dina händer samman och tacka ödmjukt för allt gott, som Gud har givit och gjort för dig och gör!

Glöm inte, nådedagen som lån beviljats har att brukas till Hans ära, som på sin nåd ej spar! Vad vore du, om icke Guds starka "käpp och stav" dig tröst och trygghet skänkte och kraft och ledning gav?

Einar E. Lindgren.

AFRIKABREV

Mutambara. 16/9 1948.

Mina kära vänner.

Det är afton efter en het, jäktig dag. Vi har vår nu och som det är förfärligt torrt känner vi hettan. Men kvällarna och nätterna äro svala ja ljuvliga. Här i Mutambara, vi ligger ganska högt, har vi varje kväll en frisk bris som gör det så behagligt. Lördagen före vår årskonferens kommo vännerna Blomquist på besök. Det var kärt att få äga dem några dagar. Maj-Stina tyckte vi bodde mitt ute i vildmarken, »men vackert är det.» — John såg vi inte ofta, han vistades mest hos djuren. Än var det småkycklingar, smågrisar och kalvar som tog hans intresse. Under konferensen bodde alla vi skandinavier uppe i systrahemmet. Kanske mest till mej själv var det ett ämne till tacksägelse att vi äro nu så pass många att vi bilda en egen grupp. Den andra delen av missionärsfamiljen, amerikanare och engelsmän, blir inte mindre kär för det. Både fröken Hervold och fru Blomquist gladde och välsignade konferensen med sin sång. Bed för oss att vi kunna bliva till välsignelse och inspiration var och en på sitt sätt. Nu har Hassings anlänt och bor i det hus som varit mitt hem alla åren i Old Umtali. Ericksons från Norge komma hit till Mutambara, vi hoppas mycket snart. Vi har fått ut flera nya missionärer, en del har kommit bara för en kort tid. En del äro hyrda för en viss period. Det vita inslaget denna konferens var det största jag sett, vi voro fyrtioåtta vita. Men inte förty är behovet skriande efter ännu flera missionärer. För att kunna nå de många som vänta, och som väntat länge, behövs många fler. Det är så många luckor att fylla. Vi hade därför under konferensen många problem för att kunna ge den nödvändiga hjälpen. På en del ställen fick vi dra oss tillbaka och inskränka arbetet för att hålla alla platser gående. Det är inte trevligt göra inskränkningar, när det behövs utvidgning. Många verkliga segrar har vunnits särskilt i söndagsskolan och kyrkornas arbete. Jag märker en fördjupning och målmedvetenhet som aldrig förr. Mycket entusiasm ligger i framtidens utsikter ty denna unga infödda kyrka börjar stå på egna ben. Nu till nästa månad har vi Centralkonferens för hela Afrika. Vi har den i Old Umtali men vi skola alla hjälpa dem så långt vi kan. Det blir säkert intressant som arbetssamt. Mycket arbete väntar att bli organiserat.

I lördags hade vi igen ett nytt bevis för hur inrotad hedendomen ändå är även bland de kristna. En av våra lärare, en av de bättre som vi tyckt, hade blivit bjuden på någon slags läskedryck i ett hem. Han tyckte det var gott och bad om ännu en kopp. I den andra koppen fann han en liten träbit. Då erinrade han sig att i den familjen hade någon blivit bjuden några år tillbaka och tre dagar efteråt dog mannen. Han blev mycket rädd. Det var inte bevisat att mannen dog från förgiftning men de svarta trodde det. Denna lärare hade hjälpt sonen i hemmet och och nu trodde läraren att de voro missnöjda med något. Han fördes hit i bil och sade sig vara mycket sjuk, han trodde han skulle dö. Han tycktes orolig fumlande. När jag undersökt honom utan att finna något som helst fel med honom sade jag - »varför tror du att du skall dö och varför är du så rädd» Lite efter hand kom så historien. Jag tyckte verkligen myckat synd om honom. Han kunde inte då taga emot tröst eller råd. Efter en morfinspruta sov han en hel natt och nära på hela nästa dag. Hemma kunna vi sjunga med övertygelse »Tryggare kan ingen vara» — men här är det ett gammalt bruk som så ofta upprepats att förgifta den man vill åt på ett eller annat sätt och det fordras mycket av Guds nåd att inte gripas av fruktan. En dag fick vi in en patient som inte kunde tala enligt deras, föräldrarnas historia. Hon var sjuk men jag kunde inte finna någon orsak varför hon inte skulle kunna tala, jag tog det för hysteri som är så allmänt. På tredje dagen fann vi att hon varit till en trolldoktor och han hade smort henne och förbjudit henne att öppna munnen på fyra dagar och hon var rädd att något skulle hända henne om hon inte lydde. »Jesu varkunnade sig över dem eftersom de voro — som får utan herde» — hur ofta upplever vi inte just det.

Jag småskrattade i dag när jag gick igenom patient-listan. Där var Abraham, Sara, Moses, Aron och Mirjam tillhörande en familj. Men Abraham var en sjuklig liten ynklig parvel inte mycket lik hans namne. Vi har en mycket besvärlig scabbsjukdom bland äldre men de små lider mest av den. Till vår sorg har också Myambeya floden sinat ut, det var därifrån vi bar vårt vatten. Vi håller nu på att bygga en damm som skall samla det lilla som finns i vattenväg. Sedan hoppas vi kunna pumpa det upp. Vattenfrågan är verkligen svårlöst i synnerhet som vi just nu inte kan få tag på cement. Den törstiga jorden dricker upp vattnet från de öppna diken vi hade förut. Vi har t. o. m. tänkt att vi måste stänga men det är lättare sagt än gjort i synnerhet för kvinnor och barnen som då får det ännu svårare. Just nu har vi flera tyfoidfall genom det dåliga vattnet, och särskilt en liten gosse är mycket dålig. När jag dag efter dag går omkring här så är det med bön i mitt hjärta — »O Gud låt Din nåd vara väldig över oss» — ty endast då kunna vi bliva segervinnare.

Vi här i Afrika har fått tillbaka bensinransonering. Det är mycket ont om den varan just nu. Men kontrollören försäkrade mig att jag skulle få vad jag behövde för arbetet. Det är fantastiska avstånd här och dåliga vägar så det tar mycket bränsle.

Lördagen den 18/9. Jag fick inte brevet avslutat i torsdags kväll. Nu är det varm solig lördagsmorgon. Vi har rengöring på lördagarna. Vi som äro så trångbodda äro synnerligen glada för solen och värmen så att patienterna kan ligga ute.

Vi håller på att restaurera kyrkan och bygga ut en vinge 25x60 fot för att få mera rum. Under tiden har vi gudstjänst under träden. Kyrkan kommer att bli trevlig när den blir färdig. En ung missionär som var här i Mutambara när vi först började 1918 dog efter bara tre år. Nu har hennes hemförsamling sänt oss medel till kyrkans restaurering. Fastan död så lever hon i den fortsatta tjänsten. Det värmde allas våra hjärtan när de skrevo till oss och frågade vad vi mest av allt behövde. Kyrkan ligger så vackert uppe på backen. Söndag efter söndag fullsatt! Det är säkert att detta är Afrikas besökelsetid. Vi känner ansvaret stort. Ansvaret till Honom som kallat oss och till det folk vi tjäna. Tröttna inte i Edra förböner ty ansvaret är också Edert, Ni som sänt oss. Det har varmt mitt eget hjärta när jag vaknat vid 4,30 tiden, medan det ännu var mörkt allt tyst omkring mig, att då på nytt få överlämna mig och den nya dagen i Mästarens hand. Sedan har jag somnat in en stund tills frukostbrickan kommer kl. 5,45. Dessa tidiga morgnar ger oss mer än vi till att börja med förstå, för det är Guds röst som väcker oss. Ofta beder jag för Er vänner där hemma att ni må under vintern få på nytt uppleva frälsningens under i Edra bygder. Jag blir ibland ängslig att Sverige blir efter på den stora dagen. Vi som har så mycket att vara tacksamma för. Varen till sist varmt hälsade.

Eder vän i Afrika Ruth.

* *

Helgon

De talte ej om egen tro
och egna händers makt
men gåvo ut
var livsminut
i helig tempelvakt!

De satte aldrig kött till arm
i Andens strid på jord,
men saltbemängt
och genomträngt
var deras liv och ord.

De nämnes ej bland stjärnors rad
på ärans firmanent,
men voro ljus
i hem och hus,
som himlafadern tänt.

De sökte ej den ärekrans,
som mänskor virat har,
men sträckte sig
på livets stig
mot den, som framför var.

Evert Annefors.

Människohjärtat:

1) *Sådant det är av naturen:*

Fördärvat (Hes. 16: 30).
Orent (Matt. 23: 27; Rom. 1: 24).
Ont (1 Mos. 5: 6; Ebr. 3: 12).
Illfundigt (Jer. 17: 9).
Avfälligt (Jer. 5: 23).
Ohörsamt Jer. 5: 23).
Villfarande (Ebr. 3: 10).
Sjukt (Jes. 1: 5).
Stenhårt (Hes. 11: 19).
Förstockat (Hes. 3: 7).
Vrångt (Ps. 101: 4.
Oförnuftigt (Rom. 1: 21).
Förvillat Jes. 44: 20).
Dubbelt (Ps. 12: 3).
Falskt (Ordspr. 1: 20).
Högfärdigt (Ordspr. 18: 12).
Övermodigt (Ordspr. 21: 4).
Plågat (1 Kon. 8: 38).

2) *Sådant Gud kan göra det:*

Nytt (Hes. 36: 26).
Rent (Ps. 51: 12; Matt. 5: 8).
Gott (Luk. 8: 15).
Rättsinnigt (Luk. 8: 15).
Sökande Herren (2 Krön. 30:18, 19)
Hörsamt (1 Kon. 3: 9).
Lydaktigt (Rom. 6: 17).
Helat (Ps. 147: 3; Luk. 4: 18.)
Känsligt (Hes. 11: 19; 36: 26.)
Förkrossat (Ps. 51: 19).
Ostraffligt (Ps. 119: 80).
Vist och klokt. (2 Mos. 28: 3;
35: 25; Ordspr. 10: 8).
Ståndaktigt (Ps. 112: 7).
Trofast (Neh. 9: 8).
Uppriktigt (Ebr. 10: 20).
Icke högmodigt (Ps. 131: 1).
Tryggt (Ps. 112: 8).
Glatt (Ps. 16:9; Ordspr. 15:13, 30).

(Trons segrar). *J. G. P.*

Min Gud när jag betänker.

Min Gud, när jag betänker
Vad du har gjort för mig
Vad nåd du städs mig skänker
Jag får ju allt av dig,
Då blir jag hjärtligt glader,
Då lockas lovet fram,
Hav tack, min hulde Fader,
Hav tack, Guds dyra Lamm.

Du döden för mig smakat,
Du mina synder bar,
Och över mig du vakat
I alla mina dar.
Vad hade av mig blivit,
Om du ej handlat så.
Om du ej nåd mig givit,
Jag måst i döden gå.

Nu är jag redan salig
Och går till himmelen,
Jag njuter fröjd otalig
I Gud, min bäste vän.
Han själv skall mig bevara,
Hans nåd är alltid ny,
Och hotar någon fara,
Till honom får jag fly.

O, skulle jag då sörja,
Som har en sådan Gud?
Nej, hellre må jag börja
Att höja lovets ljud.
Ja, Herren vill jag prisa,
Hans nåd och trofasthet
Skall bli min nya visa
Uti all evighet.

»Andliga Fläktar» 1:20 pr år, lösn. 10 öre.
Tryckeri och utgivningsort: Råå
Ansvarig utgivare och redaktör:
Helge Israelsson, Erik Dahlbergsgatan 8 A,
HUSKVARNA. Tel. 231. Postg. 325883.

Björks Boktryckeri — Råå

ANDLIGA FLÄKTAR

Julen 1948

Nr 12 Årg. 15

JULBRÅDSKAN

Har du hört legenden om hur mörkrets furste ville försöka avskaffa julhögtiden?

Han gjorde många försök, men det tycktes alldeles omöjligt. Hur han än ansträngde sig ville det inte lyckas. Julen fanns kvar i alla fall.

Men inte skulle väl han, som annars hade så stor framgång i allt, vad han företog sig, behöva ge upp för den här saken. Här gällde det att fundera ut någonting alldeles särskilt.

Sedan han tänkt både länge och väl, måste han emellertid säga sig själv, att det åtminstone ännu så länge var alldeles omöjligt för honom att få bort själva julfirandet.

> *"Ett barn varder oss fött, en son bliver*
> *oss given, och på hans skuldror*
> *skall herradömmet vila, och*
> *hans namn skall vara:*
> UNDERBAR I RÅD
> VÄLDIG GUD
> EVIG FADER
> FRIDSFURSTE."

En gång om året — det var visserligen bara en enda gång, men det var precis en gång för mycket — kom människorna att känna en sådan stark längtan efter Gud. Det var därför inte lätt att få kristendomen utplånad från jorden.

Men — och så gick det ett illmarigt grin över den ondes ansikte — han skulle nog försöka på ett helt annat sätt. Kunde han inte få bort julen, så skulle han nog kunna lägga så pass många hinder i julens väg, att människorna inte fick varken tid eller krafter att fira julen på det enda rätta sättet.

Och så hade mörkrets furste hittat på — Julbrådskan.

— — —

Och sedan brådskan kom med i julfirandet, har den onde börjat få ett allt större glädjeämne. För sannerligen har inte själva brådskan börjat bli något av det allra viktigaste i hela julfirandet.

Mamma har så fullt upp att göra. Det är knappt, att dagarna vill räcka till. Allt skall vara färdigt till jul. Det skall städas och bakas och pyntas. Och från tidigt på morgonen till sent på kvällen är mor i farten, och julbrådskan är så oerhört stor. Så kommer äntligen julaftonen, den efterlängtade dagen, då allt skall vara frid och lugn och glädje i hemmet, men då mamma är så trött, att hon knappt orkar med kvällen. Vad är det då för nytta med allt jäktet före jul. Den ondes farliga julbrådska hade varit framme.

Och far sedan! Kanske står han i någon affär, där kunderna trängs dagarna i ända. Det är så mycket som skall köpas, och folk som kommer in i affären har alla så bråttom, så bråttom. Affärsmannen plockar fram och ställer tillbaka, och dagens timmar hastar förbi. Snart är det kväll, och alldeles tröttkörd får han vila några timmar, tills nästa jäktande arbetsdag börjar. Julbrådskan har snart jagat det verkliga julfirandet på flykten.

Ja, t. o. m. bland barnen har julbrådskan börjat härja. Det är så många saker, som skall hinnas med strax före jul, att huvudet blir alldeles fullproppat med dessa oroliga tankar. Vad skall man kunna köpa i julklapp till mor och far och syskonen och alla de andra? Kommer pengarna att räcka? Och vad skall man själv få på den hemlighetsfulla julaftonen? Frågorna dansar, och julbrådskan ökar.

— — —

Skall mörkrets furste få tillfälle att glädja sig även denna jul? Att avskaffa julfirandet har han inte lyckats, men han är på väg förstöra allt verkligt julfirande kring barnet i krubban med sin fruktansvärda julbrådska.

Men vi ska inte låta den onde komma in i vår värld. Vi ska inte låta julbrådskan skymma bort Jesusbarnet. Och så stämmer vi som så många gånger förr upp vår enkla men trosfriska julsång:

”När juldagsmorgon glimmar,
jag vill till stallet gå.
Guds Son i nattens timmar
där vilar uppå strå.”

Gunnar Söderström.

MITT FÖRSTA JULMINNE

(Forts. fr. sid. 91.)

Och nu är du väl nyfiken få höra, vad det var för fina ”klappar”, vi fick den julen, den första, jag kan minnas. Jo, vi fick var sin blyertspenna och var sitt stora ark hamppapper, om du nu vet, vad det är för något.

Vad mor och jungfrun begåvades med, kommer jag inte ihåg men väl, hur överlyckliga vi var, då vi — sedan ”tomten” gått sin väg — i tur och ordning fick sitta på fars, f. d. tomtens knä och han ritade ”gubbar” på våra ark.

När julgranens tända ljus senare på kvällen skänkt sin glans, som återspeglats i den lyckliga familjens ögon, och fotogenlamporna tänts i sal och förmak, då var det tid att snart krypa till kojs, ty på juldagens morgon skulle vi alla vandra till ottan i fars kyrka där uppe på kullen. Och där skulle vi få lyssna till församlingens sång och på vårt barnavis stämma i:

”Var hälsad, sköna morgonstund”.

När gudstjänsten var slut, fick vi pojkar hjälpa till med att släcka ljusen i den vackra kyrkan, och i fars och mors sällskap styrde vi så våra steg i den ljusnande morgonen mot den lilla prästgården, min barndoms, ack, så enkla men välsignade hem.

MITT FÖRSTA JULMINNE

Av Einar E. Lindgren.

Det var inte något modernt och märkvärdigt hem, jag föddes i — nej, det var det enklast tänkbara lilla prästhem ute på landet någonstans. Far och mor hade det nog inte så lätt alla gånger att skaffa mat och kläder åt sig själva och sina fyra pojkar.

Men Gud välsignade den enformiga kosten, mor vävde tyget till kläderna, stickade strumporna och hade varje kväll fullt schå med att laga och lappa de små slitvargarnas byxor och annat. Jag kan inte minnas, att vi pojkar någonsin klagade över maten och vad vi hade på oss. Men jag kommer ihåg, hur överlyckliga vi var den där gången, då vi ”stora” pojkar blev begåvade med nya, svarta vadmalskläder med förgylda knappar på. Det var en dag! Vi traskade då fram till stora landsvägen, som låg en bit från hemmet, och där ställde vi upp oss för att visa folket, som passerade, hur fina vi var.

Men det var ju ett julminne, jag skulle berätta om. Då skall du först få höra, att vår gris några dagar före jul fått bita i gräset. Att mina bröder och jag inte kunde vara med om den slakten, förstår du nog. Nej, då flydde vi till skogs, och så satte vi fingrarna i öronen för att slippa höra skriket från vår nasse, som vi en lång tid dagligen matat. Efter en god stund lomade vi så hem, och då var mor redan i färd med styckning och saltning m. m.

En dag stoppades det julkorv, en annan bakades det, och jag minns, hur det lagrades uppe under kökstaket på långa stänger, paltbröd, rågbröd, stångkorv m. m. Sedan kom då storstädningen, och en julgran intog sin plats i matsalens ena hörn. Snö fanns det alltid förr i världen. Någon snölös jul kan då jag inte minnas från mina tidiga år.

Julaftonens kväll var inne. Alla var vi samlade i salen, där vi fägnades med all den rikedom av mat, som kanske också välvilliga församlingsbor bidragit med, och glädjen och tacksamheten var mäkta stor över lag. Fars och mors anleten strålade, och jag är viss om, att vi småpojkar även gladde våra kära med vår tillfredsställda uppsyn.

När sedan far med sin underbart mjuka stämma läst julevangeliet och i en innerlig bön tackat Gud för allt och inneslutit oss alla i Hans beskydd och vård, då kände vi förvisso, hur rika och lyckliga vi var.

Nu var den stora stunden inne, då ”jultomten” väntades. Det fanns en så’n också 1893. Far gick in i sitt rum, trodde vi, men om en stund bultade det hårt på salsdörren. Vi pojkar, mor och jungfrun satt kring stora bordet. Mor ropade:

”Kom in!”

Och in trädde då en lång gubbe i läderstövlar, skinnpäls, men en handduk, som skulle föreställa skägg, och med en röd toppluva på huvudet. Någon stor säck hade han inte på ryggen men väl en stormhatt i handen, och ur den plockade den älsklige tomten sedan fram sina gåvor till var och en vid bordet.

(Forts. å sid. 90.)

UNDER GUDS BESKYDD

Verklighetsskildring från Kina av missionär Morris Bergling.

> ”Under dina vingars skugga
> vill jag taga min tillflykt.”
>
> Ps. 57: 2.

Det var en hemsk vinternatt för 46 år sedan. Några missionärer hade kommit den långa vägen från Sverige för att resa tillbaka till arbetet bland kineserna i provinsen Shensi.

Men de sista åren hade varit oroliga. De s. k. ”boxarna”, hade anfallit missionärerna och dödat många av dem. Missionärerna fruktade, att de skulle bli överfallna, om de ej hann fram till en stad, innan natten föll på. Åsnorna släpade sig långsamt fram med koffertar och packning. Det gick inte så fort, som missionärerna tänkt. Det började mörkna, och då kunde det bli farligt på vägarna.

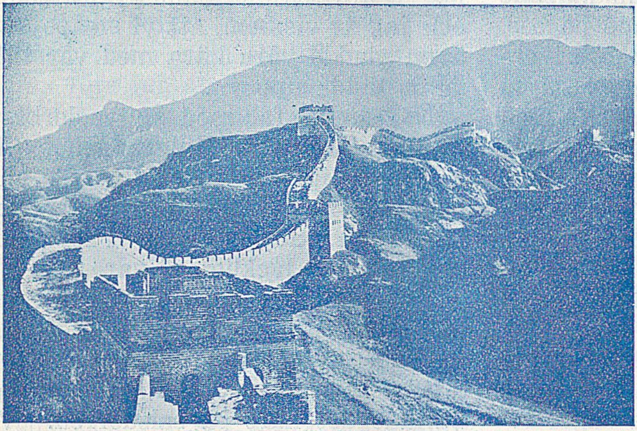

Den stora kinesiska muren.

Plötsligt hörs rop och skrik.

”Stanna där! Stanna! Annars skjuter vi.”

Vi måste stanna. Den äldre missionären förstod genast, att det var de farliga ”boxarna”, som överfallit dem. Nu kunde det gälla livet. Han hade ingen annan utväg än — att bedja. Och han gick upp på en höjd ovanför och började ropa till Gud, att han skulle beskydda alla missionärerna och de små barnen, som var med.

Under tiden började rövarna skära upp alla band och bryta upp lådorna och packningen. De ville tydligen skaffa sig pengar och försöka få några dyrbarheter.

Jag var då fyra år gammal och hade dels hemma i Norge hos min mormor fått en liten klocka, dels hade någon gett mig ett litet gevär. Jag började också bedja till Gud men tänkte mest på geväret, att det skulle bli räddat. Jag förstod inte, att det kunde gälla livet.

Så kom en rövare fram till mamma, och jag började skrika, för han såg så otäck ut.

”Tyst,” sa’ han, ”annars sticker jag dolken i dej!”

Och så tänkte han döda mig. Men då tog mamma och höll en näsduk för munnen på mig, så att det ej hördes, att jag skrek. Och så blev mitt liv räddat.

Men så plötsligt tystnade allt. De skrikande och stojande rövarna var som bortblåsta. Hade de försvunnit? Ja, de var kanske rädda för att ridande soldater skulle komma vägen fram. Missionären gick ned till vagnarna. Han tänkte, att det var bäst att taga vara på den rätt stora reskassan, som fanns i packningen.

Men just som han fått fatt på penningpåsen, rusade alla rövarna fram. De hade bara gömt sig för att locka fram missionären till pengarna. Nu tog de hans pengar, hans klocka och allt av värde. Så ville de ändå ha mer. Min far — ty det var han — gav ifrån sig allt som han hade med sig. Men de ville ha ännu mer.

”Jag har inte mer,” sa' han.

”Ja, fram med det bara!” väsnades de, och så högg de honom med en dolk i axeln. När han inte kunde frambringa mer, högg de honom igen. Gång på gång blev han huggen, ända till nio gånger. Och det var ett Guds under, att han inte förblödde efter alla huggen i halsen, i ryggen och på benen.

Plötsligt försvann rövarna. De hade hört något skrammel och trott, att det var ridande polis, som kom för att skydda missionärerna. Men det var endast en kärra med tomma plåtkärl som skramlade förbi.

Nu var alltså rövarna borta. Men lilla syster var också borta. Rövarna hade tagit henne från mor, som nu grät och bad Gud bevara sin lilla flicka. Flickan hördes länge gråta, men så hade hon tystnat. Hade de mördat henne?

Först efter långt letande i mörkret fann man henne liggande mellan benen på en mulåsna, sovande — och alldeles oskadd. Gud hade åter gjort ett under.

Nu kunde missionärerna fortsätta resan. Alla sakerna kunde de emellertid ej samla upp i mörkret. De måste skynda på, ty rövarna kunde komma åter — och kanske hota dem till livet. Alla missionärerna tackade Gud för den underbara hjälpen. — Så hördes den lille gossen sjunga:

”Tack gode Gud, att Du räddade mitt gevär! Tack, gode Gud, att Du räddade mitt gevär!”

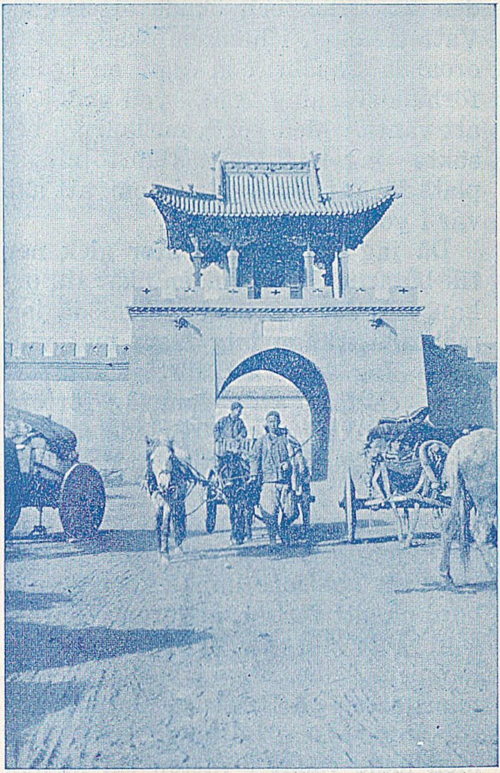

En vacker kinesisk stadsport.

EN JULSTORM

Många julstormar ha säkerligen under tidernas lopp dragit fram över land och hav, och ingen talar mera därom — de äro glömda. Men det man själv upplevt dröjer sig dock kvar i minnet. Det är i synnerhet en julstorm, som för mig står tecknad som en milstolpe från den tid, då seklet var ungt; en julstorm av mera kraftig och omfångsrik natur, som härjade våra nejder. Jag tjänstgjorde då i Malmö och hade vakt i land på juldagens kväll. Vinden var frisk och ökade efterhand. Vattenståndet i hamnen ökade också oroande snabbt och gav en tydlig förhandsvarning om, vad som var att vänta. Med korta mellanrum besökte jag lotsbåtarnas förtöjningsplats för att förvissa mig om, att allt var i god ordning.

Då jag vid tiotiden åter gick ner till båtarna, hade vinden ökat till orkan, och det var med stor möda jag mäktade tränga mig fram mot vinden. Jag kom att förtöja lotsverkets chefsångare, som låg förtöjd vid en ankarboj och började dragga just som man var i färd med att göra fast en grov tross.

Vid midnatt kom en dam emot mig på kajen, gråtande och över sig given att hon inte kunde komma ombord på sitt fartyg, ångaren ”Libra”, som gett sig på drift tvärs över hamnen. Hon kom just från sjömansfesten på Betel och var på väg till ångarens förtöjningsplats. Damen hade vadat i vatten till knäna, och var helt genomvåt. Jag måste ta hand om kvinnan och lotsa henne genom de med takpannor och krossat fönsterglas beströdda gatorna till mitt hem, där jag ringde på dörrklockan. När min hustru öppnade, presenterade jag för henne den vinddrivna nattfågeln och förklarade sammanhanget, men min hustru såg lite undrande på mig.

När annandag jul gått upp, framstod all den förödelse som stormen och det höga vattenståndet vållat. Järnvägsspåren mellan Malmö—Limhamn hade här och där ändrat läge och stod som en gärdesgård; många fartyg hade strandat, t. o. m. inne i Limhamns hamn låg ett fartyg uppkastat.

På Nordsjön kämpade besättningen på ett segelfartyg dagarna före jul en hård kamp för livet. Det lilla barkskeppet var ett av de mest snabbseglande fartyg på den tiden, och mången ångare fick se sig akterut-seglad, om den vid god vind var i hennes sällskap.

Nu var fartyget på resa hem med kollast. Stormen for våldsamt fram med henne. Brädgångarna raserades, allt löst på däcket slogs sönder och samman. När juldagsmorgonen randades, såg allt hopplöst ut, men kaptenen samlade sitt folk i kajutan till julotta. Där stodo de, omgivna av vatten, och lyssnande till julens evangelium och stämde upp ”Var hälsad, sköna morgonstund”. ”Jag glömmer aldrig den julottan”, sade kaptenen vid ett senare sammanträffande.

A. O. Hjalmar.

Tidens ansikten

”Det hör till en enkel kristenplikt att först bryta den hungrige sitt bröd och kläda den nakne. Men var och en, som sett Europas nöd i närbild, vet att människorna därute också behöva hjälp till en tro för att orka leva. Man måste ha något att leva för, icke blott att leva av. **Nöd binder samman i bitterhet och upprorssinne. Tro och kärlek skapar den gemenskap, som kan bygga morgondag och framtid.**

Låt oss gå till kamp mot den yttre och den inre nöden! Låt oss skynda till hjälp med bröd och biblar! Låt oss bygga upp nya hem och sinnen! Då först giva vi hjälp till självhjälp, när vi stödja andra i en tro som skapar frimodighet.”

Torsten Ysander.

Räddningen

Den, som i dag står i hjälparbete på kontinenten, konstaterar med fasa, att människorna apatiskt acceptera våldets fortsatta triumfer, att de till och med hoppas på det tredje världskriget, därför att det tycks vara enda utvägen ur stundens nöd. Ingenting kan ju bli sämre — men kriget kanske kan ge dem friheten åter. Och möjligheten att åter kunna arbeta sig fram till ett dagligt bröd och tak över huvudet.

Det är denna apati, denna förfärande oförmåga att längre känna som människor — eller känna sig som medborgare i en vänligt sinnad värld, som gör kontinentens människor till tacksamma och lättantända bränder i en sista världsbrand.

Du vet vid detta laget det mesta om hur det ser ut i dagen Europa.

Men vet Du något om problemens lösning — om den väg som kan leda till frihet och mänsklighet länderna emellan?

Inomeuropeisk Mission har på kontinenten fem fasta hjälpstationer. I Gdansk-Wrzeszcz på polska östersjökusten, i Warszawa, i Otwóck utanför Warszawa. I Hannover och i Cloppenburg i Tyskland. De mest beklagansvärda av krigets offer söka där hjälp — de människor, som leva ett fysiskt liv, men utan hopp, utan förmåga att känna annat än ångest.

De måste hjälpas så, att de åter finna sig själva och bli människor.

Erfarenheten har bevisat att en öppen hand, som sträcks ut i kärlek, kan uträtta under. När dessa människospillror bli föremål — ej för välgörenhet — utan för en **individuell hjälp från människa till människa,** blomma de åter upp. När de möta gemenskap och broderstänkande, tänds livets gnista på nytt.

I stället för våldets kedjereaktion kan det knytas en hjälpandets kedja. Mot den förmår våldet intet. Den öppna handen besegrar den knutna.

Inomeuropeisk mission —
Individuell människohjälp

Från människa till människa

I. M. ser som sin uppgift att hjälpa den enskilda människan i nödens stora grå massa, så att hon blir fri glad och hel nog, att i sin tur kunna hjälpa sin nästa.

Efter krigets slut ha genom I. M:s hjälphänder passerat c:a 100.000 enskilda människor, de flesta polacker och tyskar.

Lågt räknat 50.000 polacker och 35.000 tyskar ha från den 1 april 1946 intill den 1 oktober 1948 erhållit individuellt utprovade svenska kläder genom I. M:s kuratorer.

Polska barn till ett antal av c:a 1.200 årligen åtnjuta återuppbyggande rekreation genom barn- och daghem.

Tyska barn till ett antal av c:a 2.200 få årligen röna samma kärleksfulla omsorg.

Med barnen få c:a 100 polska mödrar årligen rekreera sig i I. M:s vilohem i Otwock-Sródborów utanför Warszawa.

Lågt räknat 800 människor pr dag passera hjälpta genom de sex I. M.-hemmen.

25—30 svenska socialarbetare bära ledaransvar bland c:a 120 utländska medarbetare i denna omfattande och påfrestande dagliga hjälpargärning.

Över 12.000 svenskar ur alla religiösa och politiska läger ha förenat sig i att stödja I. M.:s Individuella Människohjälp.

Den Individuella Människohjälpens kedja kan nå ut över vår kontinent och bli en vågbrytare mot ett tredje världskrigs stormflod.

Inomeuropeisk Mission emottager kontantgåvor till postgiro 14 17 06, Drottninggatan 37, Linköping, samt varor — hela och rena kläder, skor, sängkläder, husgeråd och leksaker — till I. M.:s depå i Göteborg, Hälsingborg, Nässjö eller Trelleborg.

Andliga Fläktar

”Andliga Fläktar” ville vi skulle blåsa även 1949 över Sveriges bygder. Vi äro dock nödsakade att höja priset för den med fem öre pr nummer eller 50 öre pr år. **Priset blir alltså 1: 80 kr. för helår.**

Under förhoppningen att detta inte skall förskräcka några tillönskas alla ombud och läsare

En God Jul och
Ett Gott Nytt år.

Redovisningar för år 1948 ingår i nr 1, 1949.

Huskvarna i december 1948.

Helge Israelsson.

”Andliga Fläktar”
1: 80 pr år, lösn. 15 öre.
Tryckeri och utgivningsort: Råå.
Ansvarig utgivare och redaktör:
Helge Israelsson, Erik Dahlbergsgatan 8 A, HUSKVARNA. Tel. 231.
Postg. 32 58 83.

Länstryckeriaktiebolaget, Jönköping 1948